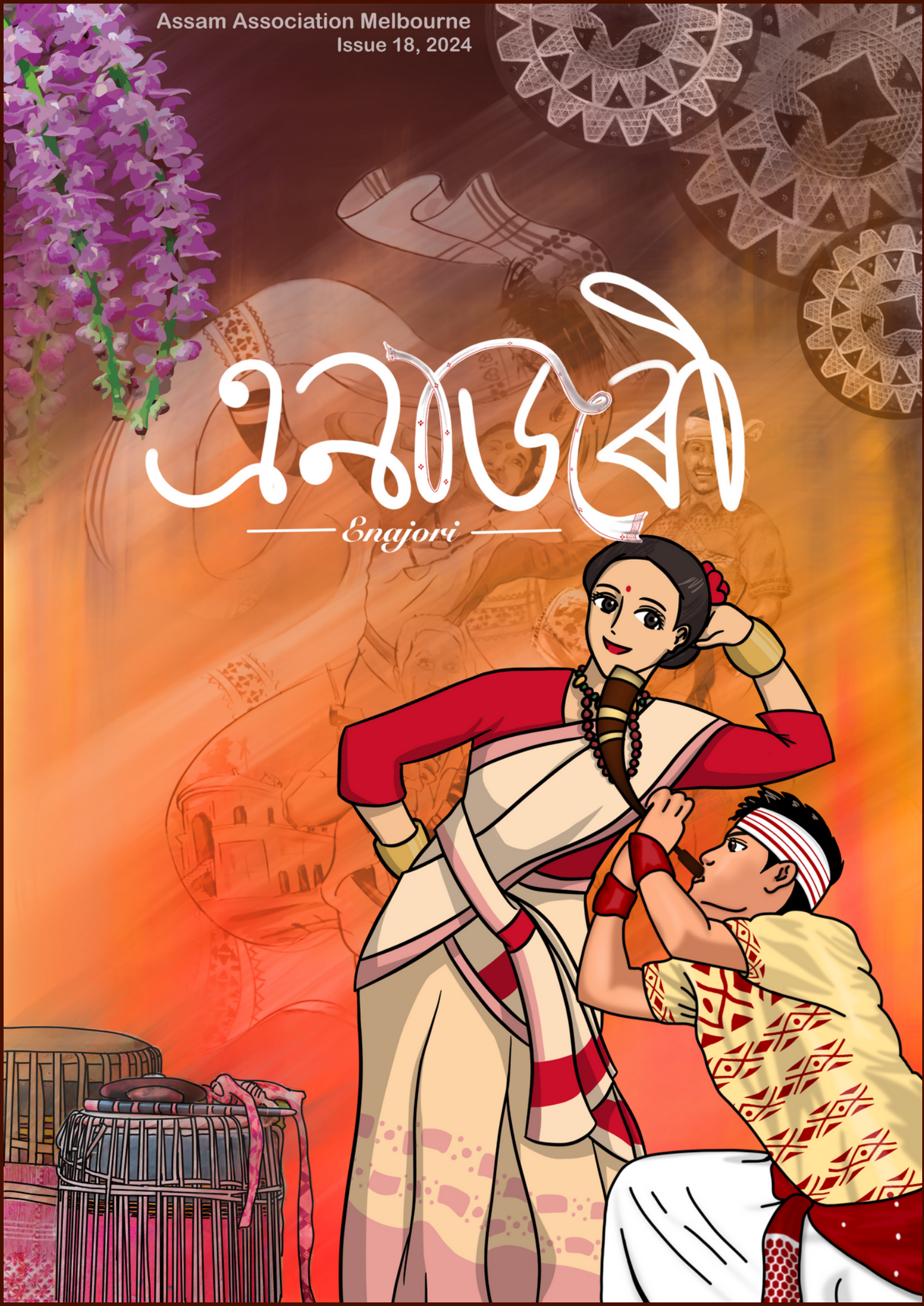

Assam Association Melbourne
Issue 18, 2024

এনজোরি

— Enajori —

Greetings from Chief Minister of Assam

ড° হিমন্ত বিশ্ব শর্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam

CMS.7/2023/.1.6.20

Dispur

1 Chaitra, 1430 Bhaskarabda

15th March, 2024.

MESSAGE

I extend my warmest greetings to each and every one of the Assamese community in Melbourne as you celebrate the joyous and vibrant occasion of Rongali Bihu in 2024. Rongali Bihu, with its lively festivities and cultural richness, serves as a reminder of the cherished values and traditions that unite us as a community. May this auspicious festival fill your hearts with boundless happiness and strengthen the bonds of togetherness among you all.

As you come together to celebrate, I commend the members of the Assamese community in Melbourne for your remarkable skills, expertise, and resources. These are invaluable assets that not only enrich your lives but also have the potential to make a significant impact back home in our beautiful state of Assam. Your contributions, whether through investment, knowledge-sharing, volunteering, or supporting local initiatives, have the power to uplift communities, create opportunities, and drive positive change. Your dedication and efforts are truly commendable, and they serve as a testament to your unwavering commitment to our shared homeland.

As you celebrate Rongali Bihu in Melbourne, I urge you all to also consider being active participants in the development and progress of our beloved state Assam and motherland India. Your involvement and support are vital in shaping a brighter future for our nation, and your continued engagement will undoubtedly contribute to its growth and prosperity.

May the spirit of this festive season inspire us all to strive for excellence and unity, both in Melbourne and back home in Assam.

(Dr. Himanta Biswa Sarma)

Greetings from Consul General of India, Melbourne

Dr. Sushil Kumar
Consul General of India
Melbourne

डॉ. सुशील कुमार
भारत का प्रधान कौंसुल
मेलबर्न

April 09, 2024

MESSAGE

I am delighted to learn that Assam Association Melbourne is organising Rongali Bihu celebration on 13 April 2024 and would be publishing a cultural magazine "Enajori" on this occasion. Bohag Bihu marks the beginning of the Assamese New Year and is celebrated with great fervour showcasing splendid display of rich Assamese cultural heritage, dances, songs and exquisite array of cuisines. It's the time when communities come together to share moments of joy, culture and tradition.

I am sure Rongali Bihu celebration would provide an opportunity to the vibrant Assamese community to showcase and contribute to Victorian multiculturalism. I commend Assam Association Melbourne for organising Bihu to showcase and promote their culture in Melbourne.

I convey my best wishes for a very happy and joyous Bihu celebration. Let's make this Bihu in Melbourne a memorable one, fostering friendships and cherished moments together.

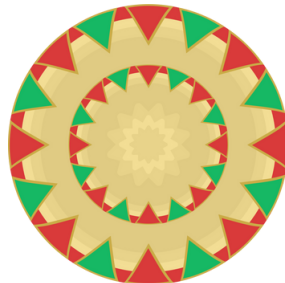
Happy Bihu!

(Dr. Sushil Kumar)

Table of content

Greeting from CM, Assam		2
Greetings from Consul General, Melbourne		3
Message from AAM		5
Editorial		6
সংহাৰ	শেখৰ বৰুৱা	8
জীৱন যাযাৱৰী	বিমলা ভূঞা	8
হিউষ্টন চহৰত এটা সন্ধিয়া	পংকজ কুমাৰ নেওগ	9
ওমৰাহ	মমী চৈয়দ	12
গোজেই গজালি	অনিতা বৰুৱা	13
এজন ডাক্তৰৰ এটা সঁচা কাহিনী	অনিতা মজিন্দাৰ বৰুৱা	15
ৰং আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ ৰঙালী বিহু	অপৰাজিতা বৰা	16
নামঘৰ	উমেশ চন্দ্ৰ বৰা	17
#গল্প সংগ্ৰহ	নীলাঞ্জনা দেৱী বৰুৱা	18
এই পৃথিৱীখন বৰ ডাঙৰ	সঞ্জীৱ সভাপণ্ডিত	22
এখন বিস্কুটৰ দুটা পিঠি	গীতা ৰাণী তালুকদাৰ	24
Artwork by Dhiman Kalita	Dhiman Kalita	25
Life is Spicely/Don't worry	Lupa Bora	27
Lachit Borphukan – The Strategist Extraordinaire	Preetom Goswami	28
Climate Change, State of Assam and the country, India	Dr. Hemanta Doloi	32
Magh Bihu in Assam	Sampurna Banerjee	33
The Mindset of a Champion	Sandeep Baruah	34
Holiday Family Trip	Various	36
Osar saapi saapi, nahiba nasoni'	Dr. Samudra G Kashyap	42
Local Global Connect...the Bonding (Enajori)	Dr Samir Baruah	45
Honey Bee, my first day at High School	Ranadeep Bhuyan	49
Kids Section	Our lovely kids	52
New Borns		66
Photo Gallery		68

Disclaimer: The views, thoughts, and opinions expressed in the articles of Enajori belong solely to the author, Enajori does not endorse any particular view from the articles.

Message from president and secretary, AAM

Happy Rongali Bihu to one and all.

It is my privilege to represent you as the President of the Assam Association of Melbourne. I acknowledge the hard work put in by all the office holders of AAM. The Magh Bihu celebration held in Lara was a great success and we expect that this Bohag Bihu celebration to be as enjoyable for all.

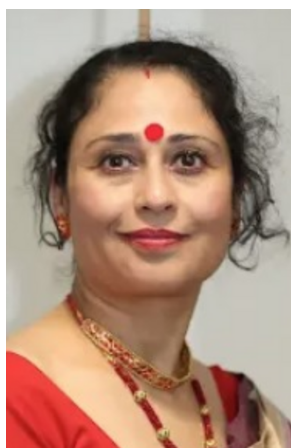
This year, we have been unable to receive a grant from the Victorian Multicultural Commission, something that we have been receiving every year. We are still in consultations with the Commission and hope that they change their mind. Because of not receiving the grant, it becomes more important that more members pay their annual subscription.

It is a challenge to get everybody on board for our functions and events, but the good news is that the Assamese community is expanding. Even then, organizing events with the limited funds available remains difficult. We encourage the younger members to play a greater role in the Association and come forward to become office bearers in the next elections.

With Rongali Bihu greetings and best wishes to all our members.

Best regards
Indrani Bora
President,
AAM 2023-24

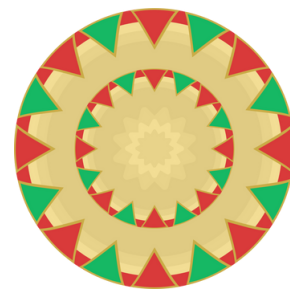
With best wishes,
Monjita Dutta-Doloi
Secretary,
AAM 2023-24

This is the time of the era when all organisations are looking at the gender balance and trying to justify why they are not having enough women employees at their workplace or in any working committee. But we are very proud to say that the Assam Association of Melbourne, AAM committee for 2023-24 is 80% female power with four women and a man. We Assamese are always well ahead, giving the priority to Women, whether it's education or leadership, yet not having a dowry system in our wedding rituals. We all are proud to say that we are women from Konoklata and Mulagabhoru's place.

It is always our pride to be an Assamese and maintain our beautiful and unique Assamese culture aboard as a diaspora Assamese to keep our existence and showcase it to our next generation. This was one of our key objectives of our Assamese Association at the time of formation. It is also to provide a platform to all people from Assam to come, engage and participate in numerous cultural events or activities together. Looking ahead, the mission of AAM should not only to celebrate cultural events, but also to look for other activities like providing support to disadvantages, newly arrived Assamese families and students to adjust in a new environment. Here, it is our home away from home. We all are one big Assamese family as we are away from our own extended families. Our life is not easy here to live and raise kids by ourselves without having any family support. Many of us have had 1 experiences facing numerous challenges over the past years. Keeping the pace of earlier efforts in creating an AAM foundation account and raising funds for our long term growth as a neat community, we are keen to create a support mechanism from our AAM community to help in these areas of needs.

We can definitely do more work and contribute more towards the betterment of our Assamese Community here.

AAM Committee 2023/24

Monjita Dutta-Doloi
Secretary

Aparajita Borah
Treasurer

Indrani Bora
President

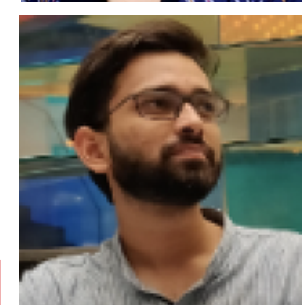
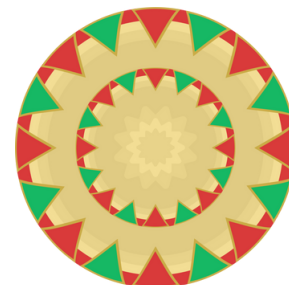

Saurav Changmai
Executive Member

Barnali Das
Executive Member

Editorial

Enajori is stepping into adulthood this year with 18th edition. This magazine gets compiled every year during Bihu. A community magazine serves as a vital platform for fostering unity, connection, and communication within the community. Through its pages, members can share stories, celebrate achievements, fostering a sense of belonging and identity. Enajori acts as a bridge, connecting individuals and families, strengthening social bonds and promoting collaboration.

This year when I was entrusted with the responsibility of this magazine I knew how mammoth the task was and that I required a team. I was lucky that I struck gold in the process and we formed team Enajori.

1. Team members took up tasks based on their strength. Antara and Stooti with a strong social network took up the most challenging job of reaching out to people to collect articles for the magazine. Momi who worked tirelessly typing some of the Assamese articles. Anita baa and Momi with their vast experiences are our margdarshaks. Our new member Dhiman designed the front and back pages and my daughter Adya designed the template for the Enajori pages and helped me with using the design platform Canva.
2. The common objective was strong, we all felt strongly for the success of Enajori and everyone took a pragmatic approach towards their contributions.
3. We ensured we were open to each other's opinion and choices, and we voted over things we might've disagreed or had confusion with. Constantly sharing ideas and keeping each other updated on the progress.
4. It was "We" over "I", as this process was always a teamwork, a community work and our individual opinions and biases had to take a back seat.

Thank you to everyone who contributed. For those who could not, we will hope you take part in future, Special thanks to Hemanta daa who helped with getting message from the CM of Assam and also collating few guest articles. As a team here we present Enajori. Hope you like this edition. Let us hope that the tradition of Enajori thrives and goes strength in strength.

Aparajita on behalf of Team Enajori

সংহাৰ

ধুমুহা... ই এক ধুমুহাৰ বাদে আন একো নহয়...
 যি মোৰ অস্তিত্বক হুংকাৰ দিয়ে
 আৰু মচি পেলাব বিচাৰে মোৰ জিয়াই থকাৰ উম্মা,
 মোৰ উদ্দীপনাক...
 খুলি ভাঙিবলৈ বিচাৰে...বাৰে...বাৰে...
 মোৰ সৰু পজাৰ খুনুকা কাঁচৰ খিড়িকীবোৰ...
 ধুমুহাৰে অক্লান্ত যুঁজৰ পিছত,
 হঠাত...থমকি ৰ'লো
 উপলব্ধি কৰিলো এক শান্তিৰ পৰশ...যি নেকি
 চিৰন্তন?
 মই এতিয়াও মোৰ কোঠাতে শুই আছো,
 ক্ৰমশঃ উপভোগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছো ইয়াৰ
 ভগ্নশীল সৌন্দৰ্য্য...
 পোহৰৰ আশাত থকা চকুজুৰিৰ যেন এতিয়া
 জিৰোৱাৰ হাবিয়াস,
 হয়তো চিৰকাললৈ...
 অৱশেষত,
 এতিয়া চৌপাশে পোহৰ...
 খিড়িকী খোলাত এজাক অবাধ্য চেচাঁ বতাহ সোমাই
 আহিল...
 মোৰ গাৰ এৰীয়া চাদৰ এতিয়া মজিয়াৰ আশ্ৰয়ত...
 খিড়িকীৰ পৰা চাই ৰ'লো,
 বিচনাত পৰি থকা নিজৰ নশ্বৰ দেহালৈ...
 মই এতিয়া ধুমুহাত বিলীন...

শেখৰ বৰুৱা

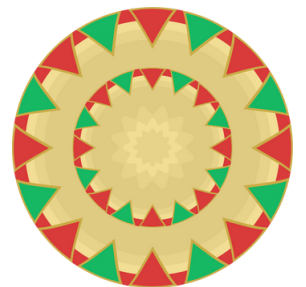

জীৱন যাযাৰী

বেদনাত যেতিয়া চকুপানীৰে
 ধৰাখনি তিয়াই উজাগৰী
 ৰাতিৰ বেদনাৰ উমান কি
 তাক জানো বুজি পোৱা??
 নোপোৱা পালা হেতেন যদি
 ইমান কঠোৰ কিয়???
 মোৰ মৃত্যুৰ পিচত আহিবা!!
 চিতা জুইকুৰাই তেতিয়া,
 তোমাক হাঁহি হাঁহি কৰ
 তুমি কাপুৰুষ!!!কাপুৰুষ!!
 অনুভৱৰ তাড়নাত পৰি হৃদয়ৰ কোনোবা কোণত
 অক্ষুৰিত হ'ল শব্দধ্বনি!
 তাতেই থিতাপি ললে
 ভালপোৱাৰ যত আশা
 আৰু নোপোৱাৰ নীৰধাৰা
 ই হয়তো হবপাৰে
 প্লথ্যাত বা অখ্যাত
 কবিৰ কবিতা বুলি!
 কঢ়িয়াই আনিবএদিন
 জয় কিম্বা পৰাজয়ৰ
 মালা এধাৰী।
 অনুভৱৰ ভিন্নতা
 তাৰ ভাৱৰো ভিন্নতা
 আৰুতাৰ সময়ো ভিন্নতা।
 কাৰোবাৰ শব্দ বানৰ তীক্ষ্ণতা
 আৰু কাৰোবাৰ ভাষাৰ
 সৰলতাই দিগন্তত
 ধ্বনিত হওঁক কাৰোবাৰ মহানতা

বিমলা ভূঞা।

অৱসৰ প্ৰাপ্ত প্ৰধান শিক্ষয়িত্ৰী
 অসম বিদ্যাপীঠ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
 ডিব্ৰুগড়, অসম

হিউষ্টন চহৰত এটা সন্ধিয়া

অইল ইণ্ডিয়া, দুলীয়াজানত চাকৰি কৰোঁতে কেইবাবাৰো বিদেশলৈ যাবলগীয়া হৈছিল। তৈলক্ষেত্ৰৰ ভূতাত্ত্বিক, ভূবৈজ্ঞানিক আৰু আগৰ অভিযন্ত্ৰণ (Reservoir Engineering)ৰ কেইবাটাও ডাঙৰ অধ্যয়ন বিদেশৰ কল্‌লাটেলি কোম্পানীবোৰক দিয়া হৈছিল আৰু এই কোম্পানীবোৰে তেওঁলোকৰ অধ্যয়নৰ ভিত্তিত অইলৰ তৈল উৎপাদন বঢ়াবলৈ কাৰিকৰী পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল। কৰ্মদক্ষতা আৰু অভিজ্ঞতাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বেলেগ বেলেগ সময়ত ইংলেণ্ড বা আমেৰিকাৰ কল্‌লাটেলি কোম্পানীবোৰৰ পৰা নিবিদা আহ্বান কৰা হৈছিল আৰু অইলৰ নিয়মানুসৰি সকলো ফালৰে পৰা উপযুক্ত পাৰ্টি একোটা বহা হৈছিল। তৈল অন্বেষণ, উৎপাদন তথা তৈলক্ষেত্ৰ বিকাশ আৰু উন্নয়ন আদিত আমেৰিকা/কানাডাৰ কল্‌লাটেলি কোম্পানীবোৰৰ অভিজ্ঞতা বেছি বাবে প্ৰায়েই সেইবোৰ দেশৰ পাৰ্টি নিৰ্বাচিত কৰা হয়। অইলৰ পৰা সকলো ধৰণৰ লাগতিয়াল তথ্য গোটাই তেওঁলোকে নিজৰ দেশত প্ৰজেক্ট আৰম্ভ কৰে। এনেধৰণৰ প্ৰজেক্টৰ বিভিন্ন মাইলস্টোনবোৰলৈ অইলে নিজৰ ভূবৈজ্ঞানী বা অভিযন্তাক পঠায় আৰু তেওঁলোকে কল্‌লাটেলি কামৰ ভূ লৈ নিজৰ ফালৰ পৰা আৱশ্যকীয় পৰামৰ্শ, ওপৰুৱা তথ্য ইত্যাদিৰ যোগান ধৰে। অইলৰ বিজ্ঞানীয়ে কামৰ একো একোটা চাপ সন্তোষজনক বুলি সংকেত দিলেহে কল্‌লাটেলে পৰৱৰ্তী পৰ্যায়ৰ কামলৈ আগবাঢ়িব পাৰে।

১৯৮৮ চনৰ পৰা কোম্পানীৰ বিভিন্ন প্ৰজেক্ট, চেমিনাৰ, ট্ৰেইনিঙ ইত্যাদিৰ বাবে বাহিৰলৈ গৈছিলো। অইলৰ চাকৰি এৰাৰ আগে আগে ২০০১ চনত ডিপাৰ্টমেন্টৰ ওপৰৱালা বৰগোহাঁইদাৰ সৈতে মোক এবাৰ আমেৰিকালৈ পঠালে। উদ্দেশ্য আছিল আন্তৰ্জাতিক সন্মিলন এখনত যোগদান আৰু কেইটামান কল্‌লাটেলি কোম্পানীৰ সৈতে অইলৰ কিছু ভবিষ্যত প্ৰজেক্টৰ কথা আলোচনা কৰা। যথাসময়ত আমি ওকলাহোমাৰ টাল্‌ছা চহৰত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তৰ্জাতিক সন্মিলনখনত যোগদান কৰোঁ। তিনিদিনৰ অন্তত সন্মিলনখন শেষ হ'ল আৰু আমি তাৰ পৰা টেক্সাছৰ ডালাচলৈ যাওঁ। ডালাচৰ কামখিনি এদিনতে শেষ কৰি এইবাৰ হিউষ্টন অভিমুখে ৰাওগা হ'লো।

হিউষ্টন এখন ডাঙৰ চহৰ আৰু আমেৰিকাৰ তৈল উদ্যোগৰ মুখ্য ব্যৱসায় কেন্দ্ৰ বুলিব পাৰি। বিশ্বৰ বহুতো ডাঙৰ ডাঙৰ তৈল কোম্পানী আৰু কল্‌লাটেলি কোম্পানীবোৰৰ অফিচ আছে।

আমাৰ বেছিভাগ কাম হিউষ্টনৰ কোম্পানী কেইটামানৰ সৈতে আছিল বাবে আমি তিনিদিনমান তাত থাকিবলগীয়া হ'ল।

কামৰ অন্তত এটা শনিবাৰে হিউষ্টনবাসী ৰাণা গগৈয়ে আমাক খাবলৈ মাতিলে। ৰাণাদা আছিল কলেজৰ চিনিয়ৰ; শিৱসাগৰৰ মানুহ যদিও আমেৰিকালৈ পঢ়িবলৈ আহি আমেৰিকান ছোৱালী বিয়া কৰাই থাকি গ'ল। তেখেতৰ ছোৱালী দুজনী; সৰুজনীৰ নাম ৰাখিছে মায়াৰাণী। বহুত দিনৰ মূৰত লগ পাই তেখেতে আমাক উলাহ-উদহেৰে আদৰিলে। মোক হাতত ধৰি পোনচাটেই 'ৱাইন চেলাৰ'লৈ লৈ গ'ল। থাকে থাকে বিভিন্ন তৰহৰ, বিভিন্ন দেশৰ আৰু বিভিন্ন ডিষ্টেজৰ ৱাইন। বুজি পালোঁ গগৈ দা ৰোমান দেৱতা বেক্কাছৰ পৰম ভক্ত!

: আজি আমেৰিকান লাওপানীকে খাই চোৱা, কোনবিধ খাবা?

: আমাৰ নিজস্ব একো ব্ৰেণ্ড নাই দাদা! আপোনাৰ যি ভাল ব্ৰেণ্ড আছে তাকে খুৱাওক!"

আন্দা-চান্দা মাৰি এসময়ত আমি ভাত-পানী খালোঁ। আমেৰিকান বৌয়ে বিলাহী টেঙাৰে বনোৱা মাছৰ আঞ্জা বেছ সোৱাদ লগা হৈছিল। গগৈদাই বৌক বেছ ভাল ট্ৰেইনিং দিছিল যেন পাওঁ। আমি দুপৰীয়াৰ আহাৰৰ পিছত কফি-চাহ খাই উঠোতে আবেলি চাৰি বাজিল। গগৈদাক আকৌ এবাৰ আন্দাৰ ধৰিলো – “দাদা, হিউষ্টন চিটি দেখাওঁক”। বৰগোহাঁইদা, মই আৰু গগৈদা তিনিও ওলালো চহৰ ফুৰিবলৈ। গগৈদাৰ বৌ আৰু ছোৱালী দুজনী ঘৰতে থাকিল। চহৰৰ বিভিন্ন ঠাইত ঘূৰি ফুৰিলো; চাৰি ঘণ্টামান কেনেকৈ পাৰ হ'ল কব'ই নোৱাৰো। দৰাচলতে আৰু দুজনমান পুৰণি বন্ধু হিউষ্টনত আছিল যদিও ঠিকনা বা ফোন নম্বৰ নথকাত তেওঁলোকক লগ পোৱাৰ চেষ্টা কৰা নহ'ল। ঘূৰি-ফুৰি ভাগৰ লগাত চাহ বা কফি একাপ খাবলৈ মন গ'ল। গাড়ীত তৈল ভৰাব লগীয়াও হৈছিল। পেট্ৰল পাম্প এটালৈ ৰাণাদাই গাড়ী সোমাই নিলে। পাম্প ষ্টেশ্যনৰ এটেণ্ডেণ্ট এজনে ৰাণাদাক সুধি গাড়ীত তৈল ভৰালে। আমেৰিকাৰ পেট্ৰল পাম্পবোৰত সাধাৰণতে গাড়ীচালকে নিজে তৈল ভৰাই পইচা দিয়ে কিন্তু এইটো পাম্প ষ্টেশ্যনত এটেণ্ডেণ্ট আছিল। পাম্প ষ্টেশ্যনৰ গাতেই লাগি আছিল এখন সৰু কফি শ্বপ। কফি একাপৰ প্ৰয়োজনীতা তীব্ৰতৰ হৈ অহা বাবে আমি তাতে গাড়ী পাৰ্ক কৰি 'কেফে' খনলৈ আগবাঢ়ি গ'লোঁ। তিনিকাপ গৰম 'কাপুচিনো'ৰ অৰ্ডাৰ দিয়া হ'ল। “চাৰ, আপোনাৰ খবৰ ভালনে? মোক চিনি পাইছেনে?”

হিউষ্টন চহৰত এটা সন্ধিয়া

প্ৰায় ২৫ বছৰীয়া ল'ৰা এজনে মোক সম্বোধন কৰি হাঁহি এটা মাৰিলে। তাৰ গাত 'শ্বেল পেট্ৰ'ল পাম্প'ৰ এটেণ্ডেণ্টৰ ইউনিফৰ্ম।

“ময়েই অলপ আগতে আপোনালোকৰ গাড়ীত পেট্ৰ'ল ভৰাইছো।”

আমি তিনিজন আছিলো যদিও লৰাজনে মোক উদ্দেশি কথাখিনি কৈ আছিল। মই যেন আকাশৰ পৰাহে সৰি পৰিলো। হিউষ্টন চহৰৰ পেট্ৰ'ল পাম্প এটাৰ কেফেত মোৰ সৈতে অসমীয়াত কথা পাতিবলৈ অহা এই নতুন ল'ৰাজন কোন খুব মনত পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিলো কিন্তু একো মনত নপৰিল। ল'ৰাজনে মোৰ মনৰ অৱস্থা ছাগে লগে লগে বুজি পালে।

“চাৰ, আপুনি অইল ইণ্ডিয়া, দুলীয়াজানৰ নহয় জানোঁ? মই আপোনাক অইল মাৰ্কেটত প্ৰায়েই দেখা পাইছিলো। বৰগোহাঁইদালৈ চকুৰে ইঙ্গিত দি ক'লে – “এই চাৰকো দেখিছিলো। আপোনালোকে গাড়ীত অসমীয়াত কথা পাতি থকা শুনিলো”।

উৰহী গছৰ ওৰ ওলাল। ল'ৰাজন তাৰমানে দুলীয়াজানৰ আৰু আমাক দুলীয়াজানৰ বজাৰত দেখা পাইছে। কিন্তু আমেৰিকাৰ হিউষ্টনত এনেকৈ আবিৰ্ভাৱ হ'ল কেনেকৈ? কথাবোৰ ভালকৈ জানিবলৈ আমি কৌতুহলী হৈ উঠিলো। বৰগোহাঁইদাই মাত লগালে – “তোমাৰ নাম কি? আমাৰ লগতে অলপ বহাচোন, কথা পাটোঁ। কফিৰ অৰ্ডাৰ দিছোঁ, কফিও খোৱা”।

চাৰ, মোৰ নাম বিকাশ থাপা। ক্ষমা কৰিব, মই এতিয়া ডিউটিত আছোঁ, আপোনালোকৰ সৈতে বহিব নোৱাৰিম। লগৰ জনক কৈ মই দহ-পোন্ধৰ মিনিটৰ বাবে আপোনালোকক লগ ধৰিবলৈ আহিছোঁ। আপোনালোকক দেখি বৰ ভাল লাগিছে।

: দুলীয়াজানৰ পৰা কেনেকৈ এইখিনি আহি ওলালাহি? আমি আটাইকেইজনে প্ৰশ্ন কৰিলো।

: চাৰ, সেইয়া এক দীঘল কাহিনী, গোটেইখিনি এই ১০-১৫ মিনিটত কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰিম।

: ঠিক আছে, আমাক থোৱতে কোৱাচোন। আমাৰ জানিবলৈ বৰ মন গৈছে।

আমাৰ ঘৰ দৰাচলতে নেপালৰ এখন গাঁৱত কিন্তু মই একেবাৰে সৰুৰে পৰা দুলীয়াজানতে ডাঙৰ দীঘল হৈছোঁ। আমি বৰ দুখীয়া পৰিয়ালৰ আৰু মোৰ তলত দুটা ভাইটি আৰু এজনী ভনী আছে। মোৰ মামা এজন বহুদিনৰে পৰা দুলীয়াজানত আছিল আৰু সেই মামাই মোক এবাৰ নেপালৰ পৰা লৈ আনে।

মামাই মোক পঢ়ুৱাৰ দায়িত্ব লয়। মামাহঁতৰ নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালী নাছিল বাবে মোকেই নিজৰ ল'ৰাৰ দৰে মৰম কৰিছিল।

মামাৰ কেইজনীমান গাই আছে আৰু সেই গৰু পুহি আৰু গাখীৰ বেছিয়েই পৰিয়াল পোহপাল দিছিল। ওচৰ চুবুৰীয়া লৰা-ছোৱালীবোৰৰ সৈতে খেলি-ধুলি মই একেবাৰে অসমীয়া হৈ পৰিলো। মামাই মোক পশ্চিম জালনী প্ৰাইমেৰী স্কুলত নাম লগাই দিছিল আৰু তাৰ পৰা এল্.পি পাছ কৰাৰ পিছত অইল ইণ্ডিয়া হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী স্কুলত নাম লগাও। অইল ইণ্ডিয়া স্কুলৰ পৰাই মেট্ৰিক আৰু হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী দুয়োটাই পাছ কৰোঁ। ইয়াৰ পিছত মামাহঁতক কষ্ট দিবলৈ মন নগ'ল। মোক কলেজত পঢ়ালে মামাহঁতৰ বহুত খৰচ হ'ব। ইফালে সিফালে কিবাকিবি কাম বিচাৰিলো যদিও একো লাভ নহ'ল। অইলৰ চি,চি,এল হৈ সোমাবলৈকো চেষ্টা কৰিছিলো। উপায় নাপাই আজি অ'ত কাইলৈ ত'ত এইদৰে সৰু-সুৰা কাম কিছুমান কৰিবলৈ ল'লোঁ। কেবল টিভিৰ অপাৰেটৰ, কিতাপৰ দোকানৰ চেলচমেন ইত্যাদি কাম কৰি অৱশেষত অইল মাৰ্কেটৰ গিফট শ্বপ এখনৰ চেলচমেন হিচাবে কাম কৰি আছিলো। হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী পাছ কৰা চাৰিবছৰমান পাৰ হৈ গৈছিল।

এনেতে হঠাত এদিন ঘৰৰ পৰা খবৰ আহিল যে দেউতাৰ গা ভাল নহয় আৰু মোক নেপাললৈ উভতি যাবলৈ কোৱা হৈছে।

কথাখিনি কৈ বিকাশ অলপ ৰ'ল। “চাৰ, মই মোৰ চুপাৰভাইজাৰক এবাৰ লগ ধৰি আহোঁ, দহ মিনিট মানৰ ভিতৰত উভতি আহিম” বুলি কৈ অন্তৰ্ধান হ'ল। আমাৰো ‘কাপুচিনো’ আহি পোৱাত পিয়লাত চুমুক দিলোঁ। বিকাশৰ কাহিনী শুনি আমাৰ কৌতুহল বাঢ়ি গৈছিল। তাৰ বাবে অপেক্ষা কৰি ৰ'লোঁ। দহ মিনিট মানৰ পিছত বিকাশ আকৌ উভতি আহিল। চুপাৰভাইজাৰক লগ ধৰি আধা ঘণ্টাৰ ছুটি ল'লে। চিনাকি মানুহ দুজনমান লগ পাই কথা পাতিব খোজা দেখি তাক আধাঘণ্টাৰ বাবে ছুটি মঞ্জুৰ কৰিছে।

এইবাৰ চকী এখন টানি আমাৰ ওচৰত বহিল যদিও কফি খাবলৈ অমান্তি হ'ল। বিকাশে আকৌ তাৰ কাহিনী আৰম্ভ কৰিলে।

: ঘূৰি যাবলৈ একেবাৰে মন নাছিল যদিও দেউতাৰ গা বেয়া হৈ থকা বাবে ঘৰখন চাব লগীয়া হ'ল। দেউতাই এখন সৰু গেলামালৰ দোকান দিছিল। সেইখনকে চম্ভালি ল'লোঁ। ভাইটি দুটাই মেট্ৰিক পাছ কৰি ঠিকাদাৰৰ তলত অ'ত ত'ত কাম কৰি ফুৰিছিল। তেনেদৰে টুকটুক টাকটাককৈ চলি আছিলো। সম্বন্ধীয় দাদা এজনৰ পৰা এবাৰ আমেৰিকাৰ ‘ডাইভাৰ্চিটি গ্ৰীনকাৰ্ড লটাৰী’ৰ কথা শুনি মোৰো সেই লটাৰীত নাম দিবলৈ মন গ'ল।

হিউষ্টন চহৰত এটা সন্ধিয়া

এচিয়াৰ দেশবোৰৰ ভিতৰত এতিয়ালৈকে নেপালৰ অতি কম সংখ্যক লোকে আমেৰিকালৈ প্ৰব্ৰজন কৰিছে বাবে এই লটাৰীত যোগদান দিবলৈ নেপালৰ এতিয়াও যোগ্যতা আছে। ইতিমধ্যে মই নেপালৰ পাছপ'ৰ্টো উলিয়াই লৈছিলো। দাদাজনে মোৰ আবেদন পত্ৰখনো জমা দিলে। ভাগ্য মোৰ প্ৰতি প্ৰসন্ন আছিল। লটাৰীত ইমিগ্ৰেশ্যনৰ বাবে মোৰ নাম উঠিল আৰু তাৰ পাছত দিবলগীয়া ফিজ আদি দি যোৱাবছৰ মই ইয়ালৈ গুচি আহোঁ। কেইবাজনো লোকৰ পৰা টকা-পইচা ধাৰ লৈ মই আমেৰিকালৈ আহিলো আৰু সকলোকে এই পইচাখিনি উভতাব লাগিব।

: কিন্তু হিউষ্টন বা টেক্সাচলৈ কিয় আহিলা? এইবাৰ মই প্ৰশ্ন কৰিলো।

: ওচৰৰ গাৱঁৰ দুজন মানুহ ইয়াত আছে বুলি খবৰ কৰি গম পাইছিলো আৰু তেওঁলোকৰ সৈতে কথা পাতি ইয়ালৈ অহাৰ সিদ্ধান্ত লওঁ।

: চাকৰি পোৱা সহজ আছিলনে? বেলেগ আৰু কিবা চাকৰি বিচাৰিছিলো নেকি?

: চাৰ, নিজৰ জোশত বিদেশলৈ আহিলো হয় কিন্তু সহজতে ক'তনো চাকৰি পাম? তাতে শিক্ষাগত অৰ্হতা হায়াৰ চেকেণ্ডেৰীহে। এতিয়া এনেধৰণৰ “অড জবচ্” কৰিয়েই কটাৰ লাগিব। চিনাকি মানুহ এজনৰ সহায়ত পেট্ৰল পাম্পৰ এটেণ্ডেণ্টৰ এই চাকৰিটো পালোঁ বুলিহে।

: আৰু ক'ৰবাত চাকৰি কৰানে?

: হয়, দিনৰ বেলা মই থকা ঠাইখিনিৰ ওচৰৰ ‘মল’ এটাত জেনিটৰৰ কাম কৰোঁ। যেনে তেনে এতিয়া চলি গৈছোঁ, আগলৈ কি হয় নাজানো।

এইদৰে আৰু কিছু সময় কথা-বতৰা পাতি আমি বিকাশৰ পৰা বিদায় লৈ যাবলৈ ওলালো। অহাৰ সময়ত তাৰ চকু চলচলীয়া হ'ল।

: চাৰ, বৰ ভাল লাগিল। অসমৰ আৰু তাতে দুলীয়াজানৰ মানুহ এনেদৰে হঠাতে লগ পাই যাম বুলি সপোনতো ভবা নাছিলো। নিজৰ ঘৰৰ মানুহ লগ পোৱা যেন লাগিল। অসমতে মই ডাঙৰ দীঘল হৈছো আৰু নিজকে অসমীয়া বুলিয়েই ভাবোঁ।

: আমাৰো তোমাক লগ পাই বৰ ভাল লাগিল। ভাগ্যই তোমাক নেপালৰ পৰা অসম মুলুকলৈ নি আকোঁ নেপালৰ মাজেৰেই মাৰ্কিন মুলুকলৈ আনিছে। তোমাৰ ভাগ্য সাধাৰণ ভাগ্য নহয়। ভবিষ্যতেও তোমাৰ ভাল হ'ব।

: চাৰ, আপোনালোক সকলোৱে মোক আশীৰ্বাদ কৰিব।

এইবাৰ বৰগোহাঁই দাই মাত লগালে – “আমাৰ আশীৰ্বাদ সদায় থাকিব। কেৱল কথা এটা কওঁ শুনা। অলপ পইচা-পাতি গোট খালে যেনে তেনে ইয়াৰ ট্ৰেড চাৰ্টিফিকেট বা ডিপ্লোমা এটা ল'বলৈ চেষ্টা কৰিবা। তুমি এতিয়াও সৰু ল'ৰা। আমেৰিকাৰ কলেজৰ এখন চাৰ্টিফিকেট ল'ব পাৰিলে নিশ্চয় কিবা ভাল চাকৰি পাবা।

হয় চাৰ, আপোনাৰ উপদেশৰ বাবে ধন্যবাদ। কথাটো মইয়ো নভবা নহয়। প্ৰথমে অলপ ‘চেটেল’ হৈ লওঁ। অনলাইন ডিপ্ল'মা বা ডিগ্ৰী হ'লেও কিবা এটা ল'ব লাগিব।

আমাক সকলোকে সাৱটি ধৰি বিকাশে বিদায় দিলে।

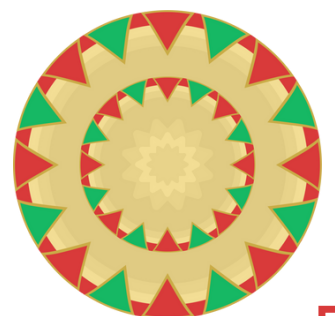
পিছদিনা আবেলি আমি হিউষ্টনৰ পৰা নতুন দিল্লী অভিমুখে উৰা মাৰিলো। উৰাজাহাজত আহি থাকোতে বিকাশ থাপা নামৰ ল'ৰাজনৰ কথাকে বাৰে বাৰে মনত পৰিল। কি এক অদ্ভুত সংযোগত ল'ৰাজনক লগ পালোঁ। কেনে বিচিত্ৰ মানুহৰ জীৱন! হয়তো এয়েই অদৃষ্ট। মানুহে কয় জন্ম, মৃত্যু আৰু বিবাহৰ কথা কোনেও ক'ব নোৱাৰে। মই আৰু এটা কথা যোগ দি ক'ব খোজো - জন্ম, মৃত্যু, বিবাহ আৰু কৰ্মভূমিৰ কথা কোনেও ক'ব নোৱাৰে। বিকাশক লগ পোৱা কুৰি বছৰৰো বেছি সময় হৈ গ'ল; কেতিয়াও ক'তো আৰু তাক লগ পোৱা নাই। আশাকৰোঁ জীৱনত যি আশা কৰিছিল সকলো লাভ কৰি সি সফলতা লাভ কৰিব পাৰিছে। বিকাশ য'তেই আছে সুস্থশৰীৰে আৰু সুখেৰে থাকক।

পংকজ কুমাৰ নেওগ

জ্যেষ্ঠ তৈল অভিযন্তা

মাস্কাট, চুলতানেট অব ওমান

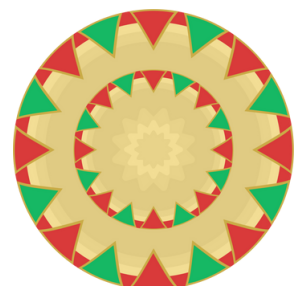
মোবাইল: +৯৬৮ - ৯৯৬৭২৭৮১

ওমৰাহ

প্ৰতি বছৰে, বছৰৰ শেষত অলপ দীঘলীয়া এটা বন্ধ পোৱা হয়। ছোৱালীহঁতৰ স্কুলৰ দীঘলীয়া বন্ধ থাকে আৰু লগতে আমাৰো অলপ কামৰ হেঁচা কম থকাৰ লগতে ১০-১৫ দিনৰ এটি বন্ধ থাকে বুলিব পাৰি। কেতিয়াবা সম্পূৰ্ণ বন্ধ নাথাকিলেও কামৰ হেঁচা প্ৰায়ে নাথাকে। গতিকে, বছৰৰ শেষৰ ফালে, মানে বৰদিন আৰু নববৰ্ষৰ সময়ছোৱাত আমাৰ প্ৰতি বছৰে ফুৰিবলৈ যোৱাৰ প্লান এটা হয়। ২০২৪ বৰ্ষৰ বৰদিন আৰু নববৰ্ষৰ বন্ধ মিলাই আমি অলপ এটা বেলেগ পৰিকল্পনা কৰিলো। এইবাৰ ভাৱিলো এই সময়ছোৱাত আমি সকলো ওমৰাহ কৰাৰ উদ্দেশ্যে চৌদী আৰব যাম। প্ৰধান উদ্দেশ্য ওমৰাহ আৰু তাৰ পাছত সময়-সুবিধা মিলাব পাৰিলে অলপ ফুৰা - চকা কৰিম। ইচলাম ধৰ্মী সকলো লোকে, চৌদী আৰবৰ মক্কা - মদিনা জীৱন কালত এবাৰ দৰ্শন কৰাতো সৌভাগ্য বুলি গণ্য কৰে। হজৰ বিষয়ে নিশ্চয় প্ৰায় সকলোয়ে জানে। ওমৰাহক হজৰ এক মিনি ভাৰচন বুলি ক'ব পাৰে। হজ যেনেকৈ বছৰৰ এক নিৰ্দিষ্ট সময়তহে কৰা যায়, ওমৰাহৰ বাবে তেনে কোনো বিশেষ সময় নাথাকে আৰু বছৰৰ কেইটামান দিন বাদ দি, ওমৰাহৰ বাবে প্ৰায় সকলো সময়তে মক্কা - মদিনা দৰ্শন কৰিব পাৰি। ২০২৪ বৰ্ষৰ এই যাত্ৰা আছিল আমাৰ সকলোৰে বাবে এক অভূতপূৰ্ব যাত্ৰা।

মমী চৈয়দ

গোজেই গজালি

অনিতা বৰুৱা

বছৰটো আছিল ১৯৯৬। নৱেম্বৰ মাহ। মোৰ যাত্ৰা আছিল মেলবৰ্ন অভিমুখে। আকাশীযানেৰে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে বিদেশ যাত্ৰা, তাকো অকলে। গতিকেই মোৰ দেউতাই মোক আগবঢ়াই দিবলৈ কলিকতা বিমান বন্দৰলৈ আহিছিল। স্বামী ইতিমধ্যে মেলবৰ্নত মাষ্টাৰৰ্ছ ডিগ্ৰীত পঢ়ি আছে। গতিকে মই আহিছিলো অস্থায়ী ভাৱে, কিছুদিন লগে-ভাগে থাকিম, পাৰিলে নিজৰো ড্ৰিগ্ৰী এটা লোৱাৰ হেঁপাহ আৰু পঢ়া-শুনা শেষ কৰি সময়ত দেশলৈ উভটি যোৱাৰ প্লান। দেউতাই Security Check Gate লৈকে আগবঢ়াই দিছিল আৰু মই ভিতৰলৈ যোৱালৈকে চাই আছিল। বিমানখন হাজাৰ ফুট উচ্চতাৰে যেতিয়া উৰিব ধৰিছিল মনৰ মাজত দেউতাৰ সেই মুখখনে আগ-দেৱা কৰি আছিল। আহিবৰ সময়ত মাৰ কৰুণ মুখখন মনৰ চকুৰে আকৌ এবাৰ চাই কেতিয়ানো টোপনীৰ কোলাত ঢালি পৰিছিলো মনত নাছিল। এটা সময়ত বিমানখন আহি চিংগাপুৰত অৱতৰণ কৰিছিলহি। ভাৰতীয় সময় ৰাতিপুৱা ৩ মান বাজিছিল। টোপনীৰ আৱেশে হেঁচা মাৰি আছিল, কিন্তু নামিবৰ হৈছিল।

মোৰ বাবে Transit ত এটা ৰুম বন্দোবস্ত কৰা আছিল। পাছৰ flight খন ৮ ঘণ্টাৰ পাছত আছে। গতিকে signboard বোৰ চাই-চাই transit ৰ কোঠাটো বিচাৰি উলিয়াবলৈ অসুবিধা হোৱা নাছিল। Luggage বোৰ through check in আছিল। গতিকে hand luggage লৈ নিজৰ কোঠালৈ আহিলো। ধুনীয়া বগা বিচনাখনত বাগৰ দি শুই পৰিলো। যদিও প্ৰথমে টোপনী যাবলৈ ভয় লাগিল। জানোচা গভীৰ টোপনীত পৰি সাৰ নাপাওঁ। ভয়তে উঠি গৈ transit ৰ reception ত জগাই দিবলৈ request কৰি আহিলো। লগতে Alarm clock টোতো time set কৰি লৈহে নিচিন্ত ভাৱে শুবলৈ ললো। পাছদিনা সন্দীপক লগ পাম সম্পূৰ্ণ ৯ মাহৰ পাছত। ভাৱিয়ে মনটো কেনেবা লাগি গ'ল। বিয়াৰ পাছতে তেওঁ মোক অকলে এৰি পঢ়িবলৈ Australia লৈ গুচি আহিছিল। লাহে-লাহে চিলমিলিয়া টোপনীত শুই পৰিলো। পাছ ঘণ্টা মান ধুনীয়াকৈ শুলো।

: এটা সময়ত reception ৰ মানুহ আহি দৰ্জাত ধকিয়ালে, উঠিব হ'ল।

এইবাৰ মেলবৰ্ন অভিমুখী যাত্ৰা। যাত্ৰা খুব সুন্দৰ আছিল। Singapore Airlines ৰ আতিথ্য সদায়েই সুন্দৰ। সেইদিনা কিন্তু প্ৰথমবাৰৰ বাবে Singapore Airlines ত উঠিছো। সিহঁতৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু আতিথ্যে আপ্ত কৰি পেলাইছিল।

এটা সময়ত বিমানখন আহি মেলবৰ্নত নামিছিল। আকাশমার্গেৰে অষ্ট্ৰেলিয়াৰ শুকান-শুকান ৰঙা মাটিবোৰ চাই-চাই আহিছিলো। মেলবৰ্নৰ ওচৰ পোৱাৰ লগে-লগে বুজি উঠিছিলো ঠাইখন ওখোৰা-মোখোৰা। অসমান। বিমান বন্দৰৰ যাৱতিয় কামখিনি সুকলমে শেষ কৰি দৌৰাদৌৰীকৈ বেগটো collect কৰি বাহিৰলৈ ওলাই আহিছিলো। মনতো অজানিতে কিবা কৰি আছিল। তেতিয়াৰ দিনত আজিৰ দৰে মোবাইল ফোন নাছিল। দুদিন আগতেহে সন্দীপৰ সৈতে IST call কৰি কথা পাতিছিলো। আশাকৰা মতে তেওঁ হয়তো ইতিমধ্যে মোক নিবলৈ বাহিৰত ৰৈ আছে। তেওঁ চাইগৈ বহুত কাম পেলাই থৈ হৈ আহিবলগীয়া হৈছে। কিবা কাৰনত যদি আহিব পৰা নাই, তেন্তে মই অকলে taxi লৈ যাবলগীয়া নহয়তো? ইত্যাদি অনেক চিন্তায়ে মনটো উগল খুগল কৰি আছিল। লাহে-লাহে মই বাহিৰলৈ উলাই আহিছিলো। আশাকৰা মতেই তেওঁ বাহিৰত অপেক্ষা কৰি আছিল। লগে-লগে মনতো শাত পৰিছিল। সেই মুহূৰ্ত্ত এবাৰো ভাৱ অহা নাছিল যে এই অস্থায়ী ভাৱে অহা দেশখনত এদিন স্থায়ী ভাৱে ৰৈ যাম।

মেলবৰ্নৰ বিমান বন্দৰৰ পৰা প্ৰথম বাৰৰ বাবে যেতিয়া বাহিৰ ওলালো বাহিৰত কিবা এক নতুন ধৰণৰ গোল্ক এটাই স্বাগতম জনালে। পাছতহে গম পালো সেয়া সাগৰৰ লুণীয়া গোল্ক। লগে-লগে বুকুৰ মাজত লৈ অহা অসমৰ গোল্কখিনি একেবাৰে আপুৰুগীয়া যেন অনুভৱ হ'ল। সদায়ে যেন সেয়া সজতনে ৰাখিম। সেই সময়ত মেলবৰ্নত কেইঘৰ মানহে অসমীয়া মানুহ আছিল।

যতে-ততে ভাৰতীয় বস্ত্ৰ বজাৰত কিনিব পোৱা নগৈছিল। মই লাহে - লাহে বজাৰবোৰ পিট-পিটাই ফুৰিবলৈ ধৰিলো। কাৰন নিজৰ চিনাকী গোল্কৰ খোৱা বস্ত্ৰ বিচাৰি পাওঁ নেকি! কোনোবাই এদিন পৰামৰ্শ দিলে চীনা বজাৰলৈ যোৱাৰ। শুনামতে কাম। সেইদিনা প্ৰায় এমাহ মানৰ পাছত প্ৰথমবাৰৰ বাবে কিছুমান চিনাকী পাচলি, দালি, মাছ আদি বিচাৰি পাই মোৰ যে কিমান আনন্দ লাগিছিল। হেঁপাহ পলুৱাই বজাৰ কৰি আনিছিলো

সন্দীপৰ কামৰ হেঁচা বহুত বাঢ়িছিল। তেওঁ ৰাতিপুৱাই University লৈ ওলাই গৈছিল। Library ত বহি গোটেই দিনটো কাম-বন শেষ কৰিহে তেওঁ ঘৰ সোমাইছিল। মই দুপৰীয়া tiffin বনাই lunch time ত তেওঁক লগ ধৰি একেলগে lunch খাইছিলো। University ৰ ফিল্ডত বহুত লৰা-ছোৱালীয়ে একেলগে বহি lunch খাইছিল। দেশী-বিদেশী বহুত student ক একেলগে দেখি মোৰো পঢ়িবলৈ বৰ হেঁপাহ হৈছিল।

গোজেই গজালি

অনিতা বৰুৱা

এদিন এটা ফোন ক'ল আহিল। সিফালৰ পৰা কোনোবাই অসমীয়াতে ক'লে - "ইমান দিনৰ পৰা ইয়াতে আছা, ফোন এটাটো কৰিব পাৰিলা হয়। গধুলী আহিম। তোমালোকক আমাৰ ঘৰলৈ লৈ আহিম, একেলগে ভাত খাম"। বিদেশত সেয়া আছিল আপোন মানুহ। মাতৃভাষাৰ শূৱলা মাতত কলিজালৈকে পমি গৈছিলো। সেয়া আছিল আমাৰ সকলোৰে পৰিচিত অমৰ দা। অমৰ দাৰ পৰায়ে গম পালো বহাগ বিহুৰ খবৰ। বহুদূৰত Geelong নামৰ এখন ঠাইত পাতিব বোলে। Geelong নামটো কিবা শ্বিলং-শ্বিলং লাগি গ'ল। অমৰ দায়ে কলে সেয়া ইন্দ্রানী আৰু দীপ বৰা নামৰ এঘৰ মানুহৰ ঘৰ। আমাক তালৈ লৈ যাব আৰু surprise দিব। সেইদিনা মোৰ কিয়ে ফুৰ্তি। ভাগ্যে মুগাৰ কাপোৰ এজোৰ বান্ধি আনিছিলো অসমৰ পৰা। তাকে পিন্ধি খমখমীয়া এসাজেৰে দুৰণীবতীয়া Geelong অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলো। গাড়ী অমৰদাই চলাইছিল। লগত আছিল তেওঁ পৰিয়াল আৰু সন্দীপ আৰু মই।

ডেৰঘন্টামানৰ পাছত Geelong ত উপস্থিত হৈছিলোঁগৈ। তাতে ইন্দ্রানী বাইদেউ আৰু দীপ দাৰ লগত প্ৰথম চিনাকী। তেওঁলোকৰ ঘৰত মেলবৰ্নৰ বাকী অসমীয়া পৰিয়াল সমূহ লগ পালো। সকলোয়ে বহু কস্টৰে পৰ্বতত কাছৰ কণী বিছৰাৰ দৰে বিছাৰি অসমীয়া পিঠা-পনা, ভাত-পানী বান্ধি আনিছিল। কেছেটত কোনোবাই ভুপেন হাজৰিকাৰ বিহু লগাই দিছিল। তাৰপাছত আৰু কোনে পাই? নাচি-নাচি পাহৰি গৈছিলো মই অষ্ট্ৰেলিয়াৰ একোনত আছো নে অসমৰ কোনোবা গাওঁত। সকলোৰে খুব আনন্দ পাইছিল। অলিখিতভাৱে বিহু নচাৰ দায়িত্ব যেন মোৰ ওপৰত আহি পৰিছিল। ইয়াত এখন সৰু অসমীয়া সমাজ গঢ়াৰ সেয়াই আছিল প্ৰথম প্ৰচেষ্টা। সেইদিন ধৰি প্ৰত্যেক বছৰে আজিও ২৭ বছৰ ধৰি বিহু পাতি অহা হৈছে। ঘৰে-ঘৰে পতা বিহুখন ২০০৭ চনত ৰাজহুৱা স্থানলৈ গৈছিল। ২০০৬ চনত আমাৰ ঘৰত শেষ ঘৰুৱা বিহুখন হৈছিল। সেইবছৰে আমি প্ৰথম 'এনাজৰী' প্ৰকাশ কৰিছিলো। প্ৰথম অৱস্থাত হাতে লিখা প্ৰাচীৰ প্ৰত্ৰিকা এনাজৰী এতিয়া ১৭ বছৰীয়া গাভৰুত পৰিণত হ'ল। মোৰ এটা সৰু স্বপ্ন এনেদৰে আঙুৱাই যোৱাত গৌৰৱ অনুভৱ কৰো।

এনেদৰেই এদিন গোজেই গজালি হ'ল। টোকোৰা চৰাইয়ে বাহ সজাৰ ধৰণে এদিন দুদিনকৈ এইখন দেশত আমি নিজৰ স্থিতি বিছাৰি পাইছো। আশাকৰো আমাৰ সৰু সমাজখন আৰু সুন্দৰভাৱে গঢ় লব। তাৰেই শুভকামনাৰে সকলো মেলবৰ্নবাসী ৰাইজলৈ ৰঙালী বিহুৰ শুভেচ্ছা জনালো।

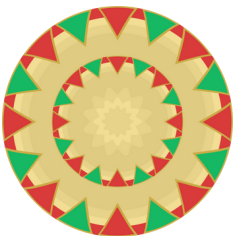

এজন ডাক্তৰৰ এটা সঁচা কাহিনী

আজি বেচ কিছুদিনৰ পৰা মন কৰিছো- মনটোত যেন ভাল, বেয়া অনুভূতি বোৰ লাহে লাহে নাইকিয়া হৈ গৈছে। মনটো শিল হৈ যোৱা নাইতো? মনতে ভাবিলো এনেদৰে হয়তো অনুভূতিবোৰ নাইকিয়া হৈ মানুহ বলিয়া হৈ যায় কিজানি? এই বলিয়া শব্দটো মনলৈ অহাৰ লগে লগে দেউতাৰ সহপাঠী এজনলৈ মনত পৰি গ'ল।

দেউতা এজন ডাক্তৰ আছিল। দেউতাৰ এটা সঁচা কাহিনী লিখিব লৈছো যিটো কাহিনী সচৰাচৰ কাহিনীৰ লগত মিল নাই, যিটো কাহিনীয়ে মোৰ হৃদয় স্পৰ্শ কৰি গৈছিল। আমি তেতিয়া স্কুলত পঢ়ি আছিলো। আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ সংখ্যাও বেচি আছিল, ছয় জনী ছোৱালী আৰু দুটা ল'ৰা। এদিন গধূলী দেউতাই মলিয়ন ধূতি-পাঞ্জাৰী পিন্ধা লোক এজনক আমাৰ ঘৰলৈ লৈ আহিল। দাড়ি, চুলিৰে ভৰা মানুহজনৰ হাতত মজলীয়া আকাৰৰ ৰঙা কাগজ, কাগজ খনত কিবা-কিবি লিখা আছে। মানুহজনে অনবৰত কাগজখনৰ পিনে চাই কিবা-কিবি কৈ আছে। তেঁওৰ যেন অইন কোনোপিনে ক্ৰক্ষেপ নায়। মন দি শুনিলত তেওঁৰ কথাবোৰ এনেদৰে আছিল – পুৰি দিম, জ্বলাই দিম, কাটি পেলাম, এছিদ দি মাৰি পেলাম। এনে ধৰনৰ কিছুমান ভয় লগাকৈ কৈ আছিল। বুজিবলৈ কষ্ট নহল যে মানুহজনে মানসিক ভাৱে বিকাৰ গ্ৰস্ত। সেয়ে মানুহজনক আমি দুৰৈৰ পৰাই নীৰিক্ষন কৰি থাকিলো। দেউতাই মাৰ লগত বহুত সময় কথা পাতিলে। মাৰ কথাৰ পৰা গম পালো যে – মানুহজনে এসময়ত কটন কলেজত দেউতাৰ সহপাঠী আছিল। আৰু তেওঁ পঢ়া-শুনাত ভাল ছাত্ৰ আছিল। অংকত গোল্ড মেডেলিষ্ট আছিল। দেউতাই কলিকতাত মেডিকেল পঢ়িবলৈ গ'ল। মেডিকেল পাচ কৰি গুৱাহাটীত প্ৰেকটিচ আৰম্ভ কৰিলে। এসময়ত আমি বিলাকৰ জন্ম হ'ল, আমি স্কুলত পঢ়া সময়তে দেউতাই তেওঁৰ সহপাঠী জনক এদিন ৰাস্তাত লগ পালে, দেউতাৰ হয়তো বেয়া লাগি ঘৰলৈ তেওঁক লৈ আহিল। আৰু মাৰ লগত বহুত সময় কথা পাতি পিচদিনা দেউতাই আকৌ সেই মানুহজনক ঘৰলৈ লৈ আহিল আৰু আমি সৰু বিলাকক মাতি পঠিয়ালে। দেউতাক আমি যিহেতু বহুতো ভয় কৰিছিলো, সেয়ে একান্ত বাধ্য সন্তানৰ দৰে দেউতাৰ আগত থিয় হলো।

"এইবাৰ দেউতাই মানুহজনক দেখুৱাই ক'লে- এওঁক তহঁতে চাৰ বুলি মাতিবি।

আজিৰ পৰা সদায় গধূলী চাৰে তহঁতক পঢ়ুৱাব। দেউতাৰ আগত আমাৰ মাত মাতিবৰ কাৰো সাহস নাছিল। সেয়ে ভয়ে ভয়ে চাৰৰ ওচৰত পঢ়িবলৈ আহিলো। লাহে লাহে চাৰলৈ ভয় কমি আহিল। এটা সময়ত দেখিলো চাৰৰ হাতৰ ৰঙা কাগজখন নাইকিয়া হ'ল। চাৰে সদায় গধূলী পঢ়ুৱাব আহে আৰু আমাৰ ঘৰতে ভাত-পানী খাই নিজৰ থকা ঘৰলৈ গুচি যায়। চাৰে পঢ়ুৱাই মানে কি-কিবা সুধিলে বুজাই দিয়ে, নিজৰ পৰা একো নপঢ়ায়। লাহে লাহে আমি চাৰৰ ওচৰত সহজ হৈ পৰিলো। কেতিয়াবা মা-দেউতা নাথাকিলে আমাৰ মাজৰে কোনোৱা এজনে চাৰক গান গাবলৈ কয়। বহুত কোৱাৰ পাচত বহুত পুৰণী বঙালী গান গায়। আন এজনে মাত দিয়ে চাৰ আপুনি গান গাইছে যে তবলা নিশিকিলে কিয়? চাৰৰ উত্তৰটো এনেকুৱা আছিল- গান গালে চোৰে চুৰ কৰিব নোৱাৰে। তবলা বা চেতাৰ শিকিলে সেইবিলাক চোৰে চুৰ কৰি নিব পাৰিব। এনে লাগিল চাৰে যেন এই বিলাক কাৰণতে একো বাদ্যযন্ত্ৰ নিশিকিলে। লাহে লাহে চাৰৰ মলিয়ন কাপোৰবোৰ চাফা হবলৈ ধৰিলে। দাড়ি গোফো কাটি ভদ্ৰ লোক যেন হ'ল। চাৰে যেন মাজে মাজে অহাটো কমাই দিছে, পিচলৈ একেবাৰে নহা হ'ল। এদিন শুনিলো চাৰে হেনো বিয়া কৰাইছে।

সেই সময়ত ইমান দ'কৈ ভৱাৰ চিন্তা নাহিছিল। কিন্তু এতিয়া মোৰ মনত এনে ভাৱ হ'য়, দেউতাই কিজানি এই মানসিক বিকাৰ গ্ৰস্ত সহপাঠী জনক আমাক পঢ়ুৱাব দি চিকিৎসাৰ এক নতুন পদ্ধতি উলিয়াইছিল নেকি? সেয়ে চাৰে মানুহৰ মাজত থাকি, ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়ুৱাই ইমান সোনকালে ভাল হৈ পৰিল নেকি? সেয়ে যদি হয় মোৰ বিশ্বাস দেউতাৰ নিচিনা কোনো মানুহেই এজন বিকাৰ গ্ৰস্ত মানুহৰ ওচৰত নিজৰ সন্তানক পঢ়িব নিদিলে হেতেন বহুত ধৰনৰ অঘটন হবও পাৰিলেহেতেন। মোৰ বাবে এইটো যেন এটা সাঁথৰ হৈ থাকিল। দেউতা-মা আজি নাই। জীয়াই থকা হেতেন কিজানি আজি এই সাঁথৰৰ উত্তৰ নিশ্চয় বিচাৰি পালোহেতেন।

অনিতা মজিন্দাৰ বৰুৱা নৃতত্ত্বত এম.এচ.
চি আৰু তেওঁ সাহিত্যৰ প্ৰতি আগ্ৰহী।
গুৱাহাটীত স্থানীয়ভাৱে কেইবাখনো
প্ৰকাশনত তেওঁ প্ৰবন্ধ/চুটি গল্পৰ অৱদান
আগবঢ়াইছে। তাৰে কিছুমান হল
কাহিলিপাৰা সাহিত্য সভাৰ পত্ৰিকা
আলোচনী কাহিলি আৰু প্ৰজ্ঞা, প্ৰেৰণা,
আচুফুল আৰু শাৰদী।

ৰং আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ ৰঙালী বিহু

অপৰাজিতা বৰা

শীতৰ হেচাত উলঙ্গ হৈ থকা তৰু লতা তৃণবোৰে বসন্ত ঋতুৰ পৰশত কোমল কুহি পাতৰ পোখা মেলে, আম কঠাল আদি গছবোৰ মলিয়ায়, কপৌ পলাশ অশোক নাগেশ্বৰ শিৰিশ কৃষ্ণচূড়া আদি গছবোৰত প্ৰস্ফুটিত কুসুমে প্ৰকৃতিক লাস্যময়ী কৰি তোলে, পৰিভ্ৰমী চৰাই কুলি কেতেকী মইনা সখীয়তী আদি চৰাইৰ মধুৰ কাকলিত প্ৰকৃতি চঞ্চল হৈ পৰে আৰু প্ৰকৃতিৰ লগতে মানুহৰ মনবোৰত আনন্দ অনুভূতি আৰু প্ৰেমৰ জোৱাৰে মৃদু হিল্লোল জগাই তোলে।

তেনেসময়তে বহাগ বিহুৰ আগমণ হয় আৰু আমিও সেই বিহুক আদৰি আনন্দ উৎসাহ প্ৰেম শ্ৰদ্ধা আৰু নাচ গানেৰে বিহু উপভোগ কৰো।

অসমীয়া দিনপঞ্জীৰ বছৰৰ শেষদিন, চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনৰ পৰা ৭ দিনীয়াকৈ ৬ বহাগলৈকে মনত আনন্দ, দেহৰ নৃত্যৰত গতি, উৎফুল্লিত মুখত বিহু নাম লৈ ৰঙালী বিহু উপভোগ কৰি পৰম্পৰাৰ মাজত প্ৰেম প্ৰীতিৰে মিলা মিচা কৰি একেডাল মৰমৰ ডোলেৰে বান্ধখাই পৰো।

বিহুৰ প্ৰথম দিনৰ গৰুবিহুত গোজাতিক ঈশ্বৰ জ্ঞান কৰি সন্মানেৰে মাহ হালধিৰে গা ধুৱাই, গোধূলী ধুনা লগাই পূজা পাতল কৰি, পিঠা জলপান খুৱাই নতুন পঘা দিয়ে লগতে গোহালিত ধোঁৱাৰ জাগ দি মহ, পোক পৰুৱা আদি আতৰাই গোহালিটো বিজানুমুক্ত কৰা হয়।

২য় দিনৰ "মানুহ বিহু"ত মানুহে মাহ হালধি সানি স্নান কৰি পবিত্ৰ হৈ নতুন সাজ পোছাক পিন্ধি নামঘৰ বা মন্দিৰত আগলুক বছৰত অপায় অমঙ্গল আতঁৰাবলৈ ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ কামনা কৰে, জ্যেষ্ঠ জনকো সেৱা কৰি আশীৰ্বাদ লয়। খোৱা বোৱা, ৰং ৰহস্য, খেলা ধুলা, বিহুৰ নাচ গান আদি অবিৰাম চলি থাকে। ৩য় দিনৰ "গোসাই বিহু"ত নামঘৰ, মন্দিৰ আদি পবিত্ৰভাৱে চাফ চিকুন কৰি, নতুন দৈবীক বস্ত্ৰ পৰিধান কৰায় আৰু নাম প্ৰসঙ্গ পূজা পাতলেৰে বছৰটো সুকলমে পাৰ হ'বৰ বাবে আশীৰ্বাদ বিচাৰে।

৪র্থ দিনৰ "কুটুম বিহু"ত বংশ কুটুম, ইষ্ট মিত্ৰ, আৰু পৰম্পৰাৰ ঘৰে ঘৰে সৌজন্যমূলক আহ যাহৰ যোগেদি ভাতৃভ্ৰবোধ আৰু বজাই ৰাখে।

সেইদৰেই "চেনেহী বিহু" বা "মুকলি বিহু"ত মুকলি পথাৰৰ বৰগছৰ তলত বিহুৱান পৰিধান কৰি অবিবাহিত যুৱক যুৱতীয়ে বাদ্যযন্ত্ৰ, নৃত্যগীতেৰে হাহি ফুৰ্তিৰ মাজেৰে চেনেহৰ বান্ধোন দৃঢ় কৰে। "

জেং বিহু" কেৱল মহিলা আৰু যুৱতী সকলৰ মাজতহে সীমাবদ্ধ।

"চৰা বিহু"ত কৃষক সকলে কৃষিৰ লগত সম্বন্ধ ৰাখি সম্পন্ন কৰে। ৰঙালী বিহুৰ সাতোটা দিনতে ৰাইজে ঘৰে ঘৰে হুচৰি গাই গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দিয়ে।

অসমীয়া জাতিৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন, সুখ-শান্তি, প্ৰেম বাসনা আদিৰ অনুভৱ অনুভূতি আদি বিহুৰ লগত লগত নিবিড়ভাৱে জড়িত হৈ আছে। বিহুত অংশ গ্ৰহণ কৰা বিহুৱান ডেকাই ধুতি, কুৰ্তাজাতীয় সাজৰ লগত ফুলাম বিহুৱান গামোচা আদি পৰিধান কৰে, হাতৰ সৰুগাঠিত ৰঙালী মুঠিয়া বান্ধে। বিহুৱতীয়ে পাটৰ বা মুগাৰ ফুলাম মেখেলা চাদৰ পিন্ধি, বিহুৱান গামোচা লৈ বিহু অনুস্থানত অংশ লয়। অলঙ্কাৰ হিচাবে বিহুৱতী সকলে ডিঙিত গলপতা, সাতসৰী, জোনবিৰি, ঢোলবিৰি, মুক্তামনি, পোৱালমনি, শিলিখামনি, কানত কেৰু, খুৰীয়া, জাংফাই, মাকৰি, হাতত মুঠিখাৰু, গামখাৰু, আঙুলিত আঙুঠি, লগতে খোপাত লোৱা কেতেকী ফুলে সৌন্দৰ্যৰ লগতে প্ৰকৃতিৰ লগত সমন্বয়ৰ প্ৰদৰ্শন কৰে।

বিহুৰ বাদ্যযন্ত্ৰ বোৰৰ ভিতৰত ঢোল, মহৰ শিঙৰ পেপা, টকা, গগনা, শুটুলী, পাতি তাল, বাঁহী আদি উল্লেখ কৰিব পাৰি। ঢুলীয়াৰ ঢোলমাৰি আৰু হাতৰ চেৱত বিহুতলী ধিনিকি ধিন্দাও হৈ পৰে, মহৰ শিঙৰ পেপাৰ মাতত বিহুতলী আনন্দমুখৰ হৈ পৰে। গোটা বাহৰ ছুটি টুকুৰাৰ এফালে দুফলীয়াকৈ ফালি ইফালে গোটাকৈ ৰাখি চাপ দি বজোৱা "তকা", বাঁহৰ সৰু চেপেটা পাত এফালে ফালি বনোৱা "গগনা", মাটিৰ বা বাহৰ মূঢ়াৰে বনোৱা শুটুলী আদি বিহু নৃত্য গীতৰ অপৰিহাৰ্য্য বাদ্য। ঘূৰণীয়া আৰু চেপেটা কাহেৰে সজোৱা যুৰীয়া বাদ্য "পাতি তাল" এক অবিচ্ছেদ্য বাদ্য। অসমীয়া সমাজত ধৰ্মীয়, সামাজিক, সংস্কৃতি আদিৰ সমন্বয়ৰ প্ৰতীক "গামোচা"। ব্যৱহাৰ অনুযায়ী উকা গামোছা, টিয়নী গামোচা, পানী গামোচা, অনাকটা গামোচা, তেলজ গামোচা, ফুলাম গামোচা, বিহুৱান গামোচা আদি বিভিন্ন নামৰ গামোচা আছে। ফুলাম গামোছা সন্মান আৰু সমন্বয়ৰ এক প্ৰতীক। বিহুৱান গামোচাক বিহুত এক উল্লেখযোগ্য স্থান দিয়া হৈছে।

নামঘৰ

সত্ৰ আৰু নামঘৰ সমূহ অসমৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ আৱাস ক্ষেত্ৰ। সত্ৰ হ'ল এক আধ্যাত্মিক বিহাৰ সদৃশ সামাজিক, সাংস্কৃতিক অনুস্থান। একশৰণীয় হৰিনাম ধৰ্ম, সাংস্কৃতিক চৰ্চা, প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ লগতে সত্ৰই জনসাধাৰণক সৎকৰ্মৰ বাবে অনুপ্ৰাণিত কৰে। সত্ৰ গুৰু, দেউ, নাম, ভকতৰ এক সুন্দৰ মিলন ক্ষেত্ৰ। শঙ্কৰ গুৰুৰ এই অৱদান আমাৰ গৌৰৱ।

সত্ৰৰ আৰ্হিৰ ক্ষুদ্ৰ সংস্কৰণ নামঘৰ হল সমাজ নিৰ্মাণৰ সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰ। নামঘৰৰ চাৰিটা অঙ্গ বিদ্যমান।

(১) কৰাপাট বা তোৰণ (২) বঙালী চৰা (নামঘৰ আৰু তোৰণৰ মাজৰ চোতাল) (৩) নামঘৰ (মূলঘৰ) (৪) মণিকুট।

(১) কৰাপাট--এই তোৰণখনেই নামঘৰলৈ সোমোৱা আগজাননী। তোৰণত প্ৰবেশ কৰাৰ আগতে পৰিষ্কাৰ হৈ, নিকাবস্ত্ৰ পৰিধান কৰি, দেহ মন মায়াজালৰ পৰা ত্যাগ কৰি পবিত্ৰ মন লৈ নামঘৰত প্ৰবেশ কৰা নিয়ম।

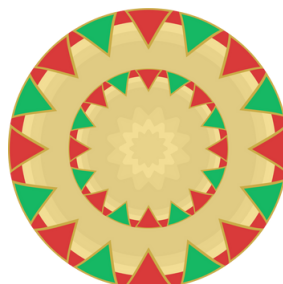
(২) বঙালী চৰা--এই স্থান প্ৰবেশ কৰাৰ লগে লগে নামঘৰ প্ৰবেশ আৰু ঈশ্বৰৰ ভক্তিত মনত আনন্দ অনুভৱ হয়।

(৩) নামঘৰ-নামঘৰৰ মূল দুৱাৰত ভক্তিয়ে মুৰদোৱাই ভক্তিয়ে প্ৰৱেশ কৰি ভকত সকলে ধনী দুখীয়া, উচ্চ নীচ, স্বকীয় উপাধি ভাৱ পৰিহাৰ কৰি ভকত-বৈষ্ণৱ নামেৰে পৰিচিত হৈ কঠত বহি নাম লয়। এই পৰিৱেশত ভকতৰ বাক্য সংঘম, বস্ত্ৰ পৰিধানত শালীনতা, কৰ্তব্যবোধৰ দায়বদ্ধতা, সদাচাৰী গুণ মানি চলে। পদ্মাসনত বহি, চাপৰিত হস্তচালন, দেউৰী বিলনীয়াৰ মুখত বন্ধা কাপোৰ, প্ৰসাদৰ সংমিশ্ৰণ আদি প্ৰচলিত নিয়ম সম্পূৰ্ণ বিজ্ঞানসন্মত। নামঘৰেই কলা-সংস্কৃতি, নাট ভাওনা প্ৰদৰ্শণ, সমূহীয়া মেল আদিৰ মুখ্য স্থান।

(৪) মণিকুট--সমুখৰ ভাগ মণিকুট বা ভাজঘৰ। ইয়াত আসন প্ৰতিস্থা কৰি অক্ষয় ভাগৱত প্ৰতিস্থা কৰা হয়। মণি মানে ৰত্ন, ব্ৰহ্ম। কুট মানে আগভাগ বা শীৰ্ষ স্থান।

Umesh Ch Bora
Retd Scientist/Engineer
CSIR

#গল্প সংগ্ৰহ

নীলাঞ্জনা দেৱী বৰুৱা

১) #বুকুৰ_মিঠাবোৰ

: হেৰা মেজিলৈ মাত্ৰ আৰু এটা দিন বাকী । তোমাৰ দেখোন এইবাৰ পিঠাপনালৈ মনেই নাই ।

অফিচৰ পৰা আহি চাহকাপৰ লগত দুখন বিস্কুট দিওঁতেই গম পাইছিলো এওঁৰ লোভটো ক'ত ।

এওঁক বিহুৰ পিঠা চাৰি - পাঁচদিনমানৰ আগৰ পৰাই খাই থাকিবলৈ লাগে । বয়স হৈ আহিছে অথচ মুখৰ লোভ সামৰিবই পৰা নাই । চুগাৰৰ লেভেল একেবাৰে মাত্ৰাতে লাগি আছে । দুইপইণ্টমান আগবাঢ়িলেই শেষ । তেওঁৰটো সেইবোৰলৈ কাণষাৰেই নাই , এতিয়াও মিঠাইৰ পেকেট সপ্তাহটোত দুদিন আনিবই । ভাল পাওক বেয়া পাওক নাচাওঁ ল'ৰাছোৱালীহালৰ আগতেই চকু পকাই ধৰো ।

: হেৰা তোমাৰ অকণমানো চিন্তা কৰিব পৰা শক্তি নাই নেকি ? এই মিঠাইগাল কাক খুৰাবলৈ আনা ? ডাক্তৰে কৈছেই চুগাৰৰ লেভেল মার্জিনত আছে । এবাৰ সেইভাগ লাগিবলৈ হ'লে এৰাৰ নাম নল'ব । মিঠাইটো বাদেই মিঠা শব্দটোও পাহৰি পেলাব লাগিব । এতিয়া ইমান আমদানিৰে ঘৰখনত খোৱা-বোৱা চলি আছে তেতিয়া ইটো নাৰাক্কো সিটো নাৰাক্কো ভাবি থাকোতেই যাব । তোমাৰ কাৰণে বেলেগকৈ ৰন্ধা , ইহঁতহালৰ কাৰণে বেলেগকৈ ৰন্ধা ।

: আৰু তুমি ? তুমি পিছে কি খাবা ? মোৰ ভাগৰনে ইহঁতৰ ভাগৰ ?

এওঁ মোৰ খংটোত দুগুণে ৰং চৰায় ।

: এহ পেংলাই কৰি নাথাকিবা তুমি । মোৰ খোৱাটো বাদ দিয়া নিজৰ কথা চিন্তা কৰা ।

: হেৰা কিয়নো ইমান খং কৰি থাকা মোক । অলপমানটো মৰমেৰে ক'ব পাৰা । সেই বিয়াৰ পাছতে কোৱাৰ দৰে ।

মই কোনেও নেদেখাকৈ ওঁঠত হাঁহিটো লৈ পাকঘৰলৈ সুমাই আহো । মানুহটো মোৰ বৰ মৰম আকলুৱা । হওঁতে বিহুৰ পিঠাৰ যোগাৰ কালিয়েই কৰিলো । তিল আৰু নাৰিকলৰ পিঠাকেইখন টেমা দুটাত ভৰাই ফ্ৰিজৰ চুকলৈ সুমুৱাই থৈছো । নহ'লে পিঠা বিহু নাপায়গৈ । কাইলৈ এওঁ অফিচলৈ যোৱাৰ আগতেই হেনো পুৱা বজাৰলৈ যাব । সেয়ে বজাৰৰ দীঘল লিষ্ট এখন লিখিছো ।

কাঠ আলু , ৰঙা আলু , তৰা আলু , গোটা মাটি মাহ , তিল , নাৰিকল , বকুল বৰাধানৰ চিৰা , সান্দহ আৰু পাই যদি হুকুম দুই পেকেট । গুড় চাই চাই মাজুলীৰ নহ'লেবা দেৰগাঁৱৰ আনিবলৈ কৈছো ।

অ' পাচলি আৰু মাছ মঙহৰ লিষ্ট আছেই । এইবাৰ ল'ৰাছোৱালীহালে হাঁহৰ মঙহ আৰু ব্ৰয়লাৰ এক কেজিৰ ফৰমাইচ দিছে । হাঁহৰ মঙহৰ লগত দিবলৈ জহা কোমোৰা এটা বিচাৰি হ'লেও আনিবলৈ কৈছো । ৰাতি কবিবোৰ খাবলৈ বেয়া পাওঁ । বায়ু উঠে সকলোৰে । এবাৰ ৰাতি ফুল কবি খাই মোৰ উশাহ ল'ব নোৱাৰা অৱস্থা হৈছিল । ৰাতিয়েই এনজাইম আৰু গেছৰ টেবলেট খাইহে তং পাইছিলো ।

বাহু মাছতকৈ ৰৌ মাছৰ চাহিদা বেছি । বাহু মাছৰ মূৰটোতে বহুত ওজন যায় । আমাৰ এওঁ আকৌ মাছৰ চকলবোৰ ডাঙৰ কৰিলেহে ভাল পায় । এবাৰ মোৰ এনেকুৱা খং উঠিছিল নহয় , খঙতে মাছকে খাবলৈ বাদ দিম যেন লাগিছিল । মাছৰ চকল ডাঙৰকৈ খাই বুলি বাৰু এপোৱা ওজনৰ মাছৰ চকল আনি ভাজি খাব লাগেনে ? তাকো মোক দেখুৱাই । কাষতে বহি মই মানুহজনীয়ে সৰু মাছৰ কাঁইট বাচি খাই আছো তেওঁ আকৌ মাছ চকল যেনেদৰে ৰাহুৱে খোৱাদি খাইছে অ' বোলো অকণমান মানুহজনীক দিওঁচোন । মোৰ ইফালে খং আৰু অভিমানত ভাতৰ কাঁহীত চকুৰ পানী টপটপকৈ পৰিছে । নাই তেওঁৰ সেইবোৰলৈ দ্ৰক্ষেপেই নাই । মাত্ৰ খাইছে আৰু খাইছে । তেতিয়া আমাৰ ডাঙৰ ল'ৰাটোৰ বয়স দুই বছৰ । তেওঁৰ প্ৰতি মোৰ অভিমান ইমানেই উঠলি উঠিছিল প্ৰায় তিনিদিনমান ভালদৰে মাতবোলেই নকৰিলো । মাছ আনিবলৈয়ো নোকোৱা হ'লো । নাখাওঁ আৰু নাৰাক্কোও ইমান অৱজ্ঞা কিয় কৰিব লাগে মোক ? বহুত দিনৰ পাছত কথাটো তেওঁ তং কৰিলে হ'বপায় । তেতিয়াৰ পৰা আৰু তেনেদৰে মাছৰ চকল খোৱা বাদ দিলে । এতিয়াটো মাছ খাবলৈ নাপালেও বেয়া নাপায় । ব্ৰয়লাৰ মাংস আকৌ ইহঁতহালে জুইত পুৰি খাব হেনো । অনলাইনত অৰ্ডাৰ দি কাঠৰ নালৰ ষ্টিলৰ ষ্টিক ছয়ডাল আনি থৈছে মাংস সেকিবলৈ । হওঁতে পোৰা মাংসলৈ মোৰো অকণ লোভ নলগা নহয় । পিয়াজ , আদা আৰু ধনীয়া দি সানি খাবলৈ এনে ভাল লাগে । তাতে আকৌ চাচ্ মছলা অকণমানো চতিয়াই দিলে খাবা আৰু । উস লিষ্ট লিখি থাকোতেই লোভৰ পানী ওলাইছে মানে ।

লিষ্টতেই সকলোবোৰ যা যোগাৰ হ'ল যেনিবা । এতিয়া বজাৰখন আহিলেই পাকঘৰত ঠায়ে ঠায়ে সজাই থ'ব পাৰিলেই মোৰ কাম বহুখিনি পাতলি থাকিব ।

#গল্প সংগ্ৰহ

মেজিৰ দিনা পুৱাই মাহ গুট কড়াই খিনি ভাজিম ।
ৰাইজে মেজিৰ ওচৰত গৰমে গৰমে খাই ভাল পাব ।
মোৰ হাতৰ মাহ গুট কড়াই ৰাইজে নশলগাকে নোৱাৰেই ।
সেই বিয়াৰ পাছৰ প্ৰথমবাৰ মেজিৰ ওচৰতে যি আৰম্ভ
কৰিছিলো , আজি এই বিশ বছৰে ৰাইজক খুৱায়েই
আছো ।

এইবাৰ মেজি ভাগ আমাৰ ঘৰৰ সন্মুখৰ পথাৰখনতে
পাতিছে । ভোজ পিছে ঘৰে ঘৰেহে খাব । মানুহবোৰে
সকলো খাদ্য আজিকালি খাব নোৱাৰা হ'ল । নিজৰ
ঘৰত ৰুচি মতে খাই ভাল পায় । আমাৰ আকৌ গাঁৱত
সেইবোৰ নাই । শাকেপাতে সকলোৱে মিলি এসাঁজ
খাবই । এই টাউনৰ চংবোৰ অলপ বেলেগ । প্ৰথম
অৱস্থাত মোৰ বৰ দুখ লাগিছিল । আজিকালি সহজ হৈ
পৰিল ।

গধূলি কাটা নিমকি আৰু খুৰমা অলপ ৰেডি কৰি ভাত
ৰান্ধিবলৈ যোজা কৰোতেই মূৰটো কিবা আচন্দ্রাই কৰা
যেন লাগিল । হয়তো এইকেইদিন বিহুৰ যা যোগাৰত
অলপ বেছিকৈয়ে লাগি আছো নেকি ? নিজৰ খোৱা -
শোৱালৈকে মন দিব পৰা নাই । কালি ৰাতি লক্ষৰা বান্ধি
থাকোতেই নিশা ভালেমান হ'ল । কোনেও গম নাপাওঁক
বুলিয়েই ভাত খাই উঠাৰ পিছতহে লক্ষৰাত হাত দিওঁ ।
নহ'লে ল'ৰাছোৱালীহাল আৰু এওঁ কেইটা খাব ঠিক
নাই । কালি ইহঁতহাল শুলে যদিও এওঁ ম'বাইলত কিবা
চাই আছিল হ'বপায় । মই পাকঘৰত খুটুং খাটাং কৰি
থকা শুনি বিছনাৰ পৰা উঠি আহি চিধাই সেই নিশা বাৰ
বজাতো লক্ষৰা এটা মুখত ভৰালেই । খঙে মানে মূৰৰ
চুলিৰ আগ পালেগৈ ।

হেৰা তোমাৰ লাজ নালাগে এনেদৰে ৰাতি শোৱাৰ
আগতে মিঠাবোৰ খাবলৈ ? এনেয়ো আধাতকৈ বেছি
তুমিয়েই খাবা । কৈছোৱেই চুগাৰৰ লেভেল ...

: বাদ দিয়া হে চুগাৰৰ লেভেল , ঘৈণীয়ে লক্ষৰাৰ নামত
লাজত ধৰি কথা ক'লে দহটা লক্ষৰা খাই চুগাৰ বঢ়াই
পৰি থকাই ভাল । বৰ খোৱা যেন পাইছা মই নহ'লে
সেইগাল তেনেদৰেই পৰি থাকিব । এতিয়া আছো দেখি
খাই আছো । কাইলৈ পৰহিলৈ নোহোৱা হ'লে প্ৰতিটো
লক্ষৰা বান্ধোতেই তোমাৰ চকুপানী ওলাব ।

: কি কথাষাৰ ক'লে এওঁ ? মই চকুপানীক বাধা দিব
নোৱাৰিলো । অন্তৰ ভেদি কোৱা কথাকেইম্বাৰত মই
বহুত সময় কান্দি কান্দিয়েই বহি থাকিলো । এওঁ মুখত
আৰু এটা লক্ষৰা ভৰাই মোলৈ এবাৰো নোচোৱাকৈ
শুবলৈ গুচি গ'ল ।

কান্দি কান্দি বুকুখনত বিষ আৰু চকুহালৰ পোৰণিত
পাকঘৰ সামৰি শুবলৈ আহিলো যদিও টোপনি সমূলি
নধৰা হ'ল ।

নানান চিন্তাই মনতো ভাৰাক্ৰান্ত কৰি তুলিলে । এওঁক
বাৰু মই হোৱাই নোহোৱাই বকি থাকো নেকি ? নিজৰ
মানুহটোৰ কিবা অনিষ্ট হয় বুলিহে তেনেকৈ কওঁ । তাতে
ইমান দুখ লগাকৈ ক'ব লাগে নেকি এওঁ ? পুনৰ শোক
উথলি আহিল মোৰ । কাষতে শুই থকা তেওঁ গম
নাপাৱক বুলি যিমান পাৰো চেপি চেপি কান্দিছো ।
এপাকত তেওঁৰ হাতখনে মোৰ পিঠিত মোহৰা যেন
পালো । জোৰকৈ চকুহাল মুদি দিলো । পেটৰ ওপৰেৰে
আনি হাতখনেৰে মোক এনেদৰে টানি তেওঁৰ ফাললৈ
ঘূৰাই ল'লে মোৰ মুখখন চিধাই তেওঁৰ বুকুতে সুমাই
ৰ'ল ।

মোৰ কান্দোন দুগুণে চৰিল । তেওঁ মোৰ পিঠিখন
মোহাৰিয়েই থাকিল ।

: নাপায় চানু , এনেদৰে কান্দি নাথাকিবাচোন । মোৰ
ভুল হৈ গ'ল অ' । ৰাতি বাৰ বজাত মই বাৰু লক্ষৰা খাব
লাগেনে ? তুমিটো মোৰ ভালৰ কাৰণেই কৈছিলো ।
মোৰহে ফটকৈ খং টো উঠি কিবাকিবিখন গাই দিলোঁ ।
এই আৰু নাকান্দিবানা ইহঁতহালে শুনিলে কি ভাবিব ?
বাপেকে মাকক পিটিছে বুলি উঠিয়েই আহিব লাগিলে ।
মোৰ চুলিৰ ফাঁকে ফাঁকে এওঁ আঙুলি বুলাই মৰমেৰে
কৈ গ'ল ।

পৰা এই “ নোহোৱা হোৱা ” কথাটো যেন ভুলতো
নোকোৱা । সেই কথাবোৰে মোক কিমান কষ্ট দিয়ে তুমি
জানানে ?

: জানো চানু , তুমি বা মই কোনোবা নোহোৱা হৈ গ'লে
এটাৰ জীয়াই থকা কিমান কষ্ট হ'ব ভালকৈয়ে অনুভৱ
কৰোঁ । এয়া প্ৰমিভ কৰিছোঁ চোৱা আজিৰ পৰা নকওঁ
আৰু বুলি তেওঁ মোৰ মূৰটোত মুখখন গুজি দীঘলকৈ
উশাহ টানি

মোক জোৰেৰে সাৱটি ধৰিলে । মই কুৰুকি কুৰুকি
তেওঁৰ বুকুত সুমাই পৰিলোঁ । আজীৱন যেন আমি
এনেদৰেই থাকিব পাৰো ।

পিছদিনা পুৱাই এওঁৰ আকৌ আৰম্ভ হৈ গ'ল , মাৰে
কালি কান্দি কান্দি চকু ফোলাই থৈছে চা বুলি
ছোৱালীজনীক মোলৈ আঙুলিয়াই দেখুৱালে ।

: কি হ'ল মা তোমাৰ , কিয় কান্দিছিলো ? মূৰ বিষাইছিল
নেকি ?

মই এওঁলৈ পোনোৱাকৈ চাওঁতেই তেওঁ ঘপহকৈ ক'লে ,
: নহয় অ' কালি ৰাতিয়েই মই লক্ষৰা দুটামান খালো ।
মা ৰে বিহুত মানুহক কি দিম বুলিয়েই কান্দিছে চা ।: মা
যে আৰু দেই , বুলি ছোৱালীজনীয়েও হাঁহি হাঁহি চাহ
খোৱা কাপটো ধুবলৈ উঠি গ'ল ।

#গল্প সংগ্ৰহ

: তোমাৰ আৰম্ভ হ'লেই আৰু ন ? এওঁ হাঁহি হাঁহি মোলৈ চাই মোকেই সিয়ালে ।

অফিচলৈ যোৱাৰ আগতে আকৌ জোকাই থৈ গ'ল কালিৰ ৰাতিৰ কথাটো মনত পেলাই কান্দি নাথাকিবা আকৌ দেই ।

একেবাৰে ৰাতিহে নিচুকাব পাৰিম মই ।

কালিৰ কথাবোৰ ভাবি ভাবিয়েই নেকি মূৰটো মোৰ বেছিকৈ ঘূৰোৱা যেন লাগিল । নিমখ আৰু চেনী কুহুমীয়া পানীত মিলাই এগিলাছ খাই লৰালৰিকৈ ভাত কেইটা ৰান্ধিলো । বেছিকৈ গা বেয়া লাগিলে ছোৱালীজনীয়ে আকৌ পাকঘৰত সোমাব লাগিব । এই ঠাণ্ডাত পানীবোৰ চুই তাইক বাচন ধুবলৈ দিব মন নাযায় মোৰ ।

সকলোৱে ভাত খাই উঠাৰ পাছত পাকঘৰ সামৰি গৰম পানীৰে ভৰি ধুই মই বিছনাত উঠিলো । গাটো একদম ভাল লগা নাই দেখোন । কিবা দুৰ্বল লাগিছে । কেতিয়ানো টোপনি গ'লো ক'বই নোৱাৰিলো ।

পুৱা সাৰ পাই মূৰটো গধুৰ লগাত চকুকেইটা নেমেলাকৈয়ে হাতখন দাঙিব বিচাৰিছো কিন্তু পৰা নাই । মোৰ আক' হ'ল কি ? চকুকেইটা লাহে লাহে মেলি চিঞৰি দিম যেন লাগিল । আৰে ! এয়া মই ক'ত ? আৰু মোৰ হাতখনত চেলাইন যে ?

পৰিৱেশটো লাহলাহে চকু ফুৰাই চাই অবাক হৈ পৰিলোঁ । মই দেখোন হস্পিতালৰ কোঠা এটাৰ বিছনাত পৰি আছো । খপজপাই উঠি বহিবলৈ চেষ্টা কৰোতেই এওঁ আহি মোক সাবটি পুনৰ শোৱাই দিয়ে ।

: চানু তুমি বহুত দুৰ্বল হৈ আছা । এনেদৰে হঠাতে বহি নিদিবা । ডাক্তৰে তোমাক একদম উঠিবলৈ মানা কৰিছে ।

: মো - মোৰ কি হৈছে পৰিমল ? মোক কেতিয়া ইয়ালৈ আনিলা ?

: তোমাৰ একো হোৱা নাই , দুৰ্বলৰ বাবে চেলাইন দিছে ।

: আজি ভোগালীৰ উৰুকা নহয় জানো ? এতিয়া কেইটা বাজিল ?

: উৰুকাও হয় আৰু এতিয়া বিয়লি দুই বাজিছে ।

: দুই বাজিল ? মই ইমান দেৰি শুইয়েই আছো তাৰমানে ? ব'লা ব'লা মোক ঘৰলৈ লৈ ব'লা পৰিমল । উৰুকাৰ বহুত যোগাৰ কৰিব লগা আছে । অ' তুমি বজাৰখন কৰিলানে ? এওঁ মোলৈ একেথৰে চাই আছে ।

: কি হ'ল তোমাৰ , ব'লা আকৌ ঘৰলৈ । ইহঁতহালে বা কি খাইছে ?

: বাবাটো ইয়াতে আছে ফাৰ্মাচীলৈ দৰৱ আনিব গৈছে । মাজনীয়ে এই হস্পিতালৰ কেণ্টিনত ভাত খাবলৈ গ'ল ।

: আৰু তুমি ভাত খালানে ?

: মোৰ চিন্তা কৰিব নালাগে তুমি । মাত্ৰ নিজে সোনকালে সুস্থ হোৱা ।

: অহ্ তুমি ভাতকেইটা খাই লোৱা আৰু তাৰপাছতেই আমি ঘৰলৈ যাব পাৰিম । ৰাতিপুৱা বজাৰ কৰিব নোৱাৰিলাই চাঙে মোৰ লগত লাগি থাকোতে । এতিয়াই চব বজাৰ কৰি নিব লাগিব ।

: চানু তুমি আজি নহয় আৰু দুদিনমানৰ পাছতহে ঘৰলৈ যাব পাৰিবা । ডাক্তৰে তোমাৰ কেইবাটাও টেষ্ট দিছে ।

বিহু ? ? কি হ'ব ? - মই চিঞৰি উঠিলো ।

: বিহু অহাবছৰলৈ হ'ব । এইবাৰ তুমি সুস্থ হৈ লোৱাচোন ।

: মোৰ চাহ একাপ খাব মন গৈছে পৰিমল ।

: চেলাইন লৈ আছা নহয় তুমি এতিয়া একো খাব নোৱাৰিবা ।

: হেৰা পিঠাপনাবোৰ ফ্ৰিজৰ দ্বিতীয় খাপৰ চুকলৈ আৰু লক্ষৰা কেইটা পাকঘৰৰ আলমাৰীটোৰ হালধীয়া টেমাটোত ভৰাই থোৱা আছে ।

এওঁ মোৰ মুখলৈ আকৌ একেথৰে চাই আছে ।

: হেৰা কি হ'ল তোমাৰ , এনেদৰে চাই আছা যে ?

: এইবাৰৰ পৰা মই আৰু পিঠা , লক্ষৰা একো নাখাওঁ চানু । তুমি আৰু মোৰ বাবে ইমান কষ্ট কৰিব নালাগে ।

: কিয় ? তোমাৰ চুগাৰ লেভেল ক্ৰছ কৰিলে নেকি ?

: মোৰ নহয় চানু তোমাৰহে ক্ৰছ কৰিল ।

: কিইই ? ? ?

মোৰ চকুৰে সৰসৰকৈ চকুপানীবোৰ ক'ৰপৰা আহিল নাজানো ।

এওঁ মোক লাহেকৈ সাবটি ধৰি ক'লে , তুমি আৰু মোৰ কাৰণে চিন্তা কৰিব নালাগে চানু ময়ো তোমাৰ লগতে মিঠা পৰিহাৰ কৰিম ।

২)#এজাক_বৰষুণৰ_অপেক্ষাত

আবেলিৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা মুষলধাৰ বৰষুণজাক এৰাৰ নামেই নোলোৱা হ'ল । জুলিয়ানাই কলেজৰ বেগটো বুকুতে সাৱটি যি হয় হ'ব বুলি ঘৰলৈ খৰখোজেৰে আগবাঢ়ে ।

গুৰুম্

বৰষুণৰ লগতে এইবাৰ গুৰুম্ গুৰুম্ গাজনিয়োও গৰজিছে ।

পথৰ পৰা একফাৰলংমান আঁতৰৰ ঘৰটোৰ বাৰাণ্ডাতে ৰোৱা যাওঁক বুলি দৌৰ দিলে তাই । বাৰাণ্ডাখনৰ অৱস্থাও তথৈবচ ।

এপাকত বন্ধ দৰ্জাখনত টোকৰ মাৰিলে , “ ঘৰত মানুহ আছেনে ? ”

পাঁচ মিনিটমানৰ পিছতেই দৰ্জাখন খোল খালে । সন্মুখত এজন বৃদ্ধ ।

#গল্প সংগ্ৰহ

ভিতৰত জ্বলি থকা বাল্মটোৰ কম পোহৰত তাই মন কৰিলে বৃদ্ধৰ চুলিখিনি সম্পূৰ্ণ ৰূপোৱালী । গেঞ্জী - পায়জামা পৰিহিত বৃদ্ধই তাইক প্ৰশ্ন কৰে ,
“ কাক বিচাৰিছা আইজনী ? ” আইজনী সম্বোধনেই তাইৰ বিশ্বাসৰ বাবে যথেষ্ট আছিল ।

“ কাকো বিচৰা নাই ককা । বৰষুণজাক নেৰানেপেৰাকৈ দি থকাৰ বাবে আশ্ৰয় বিচাৰিহে সোমালোঁ । বৰষুণজাক এৰিলেই মই ঘৰলৈ যামগৈ । ”

“ অ’হু অ’হু সেইটো কথা , আহা আহা আই ভিতৰতে বহা । ”

বৃদ্ধৰ পিছেপিছে গৈ তাই এজনীয়া চোফাতে লাহেকৈ বহে । চুৰিডাৰঘোৰৰ কুৰ্তাটোৰ তলৰ অংশ তেনেই তিতিলে । চোফাখনৰ চিটটো লেডাৰৰ বাবেহে তাই নিশ্চিন্ত মনেৰে বহিব পাৰিছে ।

পুৰণি যদিও কোঠাটো বেছ পৰিপাটিয়েই ।

“ চাহ এটুপি বাকো আইজনী ? ”

এনেই তাইৰ চাহৰ প্ৰতি বিশেষ ৰাপ নাই । কিন্তু বৰষুণজাকে অলপ ঠাণ্ডা লগোৱাত একাপ গৰম চাহৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰি ক’লে ,

“ অঁ ককা চাহ একাপ পালে বেয়া নাপাওঁ । ”

“ অ ৰ’বা মই সেই চাহৰ পানী তপতাই আছিলোঁ । তুমিও আহিলা ভালেই হ’ল , মোৰো লগ হ’ব । ”

“ আপুনি ইয়াত অকলে থাকে নেকি ? ”

বুঢ়াই হয়তো তাইৰ কথা নুশুনিলেই স্লিপাৰঘোৰ চোঁচৰাই চোঁচৰাই চাহ বাকিবলৈ বুলি কাষৰ কোঠাটোলৈ গ’ল ।

নেটৱৰ্ক নথকা ম’বাইলটো উলিয়াই এনেই এবাৰ তাই হাতৰে লিৰিকিবিদাৰি চালে । মাক - দেউতাকে হয়তো চিন্তাই কৰি আছে ।

কোঠাটোৰ বেৰত কেইখনমান পেইণ্টিং আঁৰি থোৱা আছে । তাৰে এখন দেখাত বুঢ়া জনৰ যেনেই লাগিল । হাঁহি থকা মুখখনেৰে সেই পকা চুলিখিনি । বুঢ়াজনলৈ তাইৰ মৰম লাগি গ’ল । এনেকুৱা ধুনীয়া বুঢ়াবোৰ বৰ মৰমিয়াল হয় ঠিক তাইৰ ককাকৰ দৰেই ।

ট্ৰে এখনত টিপট আৰু কাপপ্লেট দুয়োৰ সজাই বুঢ়াই তাইৰ সন্মুখৰ টেবুলখনতে থ’লেহি ।

: “ আইজনী বুঢ়া মানুহৰ হাতৰ চাহ , বৰ সোৱাদ নাপাবা । ”

“ হ’ব হ’ব ককা , এনেই মই চাহ নাখাওৱেই অকণমান তিতা কাৰণেহে ঠাণ্ডা লগাত মন গ’ল । ”

“ তোমাৰ ঘৰত মাদেউতাৰাই চিন্তা নকৰিবনে ? ”

“ হয় চিন্তা কৰিয়েই আছে চাগৈ তেওঁলোকে । বৰষুণ নেৰিলেও মই চাহ কাপ খায়েই ঘৰলৈ যামগৈ । ”

হ’ব হ’ব বাকু আগতে চাহকাপ খাই লোৱাচোন । ”

চাহকাপ মুখত দি যিমান ভাল লাগিব লাগিছিল তাৰ বিপৰীতে তাই মুখখন বিকটাই দিয়ে । “

“ উস্ বুঢ়াই চেনিৰ ঠাইত নিমখ কেই চামুচ ঢালিলে ঠিক নাই ? হ’লেও বুঢ়াই বেয়া পাব বুলিয়েই প্ৰথম শোহা যেনেতেনে গিলিলে । বুঢ়াই কিন্তু পৰম তৃপ্তিৰে চাহত কেইবা চুমুক মাৰিছে । তাইৰ বুঢ়াক দেখি বমি হোৱাৰ উপক্ৰম হ’ল যদিও সহি সামৰি ৰ’ল ।

“ ককা আপোনাৰ ঘৰত আৰু কোনোবা আছেনে ? ”

চাহত চুমুক দি বুঢ়াই তাইলৈ নোচোৱাকৈয়ে উত্তৰ দিয়ে ,
“ নাজানো নহয় আই , মোৰ মৃত্যু হোৱাই আজি বহু বছৰ হ’ল । ”

ওৱৱৱৰক্ !

তাইৰ মুখৰ চাহখিনি বাহিৰলৈ ওলাই আহি টেবুলতে পৰিল । কিন্তু চাহৰ ৰং জানো তেজৰ দৰে হ’ব পাৰে ?

জাপ মাৰি চোফাখনৰ পৰা উঠিবলৈ লওঁতেই চোফাৰ লেডাৰে তাইৰ কঁকালৰ তলৰ অংশ চেপা মাৰি ধৰে ।

চিঞৰিব খুজিছে কিন্তু বুঢ়াৰ কংকালষাৰ বাওঁহাতখনে তাইৰ মুখখন চেপা মাৰি ক’লে ,

“এজাক বৰষুণৰ আশাতেই মই অতদিনে বৈ আছিলোঁ আইজনী । মোকো লগ লাগে , কোনেও বুজি নাপায় ।

ল’ৰা- ছোৱালী , জোঁৱাই - বোৱাৰী কোনেও নুবুজিলে মোক ।

এতিয়া আৰু তোমাক এৰাত নাই মই । ”

তাইৰ শৰীৰটো ক্ৰমান্বয়ে শীতল হৈ আহে ।

পাঁচ বছৰৰ অন্তত আবেলি ৰ পৰা গধূলি পৰ্যন্ত পুনৰ এজাক মূষলধাৰে বৰষুণ দিয়ে । আকৌ সেই ঘৰটোত কম পোহৰৰ বাল্মটো জ্বলি উঠে ।

“ ঘৰত কোন আছে ? ”

বাৰাণ্ডাত থিয় হৈ দুৱাৰখনত টোকৰ মাৰে সি ।

দুৱাৰখন খোল খায় ।

সি অৰাক হৈ চাই ৰয় , ইমান ধুনীয়া ছোৱালী ! আগেপিছে দেখা মনত নপৰিল তাৰ ।

“ আহক ভিতৰলৈ । ”

তাইৰ কোমল মাতষাৰত সি মন্ত্ৰমুগ্ধৰ দৰে ভিতৰলৈ সোমাই যায় । তাৰ ডেকা মনটো খৌকিবাখৌ হয় ।

নীলাঞ্জনা দেৱী বৰুৱা।

অসমৰ যোৰহাট জিলাৰ বাসিন্দা নীলাঞ্জনা দেৱী বৰুৱাৰ জন্ম গাওঁ তিতাবৰৰ পানবাৰী । লেখিকাৰ স্বৰচিত গ্ৰন্থ সমূহ হৈছে একাজলি সুখৰ হাঁহি প্ৰথম অণুগল্প সংকলন , বৰ চাহাবৰ বাংলা প্ৰথম উপন্যাস , অন্য এক প্ৰহেলিকা উপন্যাসিকা , সুবাসিত আলয় গল্প সংকলন । সপ্তমমান শ্ৰেণীৰপৰা লিখিবলৈ আৰম্ভ কৰা স্বৰচিত কবিতা কেতিয়াবা বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ পাইছিল । তেনেদৰেই লাহেলাহে চ’চিয়েল মেডিয়াৰ ফেচবুকত গল্প , অণুগল্প , কাহিনী , উপন্যাসিকা আৰু উপন্যাস লিখা আৰম্ভ কৰে । ইতিমধ্যে লেখিকাৰ গল্প পাঠ ডিব্ৰুগড় অনাতাঁৰ কেন্দ্ৰ আৰু ৰেডিঅ’ জ্ঞানমালিনীৰ যোগেদিও সম্প্ৰচাৰিত হৈছে ।

পৃথিবীখন বব ডাঙৰ (৪)

সঞ্জীৱ সভাপণ্ডিত

How Green Was My Valley— এখন কিতাপৰ নাম। লিখক ৰিচাৰ্ড লুৱেলিন। হিউ মৰ্গান নামৰ এটা শিশুৰ চকুৰে বিংশ শতিকাৰ ইংলণ্ডৰ ৱেলছ প্ৰদেশৰ এটা খনি অঞ্চলৰ সমাজখন দেখুৱাইছে— কেনেকৈ সলনি হৈছে মানুহৰ কাম কৰাৰ সময়, কেনেকৈ টিলা হৈছে সামাজিক সম্পৰ্ক, কেনেকৈ ক্ষয় হৈছে সামাজিক মূল্যবোধ, কেনেকৈ শিথিল হৈছে ঘৰ-পৰিয়ালৰ বান্ধোন। সেয়া আছিল ঔদ্যোগিক বিপ্লৱৰ সময়ৰ কথা। মেচিনে-যন্ত্ৰই মানুহৰ ক্ষমতা বৃদ্ধি কৰা কালৰ কথা। অকণমানি ঘৰখনৰ পৰা সি মন কৰিছিল, কেনেকৈ মানুহবিলাকে ডাঙৰ ডাঙৰ কথা কৈছে, কেনেকৈ ওচৰৰ পৰা মানুহ বহু দূৰ-দূৰণিলৈ গুচি গৈছে, কেনেকৈ এক পাউণ্ড, দুই পাউণ্ডৰ ঠাই 'টনে' অধিকাৰ কৰি লৈছে, কেনেকৈ মানুহে অনবৰতে জেপত হাত ভৰাই কাগজৰ নোট (টকা) লৈ লৈ বস্ত্ৰ কিনিছে, কাম কৰাইছে! সি ভাবিয়েই পোৱা নাই কিহৰ পৰা কি হৈ আছে, কিমান ডাঙৰক বহুত ডাঙৰ বুলি কয়, কিমান দূৰক বহুত দূৰ বুলি কয়!

আজি মোৰো সেই অৱস্থা। ইংলণ্ডলৈ গৈছে; কিন্তু ৱেলছলৈ যোৱা নাই, New castleলৈ যোৱা নাই— খনিলৈ যোৱা নাই। উৰিষ্যালৈ গৈছে, কিন্তু ময়ূৰভঞ্জলৈ যোৱা নাই, INDALCO, HINDALCOৰ বস্ত্ৰাইটৰ খনি চাবলৈ যোৱা নাই, জাজং কংটাৰ লোৰ খনি চাবলৈ যোৱা নাই। বিহাৰলৈ গৈছে, পটনা-গয়ালৈ গৈছে; কিন্তু ধানবাদ-ঝাৰিয়া-বাণীগঞ্জৰ কয়লাখনি চাবলৈ যোৱা নাই। মেঘালয়লৈ গৈছে; কিন্তু চূণশিলৰ খনি চাবলৈ যোৱা নাই। লিডুলৈ গৈছে, কিন্তু তাৰ কয়লাখনি চাবলৈ যোৱা নাই।

লিডু আমাৰ ঘৰলৈ লৈ আনিছিল বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্যই 'প্ৰতিপদ' নামৰ উপন্যাসৰ মাজেৰে। হিন্দু-মুছলমান-অসমীয়া-বাঙালী-বিহাৰী-নেপালী-আদিবাসী মানুহৰ এক মিশ্ৰিত সমাহাৰ; লেতেৰা-পেতেৰা ভোকাতুৰ শিক্ষাহীন, টকা-পইচা নথকা বস্তিত বাস কৰা, কাজিয়া কৰি থকা, গালি-গালাজ পাৰি থকা, এগাল ল'ৰা-ছোৱালী থকা, মৰম-প্ৰেমো কৰা মানুহবিলাক, যাক শ্ৰমিক বুলি কয়, যাব মাজত সোমাই আন্দোলন কৰিবলৈ শিকোৱা, বঙা পতাকা মোনাত লৈ অহা কমিউনিষ্টবিলাকৰ কথা, লেনিন-মাৰ্ক্সৰ কথা কৈ শ্ৰমিকক ৰূপাতুৰ কৰি তোলা ভাষণবিলাকৰ কথা!

প্ৰতিটো মানুহেই একোটা একোটা চৰিত্ৰ, এখন এখন কিতাপ, এখন এখন পৃথিবী, মানুহটোৰ পৰা আৰম্ভ হৈ তাৰ কোনোবা লংকাত থকা পিতৃ-মাতৃৰ ঘৰখন, তাৰ শৈশৱ, কৈশোৰ, যৌৱনৰ ঠাই, তাৰ বন্ধু-বান্ধৱৰ সংগ, সংসাৰ-ঘৰ-পৰিয়াল-মাষ্টৰৰ পৰা আৰম্ভ হৈ মাইকী মহৰীত শেষ হোৱা চাহ বাগিচাৰ কথা। আমি গম নোপোৱা-লিখকে নিলিখা অলেখ অযুত মানুহ বা ঠাইৰ কাহিনী। সেই তেতিয়াও শুনিছিলো-পঢ়িছিলো খনিত কৰ্মৰত অৱস্থাত হোৱা মৃত্যুৰ কথা, আজিও পঢ়ো তেনে কথা। সকলো কথা যেন একেই আছে। সময় যেন স্থবিৰ হৈ আছে। ইটো-সিটো কথা সলনি হৈছে, বহুত কথা একেই আছে। কেতিয়াবা কেতিয়াবা বাতৰি কাকতে বা কিতাপে বা সংবাদ মাধ্যমে বা চিনেমাই সেই জগতৰ ক্ষুদ্ৰাতিক্ষুদ্ৰ অংশ অকণমান আমাৰ মাজলৈ লৈ আনে। অলপ সময়ৰ বাবে সেইখন জগতৰ কথাই মনত খুন্দিয়াই যায়; কিন্তু তাৰ পাছত কথাবোৰ মনৰ পৰা হেৰাই যায়।

বহুত কষ্ট, বহুত প্ৰযুক্তি, বহুত টকা, বহুত ব্যৱসায়, বহুত সম্পৰ্ক, সেইবিলাকৰ মাজত সোমাই থাকে। আমি চহৰত ধুবুটোক কাপোৰ ইস্তি কৰিবলৈ দিওঁ, সি কয়লা জ্বলাই ইস্তি গৰম কৰে, আমি বৃজ নলৰ্ণ কয়লাৰ কথাৰ। আমি মাছ খাওঁ, বৃজ নলৰ্ণ, নিশাতেই উঠি জাল মৰা মাছুৱেৰ কথাৰ। ক'ববাত কেতিয়াবা হোমেন বৰগোহাঞিয়ে লিখি দিয়ে কোনোবা মৎস্যগন্ধাৰ কথা, অস্পৃশ্য জাতিকুলৰ কথা। তাৰ বাহিৰে মাছুৱে কুলৰ খবৰ আমাৰ হাতত নাথাকে।

কিন্তু বিচাৰি গৈ থাকিলে গৈ থাকিলে গৈ থাকিলে আমি যে কি অচিন-অদ্ভুত জগত নাপামগৈ! সেই জগত দৃশ্যমান জগতৰ বহুগুণে ডাঙৰ, বিশাল-বিচিত্ৰ। হাতেৰে স্পৰ্শ কৰা, চকুৰে দেখা, কাণেৰে শুনা কথা বা বস্ত্ৰবোৰৰ নেপথ্যত যে কিমান কি যে কাহিনী আছে ধাৰণাই কৰিব নোৱাৰি।

তেনেকৈ হত্যাকাৰীৰ জগতখনৰ, বেষ্যাৰ জগতখনৰ, স্বাগলাৰ জগতবিলাকৰ, চোৰাং কাৰবাৰীৰ জগতবিলাকৰ, শত্ৰুৰ জগতবিলাকৰ বা তেনে কোনো জগতৰেই ভূ পাবলৈ টান। নিজে জটিল ৰোগত ভুগি থকা ডাক্তৰজন বা নিজৰ পৰিয়ালৰ বা নিজে সমাধান নোহোৱা মাটিৰ কেছত পৰি থকা উকীলজন বা ভাগছ আসক্ত পুত্ৰৰ সমস্যাত জৰ্জৰিত বাস্তৱপতিৰ পদকপ্ৰাপ্ত শিক্ষকতা বা ঘৰৰ ভিতৰত পত্নীৰ অত্যাচাৰত অতিষ্ঠ, টকাৰ উভৈনদী বান অহা ব্যৱসায় কৰা মানুহজনৰ খবৰ বা কাহিনীৰ মহাভাৰত শুনিবলৈ কাৰেই বা আহবি আছে! এজন বা এগৰাকী মানুহৰ ইমানেই সমস্যা, কথা-কাহিনী যে সেই সোপাৰ পৰ্বতসম ওজনত বা সাগৰসদৃশ টৌৰ খলকনিত প্ৰতিজন নিজেই হাবু-ডুবু খাই থাকে। তেনেই অলগৰ্ছজনৰো কাহিনীৰেওতো এখন কিতাপ হয়!

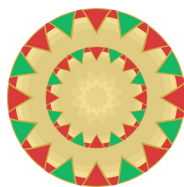
কিন্তু এই 'কিতাপ' কোনেও সম্পূৰ্ণকৈ নপঢ়ে বা পঢ়িব নোৱাৰে। দুখিলা-এখিলা পাত পঢ়িয়েই আমি মানুহ এজন বা এগৰাকীক বুজি পোৱা হৈ যাওঁ, যিটো নিতান্তই এটা অসম্ভৱ কথা। একে বিছনাত নাঙঠ হৈ শোৱা স্বামী-স্ত্ৰীয়েও ইটোৱে সিটোৰ কথাৰ কিয়দংশও বুজিব নোৱাৰে। আনৰ কথা বান্ধেই, মানুহে নিজকেই পূৰ্বকৈ বুজি নাপায়।

মই প্ৰায়েই ভাবি চাওঁ মই এল পি স্কুলত কি আছিলো, হাইস্কুলত কি আছিলো, কলেজত কি আছিলো, কৰ্মজীৱনত কি হৈছেহি, সেই তেতিয়া ওচৰ চুবুৰীয়াৰ বাবে কি আছিলো, আজি প্ৰতিবেশী নোহোৱা সমাজত কি হৈছেহি! কত কথা অস্পষ্ট-ধূসৰ হৈয়ে থাকি যায় প্ৰত্যেকৰে জীৱনত। কত কথা স্মৃতি বিভ্ৰমত লোপ পায়। আকিৰা কুবোখোৱাৰ 'ৰশ্ম'নামৰ এখন চিনেমা আছে য'ত একোটা কাহিনীকে ভিন্ন ধৰণে ভিন্নজনে চায়-কয়-বুজে। এহাল নৱবিবাহিত দম্পতীক এখন হাবিৰ মাজত এজন ডকাইতে আক্ৰমণ কৰে, দৰাজনক হত্যা কৰে। গাঁৱৰ মুখিয়ালজনে বিচাৰ কৰে। ডকাইতজনে কয় তাই মোকহে ভাল পায়, সেয়ে তাই মোক সিহঁতক আক্ৰমণ কৰিবলৈ কৈছিল। তাই কয় মই কেতিয়াও এটা ডকাইতক ভাল পাব নোৱাৰো, ডকাইতটোৱেহে অনায়াস কৰিছে। বিচাৰকে কয় যে তেনেকৈ হাবিৰ মাজেৰে নৱবিবাহিতা স্ত্ৰীক নি ডকাইতটোক প্ৰলুপ্ত কৰাৰ বাবে আক ডকাইতটোক বিশেষ একো বাধা নিদিয়াৰ বাবে মৃত দৰাটোহে দেখী। সমজুৱাই কয় যে এটা দুৰ্বৰ নৃশংস ডকাইতক ৰাজ্যত থাকিবলৈ দিয়াৰ কাৰণে বিচাৰকৰ্ত্তাহে দেখী।

মুঠতে কোনো দেখী নহয়, কোনো শুদ্ধ নহয়। দেখী-নিৰ্দেখী, ভুল-শুদ্ধৰ বিচাৰ নিতান্তই ক্ষত্ৰেকীয়া, সময় সাপেক্ষ আৰু নিতান্তই বৰ্তমানৰ ওপৰত, বৰ্তমানে কৰা ব্যাখ্যাৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত।

ইতিহাসলৈ চালেই কথাটো পৰিষ্কাৰ হৈ পৰে। ভাৰতৰ কথাৰে লওঁ। এসময়ত জানিছিলো যে কংগ্ৰেছ দলেই-মহাত্মা গান্ধীৰ নেতৃত্বত-ভাৰতক ব্ৰিটিছৰ শাসনৰ পৰা মুক্ত কৰিলে। সকলো কৃতিত্ব-ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ বাবে-কংগ্ৰেছ দলৰে প্ৰাপ্য। পাছত দেখা গ'ল যে নেতাজী সুভাষ চন্দ্ৰ বসুৰ নেতৃত্বৰ আজাদ হিন্দ ফৌজৰ সামৰিক শক্তিয়ে ব্ৰিটিছক ভয় খুওৱাৰ মূল কাৰণ। তাৰ পাছত বৃজা গ'ল যে ১৯৪২ৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা মহাত্মা গান্ধীৰ 'কৰেংগে যা মৰেংগে' আত্মনৰ ফলত জন্ম লোৱা হিংসাত্মক কাৰ্যকলাপবোৰেহে ব্ৰিটিছক ভাৰত ত্যাগ কৰিবলৈ চিন্তা কৰিবলৈ বাধ্য কৰিলে। পিছে এতিয়া ওলাইছে যে মুছাই (তেতিয়াৰ বম্বে)ৰ Naval Dock Yardত হোৱা নৌ সেনা বিদ্ৰোহে ব্ৰিটিছক ভাৰতক স্বাধীনতা দিবলৈ বাধ্য কৰাৰ মূল কাৰণ। সেই স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ বহু ছহিদৰ বহু কাহিনী লুকায়েই আছিল কংগ্ৰেছ দলৰ বদমাছিৰ বাবে। ডকাইতকো ছহিদ সজোৱা ধৰণৰ কাম বহুত হৈছিল।

কিমান কথা শুনিব, কিমান ব্যাখ্যা পঢ়িব! অস্ত নাই। ৰামচন্দ্ৰ গুহৰ কিতাপ (Gandhi, Patriots & Partition আদি) পঢ়িলে কথাবোৰ এক ধৰণে বৃজা যায়। অমলেন্দু গুহৰ কিতাপ (From Planters Raj to Swaraj) পঢ়িলে কথাবোৰ একধৰণে বৃজা যায়। কমিউনিষ্টে লিখা কিতাপ পঢ়িলে কথাবোৰ বেলেগ

এই পৃথিবীখন বৰ ডাঙৰ

সঞ্জীৱ সভাপণ্ডিত

ধৰণে বুজা যায়।

যিহেতু আমি ইতিহাসৰ সকলো ক্ষণতে সৌশৰীৰে উপস্থিত থকা নাই; থাকিলেও সকলো কথা আমি জানিব নোৱাৰো, গতিকে আমে লিখা কথাৰেই আমাৰ বিশ্বজ্ঞান পৰিচালিত হয়। ইটোৰ পাছত সিটোকৈ কথাবোৰ বাঢ়িয়েই গৈ থাকে।

আজি যদি মই কওঁ যে মধ্য প্ৰাচ্যত-ইৰাক, ছিৰিয়া, লেবানন, গাজা আদিত যি যুদ্ধ চলিছে, আইছিছ-তালিবান আদিয়ে যিবোৰ আতংকৰ সৃষ্টি কৰিছে, চেনেগাল, মৰক্কো, আলবেনিয়া আদিৰ পৰা যিবোৰ শৰণাৰ্থী ইউৰোপ মহাদেশলৈ ভাঙি-ভুংগৰি গৈছে, সেইবিলাক এটা 'মাষ্টাৰ প্লেন'ৰ অধীনত হৈছে, ইউৰোপত মুছলমানৰ সংখ্যা বঢ়োৱা— মোক আচলতে কোনেও মই ভুল কথা কৈছো, একেধাৰতে বুলি ক'ব নোৱাৰে। পৰিসংখ্যাই মোকহে সমৰ্থন কৰিব। মুছলমানৰ মানৱীয় সমস্যা ইউৰোপৰ সভ্যতা ধ্বংস কৰাৰ পদূলিমুখত উপস্থিত হৈছে।

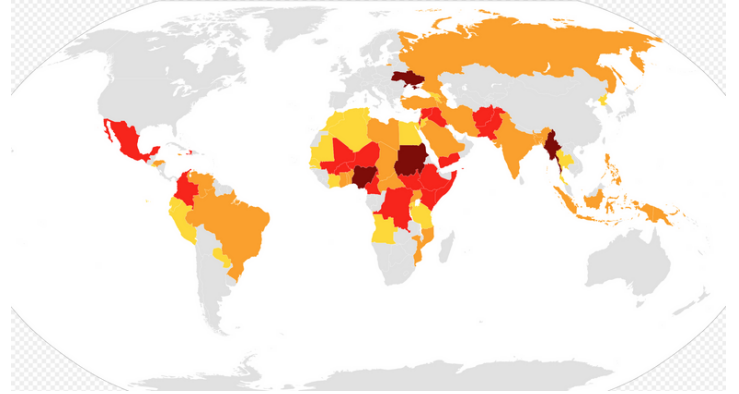
কথাবোৰ সাংঘাতিক ধৰণে ব্যাপক আৰু জটিল। আজি বাছিয়াই ইউক্ৰেইনক আক্ৰমণ কৰাৰ ফলত বাছিয়াৰ তিনি লাখতকৈও বেছি সৈন্যৰ মৃত্যু হৈছে, হেজাৰ হেজাৰ ড্ৰ'প-প্লেন-বোমা নষ্ট হৈছে। যুদ্ধ মানে ক্ষতিয়েই বেছি।

কিন্তু বাছিয়াৰ অৰ্থনীতি টনকিয়ালহে হৈছে এই যুদ্ধৰ ফলত! মৃত সৈনিকৰ কফিন নিৰ্মাণৰ ব্যৱসায় বাঢ়িছে— যুদ্ধত আহত সৈনিকৰ চিকিৎসাৰ বাবে দৰৰ বিক্ৰী বেছি হৈছে, যুদ্ধত আহত-নিহত সৈনিকৰ ক্ষতিপূৰণৰ খৰচ বেছি হৈছে— বোমা-বাৰুদ Packaged foodৰ উৎপাদন আৰু ব্যৱসায় বাঢ়িছে আৰু সকলোবোৰ মিলি বাছিয়াৰ জিডিপি বাঢ়িছে।

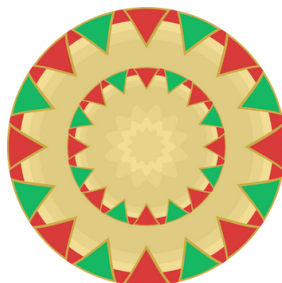
দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ ফলতে বাছিয়াত মতা মানুহৰ সংখ্যা মহিলাতকৈ কমি গৈছিল। বিয়া কৰাবলৈকে, সন্তান জন্ম দিবলৈকে পুৰুষৰ অভাৱ হৈছিল। এতিয়া আৰু সৈনিক (অৰ্থাৎ পুৰুষ) নিহত হৈছে। তাৰ মাইকী মানুহবিলাকে ধৰ্মা দিছে, ঘৰত মতা মানুহ নাই, অকলে ঘৰ চলাবলৈ মাইকী মানুহৰ অসুবিধা হৈছে, সন্তানবিলাকে বাপেকৰ মৰম বিচাৰিছে, পত্নীবিলাক নিঃসংগতাত ভুগিছে, দাবী জনাইছে, বিক্ষোভ কৰিছে, আমাৰ পুৰুষবিলাকক যুদ্ধক্ষেত্ৰৰ পৰা ঘূৰাই আনা!

কিন্তু কাৰো জাফেপ নাই। যুদ্ধ চলিছে। চলি থাকিব।

আমি নুবুজো। বুজিব নোৱাৰো। কিতাপে নকয় সকলো কথা। সংবাদ মাধ্যমে নকয় সকলো কথা। কোনেও নকয় সকলো কথা। বুজিবও নোৱাৰো সকলো কথা। মই অকণমান কথাহে বুজিব পাৰো বাবেই পৃথিবীখন অকণমান নহয়। পৃথিবীখন আচলতে বৰ ডাঙৰ।

Er Sanjib Sabhapandit is an Entrepreneur, Film Maker & Social Worker.

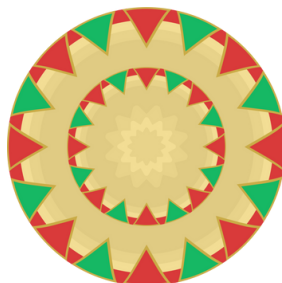
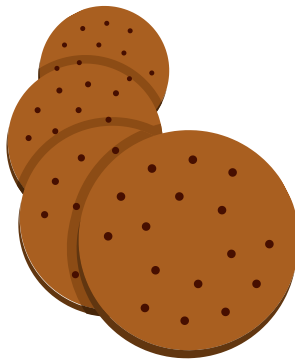
এখন বিস্কুটৰ দুটা পিঠি

গীতা ৰাণী তালুকদাৰ

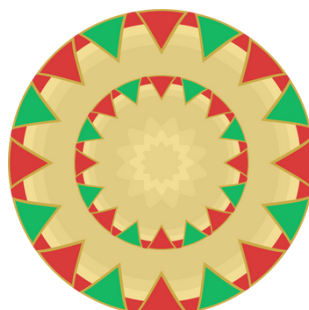
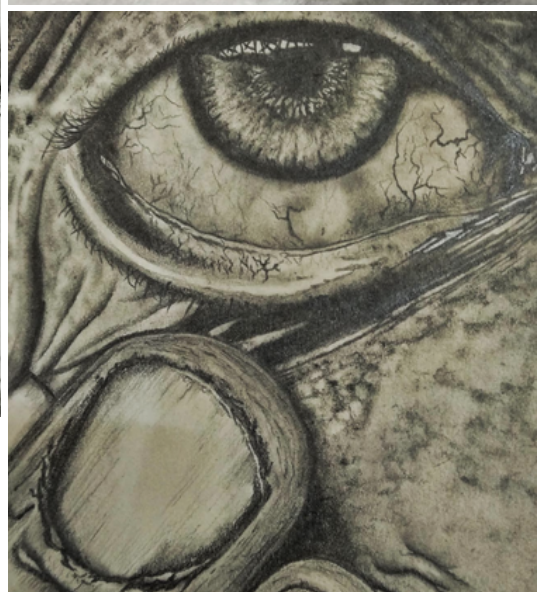
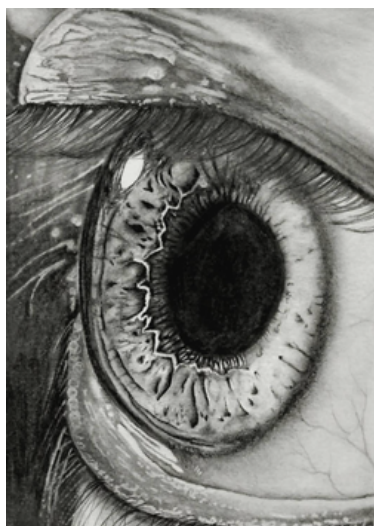
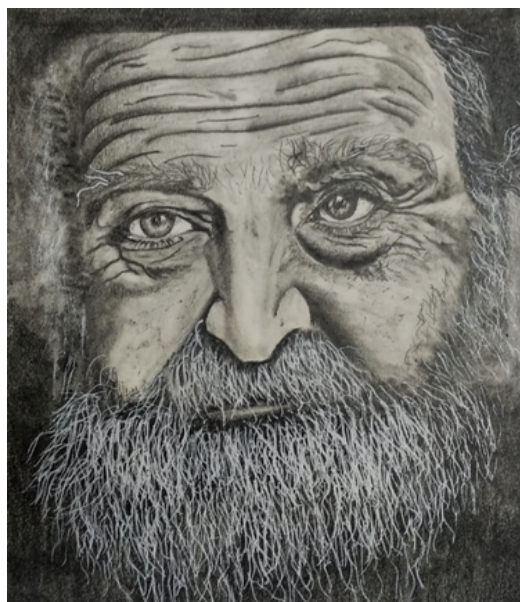
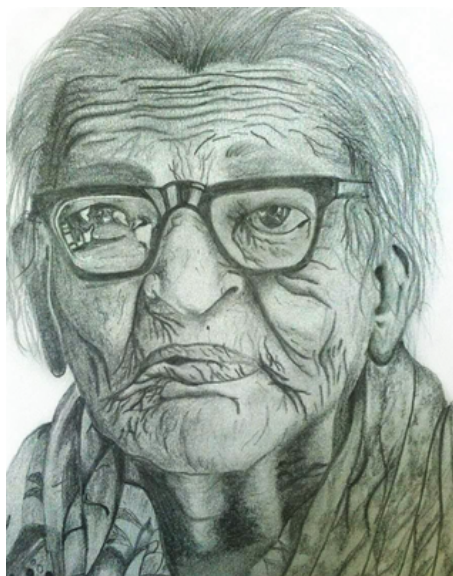
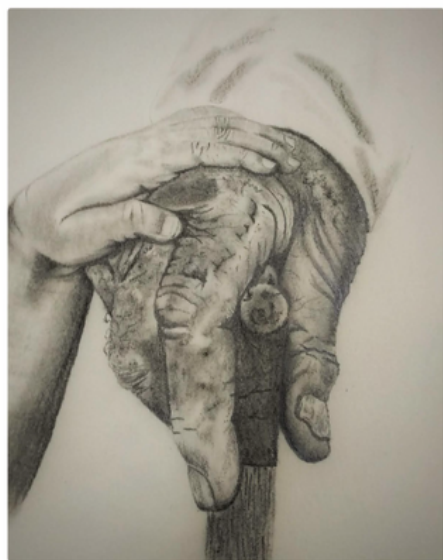
মোৰ স্বামী অফিচৰ পৰা ঘৰলৈ আহোতে মি:বৰাও তেওঁৰ লগতে আমাৰ ঘৰলৈ আহিল।মই তেখেতক বহিবলৈ দি পাকঘৰলৈ গলো আৰু দুয়োজনকে চাহ বিস্কুট আনি দিলো আৰু মই বনোৱা বিস্কুট ৰ প্ৰশংসা পোৱাৰ আশাত বৈ থাকিলো। বিস্কুট খনত কামোৰ মাৰিয়েই মোৰ স্বামীৰ মুখ মণ্ডলত এচমকা হাহি বিৰিঙি উঠিল আৰু মিছেছ চৌধুৰীৰ প্ৰশংসাত পঞ্চমুখ হৈ উঠিল। মিষ্টাৰ বৰাৰ আগত মিছেছ চৌধুৰীৰ গুণ বানিবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ কথাবোৰ শুনি মই শিল-পৰা কপৌ জনীৰ দৰে একে ঠাইতে বৈ থাকিলো।মোৰ অৱস্থাতো বুজি মিষ্টাৰ বৰাদেৱে মোৰ স্বামীক কথাৰ মাজতে ৰখাই সুধিলে-হেৰি মিষ্টাৰ ফুকন, মিছেছ, চৌধুৰীৰ এনে কি গুণ বোৰ দেখিলে যে একো প্ৰসংগ-সংগতি নোহোৱাকৈয়ে ইমানবোৰ গুণানুকীৰ্তন কৰিলে ধৰিলে ?মোৰ স্বামীয়ে কলে যে “ মিছেছ চৌধুৰী দেখাই শুনাই ইমান ধুনীয়া হোৱাৰ লগেলগে কামে-কাজে ও ইমান পাকৈত; যোৱাকালি তেওঁ কঠালৰ মুচিৰ তৰকাৰী বনাই আমাকো দিছিল বুজিছে, ইমান যে tasty হৈছিল খাবলৈ!মিষ্টাৰ চৌধুৰী বেচ lucky বুজিছেনে,মিছেছ চৌধুৰীক যে পত্নী ৰূপে পাইছে!”আমাৰ জনীৰ যে একোৰেই দক্ষতা নাই। দেখাতেই ধুনীয়া নে কাম-কাজেই ভাল।

মোৰ স্বামীৰ কথাবোৰ শুনি মিষ্টাৰ বৰাদেৱে কলে ৰব,ৰব মিষ্টাৰ ফুকন, যোৱাকালি কঠালৰ মুচিৰ চবজি খনটো মোৰ wife এহে বনাই আপোনালোককো দিছিল!মিছেছ চৌধুৰী দেখোন যোৱা পৰহিতে ভনীয়েকৰ বিয়ালৈ গৈছে।আৰু আজি যিখন বিস্কুট খাই আপুনি মিছেছ চৌধুৰীৰ প্ৰশংসাত পঞ্চমুখ হৈছে সেইখিনি বিস্কুট দেখোন আজি দুপৰীয়া আপোনাৰ মিছেছে হে বনাইছে।তেখেতে আমাকো দিছে নহয়, আৰু মই ঘৰত সেই বিস্কুটেৰে চাহ খাই আহিছো। আপুনি আপোনাৰ পত্নীক মিচাই underestimate কৰি আছে।তেখেতে চোন আজি ময়দাৰ সলনি ঘেঁহুৰেই ইমান সুন্দৰ কৈ বিস্কুট খিনি বনালে।

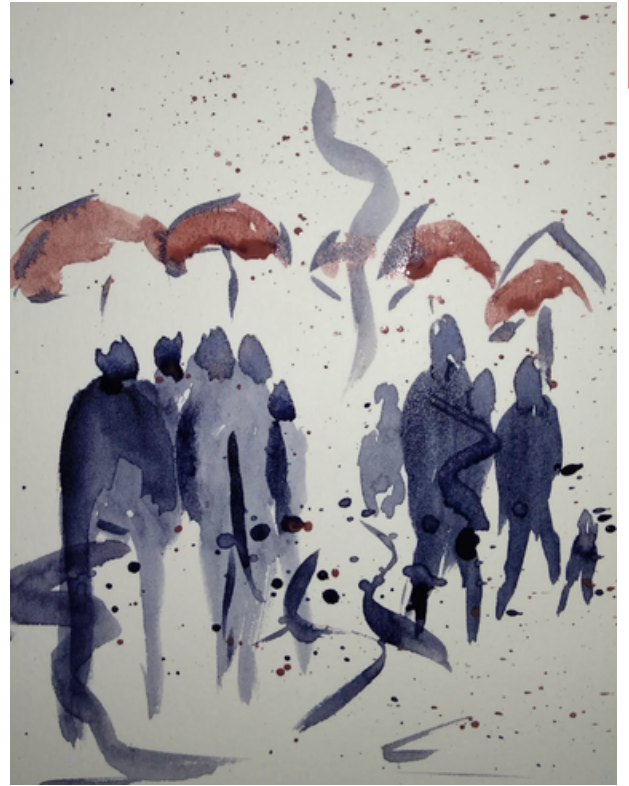
এইবাৰ বৰাদেৱে মোলৈ চাই কলে ,সচাকৈ মিছেছ ফুকন, আপুনি বুধিয়ক দেই। বৰাদেৱৰ কথা শুনি মোৰ স্বামীৰ হাহি থকা মুখখন কেহেৰাজ বৰণীয়া পৰিল আৰু লগেলগে আধাখোৱা বিস্কুটৰ টুকুৰাটো দুৰলৈ দলিয়াই পেলাই দিলে,যেন তিতা-কেঁহা কিবা বিষাক্ত বস্তুহে। মই বুজিলো,যদি সেই একেই বিস্কুট খন মিছেছ চৌধুৰীয়ে বনোৱা বুলি কলোহেতেন, তেতিয়া একেখন বিস্কুট খুব জুতিলগা হ'লহেঁতেন আৰু মই অৰ্থাৎ নিজৰ পত্নীয়ে বনোৱা বাবে একেখন বিস্কুটৰ সোৱাদ তিতা হৈ পৰিল। মিষ্টাৰ বৰাই চকু টিপিয়াই হাহি হাঁহি কলে অ' আজিহে বুজিলো যে একেখন বিস্কুটৰ পিঠি দুটা, হা হা হা----।

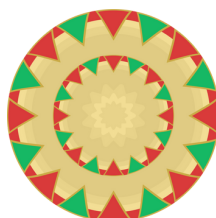
Artwork by Dhiman Kalita

Artwork by Dhiman Kalita

Dhiman Kalita was born and brought up in Dudhnoi, Goalpara. He completed his BE in Electrical Engineering from Assam Engineering College in 2018. He then joined the Council of Scientific and Innovative Research (CSIR) in Bhubaneswar, Odisha in an Integrated Dual Degree PhD (M.Tech+Ph.D.) program and is currently enrolled at RMIT University as joint Ph.D. student. Apart from his professional life, he likes spending his free time in painting, sketching, and raveling.

English poems

Life is spicy

If Salt is the first taste in our food
 Drive is the experience of our mood.
 If sugar is the sweetness we add next
 Beauty is what we colour in our life context.
 If sour is what we introduce to any fraction
 Choices are introduced in every action.
 If bitter is acquired in the taste
 Faith will surely not be a waste.
 If spice is finally in the cocktail
 Life is surely a beautiful mock tale

Lupa borah

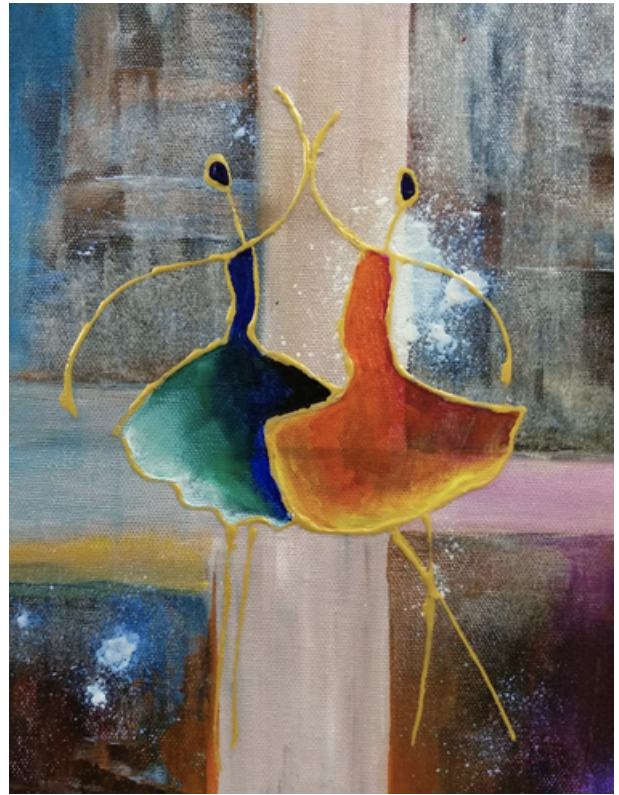
1/10/22

Don't worry

Ofcourse, I bitch about you
 And I'm sure you too.
 Don't worry, its okay!
 Ofcourse, I may be jealous of your beauty
 And you may be for any of mine nudity.
 Don't worry, its okay!
 Ofcourse, I may gossip one or two
 And you too may whistle that never blew.
 Don't worry, its okay!
 I wonder how I explain
 The balance within the insane.
 Like you flush the toxic off your body
 You cleanse your unsettled embody.
 But if that emotion reaches your veins
 And is transmitted all around that ruins.
 Please worry, its not okay!

Lupa Borah

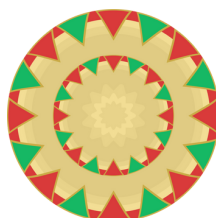
26/12/21

Dhiman Kalita

Adya Vashisht
Year 10

Lachit Borphukan – The Strategist

Extraordinaire

The socio-political landscape of the state of Assam, as we know it today, was to change forever with the arrival of Tai Prince Sukapha with his few thousands of warriors from the eastern region of Mong Mao (near the present-day border town of Ruili between China and Myanmar). What started as a small kingdom or Mueang would rapidly rise and expand, scaling the entire Brahmaputra Valley, and at the same time establishing one of the longest-running dynasties of India, if not the world. It is interesting to note that the duration of some of the illustrious empires of India like Mauryan (One and a half centuries), Gupta (two centuries), or Mughals (three centuries) pales in comparison to the six-century-long Ahom rule. In this process, Ahoms not only conquered an unknown land but also made it their new home by adopting and seamlessly integrating themselves into the local fabric of society to form the rich heritage of Assamese culture that we see today.

Integrating the various small kingdoms of the Brahmaputra valley of the early medieval period through military and diplomatic means, Ahoms in Assam under Sukapha and his successors created an independent, vast, and almost invincible empire until the early part of the 18th century. This strong kingdom also successfully defended Assam from successive external offensives from the western front tier, and it will not be wrong to say that Assam was one of the few regions in India not to have its indigenous culture come under Islamic aRack during the tenure of mighty Mughals in northern India. One name that shines the brightest in this tremendous feat of Ahoms is its greatest army commander - Lachit Borphukan.

Lachit Borphukan. It is a name that evokes intense patriotic emotions in the heart of any Assamese. 'Emotions' – that's the key word here. We know him for the famously quoted line – 'Detox koi Mumaai Dangaar Nahai (My uncle is not greater than the country!)'. We remember him for his heroics in the 'BaTTle of Saraighat' where he led the Ahom Army to a decisive victory over the mighty Mughals – a feat which becomes even more astounding considering the fact that he was completely bedridden during the time of that war. Unfortunately, most of our appreciation for this great commander ends there. Beyond regional borders, Lachit's legacy mostly remains obscured. Comparisons with many other Indian stalwarts like Shivaji Maharaj only scratch the surface of his greatness. It will not be farfetched to say that this fierce Ahom General who could be easily ranked with any world-famous commanders has not been given his due in the modern era.

'The COMMANDER stands for the virtues of wisdom, sincerity, benevolence, courage, and strictness'. The Art of War–SUNTZU

As the brave General of the Ahom Army, Lachit Borphukan embodied all these five cardinal virtues highlighted by Sun Tzu – the legendary military strategist from China. However, he did not reach that level by chance or through the lineage of his birth. Like any true leader, Lachit went through sheer hard work and dedicated training for years to become the military leader of the highest caliber. In accordance with the tradition in Ahom society, the young Lachit was taught philosophy and arts besides being imparted training on military skills. After completion of his studies, he was first appointed as 'Soladhara Barua' (or 'Principal Secretary') of Ahom King. Progressively, he held other important positions such as 'Ghora Barua' (or Superintendent of Royal Horse Stable) as well

Lachit Borphukan – The Strategist

Extraordinaire

as 'Superintendent of Royal Guards'. During the tenure of Ahom King Chakradhwaj Singha in the year 1663, primarily due to his impressive track record, Lachit was promoted to the position of 'Borphukan' who had the executive and judicial power over the area of lower Assam.

Earlier during Chakradhwaj Singha's predecessor, Mughals had a very successful war expedition into Assam under Mir Jumla where Guwahati was captured by the Mughals. After coming into power, Chakradhwaj Singha was very clear that he must recover Guwahati. In March 1665, he planned the strategy to recapture Guwahati and supervised the extensive groundwork for the same for almost 2 years. During this time, Lachit Borphukan was entrusted with the task of recapturing Guwahati due to his recognition as an expert military strategist. After comprehensive preparation and training, the Ahom Army under the command of Lachit Borphukan swiftly moved and was able to recapture Guwahati from Mughals within just 2 months during 1667.

'The good fighters first put themselves beyond the possibility of defeat, and then wait for an opportunity to defeat the enemy'. *The Art of War—SUN TZU*

During December 1667, Empire Aurangzeb came to know that Ahom Army had recaptured Guwahati from the Mughal. He was obviously furious hearing the news. To avenge the defeat and take back Guwahati and ultimately the Entire Ahom Kingdom, he allocated a massive army under the leadership of Ram Singh of Amber during Jan 1668. It is interesting to note that Aurangzeb had chosen Ram Singh for this mission as a punishment for Ram Singh's negligence that led to Chatrapati Shivaji's escape from Mughal territory.

Lachit Borphukan by then had started reinforcing the Ahom Positions in and around Guwahati. He receded the surrounding areas far and wide and put cannons and other fortifications in all strategic areas. Lachit Borphukan made the advance of the Mughals on land nearly impossible through his defensive strategy in and around Guwahati. The Mughals were experts in land warfare. They conquered the entire Indian subcontinent on horseback. Lachit Borphukan knew he had no chance of thwarting a Mughal cavalry attack on land. So, he built mud embankments to halt the march of Mughal cavalry. Under his direction, batteries were mounted on the tops and slopes of hills and ramparts at specified intervals (around 36 meters) and trained personnel were posted at each point. A gunner was posted every 3 meters on the ramparts. The defensive strategy adopted by Lachit Borphukan in and around Guwahati was so admirable that it elicited unequivocal praise even from the enemy.

"All warfare is based on deception." *The Art of War—SUN TZU*

When the massive Mughal Army under Ram Singh reached the Ahom Kingdom's border near the Manas River, the forward units of the Ahom Army had some unsuccessful confrontations with the enemy. From these initial results, it became increasingly clear to Lachit that it was futile to engage with the Mughal Army in the forward areas. Instead, he decided to lure the Mughal army to the heavily fortified Ahom bastion around Guwahati. This deception led Ram Singh and Mughal generals to believe that the Ahom army was weak and lacking in courage. However, they were completely surprised and caught off guard when they encountered the solid defence of the

Lachit Borphukan – The Strategist

Extraordinaire

Ahom Army at Guwahati under the leadership of Lachit Borphukan. Lachit was also a master at adopting a 'delaying tactic' to buy more time to comprehensively execute his defensive strategy. When he himself saw the massive Mughal Army with his own eyes from the top of one of the Ahom Forts, he could immediately comprehend the enormity of the situation. Instead of openly confronting the powerful enemy immediately, he decided to delay the impending war as far as possible and to use that time to further reinforce the defensive positions along the Brahmaputra. For this, he led Ram Singh into a series of negotiations which ensured more time for the Ahom Army to implement the planned defensive strategy.

'The clever combatant imposes his will on the enemy but doesn't allow the enemy's will to be imposed on him.' The Art of War–SUN TZU

Lachit Borphukan adopted an ingenious offensive strategy based on guerrilla warfare for the Mughal army. It was on his own terms and was more of a proactive measure to frustrate the enemy. There were night raids on the Mughal camps undertaken by Ahom army's small commando units which led to massive losses for the Mughals in addition to the psychological harassment and frustration.

Another masterstroke from Lachit Borphukan was his exploitation of the weakness of the Mughal Army. The Navy was the weakest link in the Mughal military camp. In a war fought over water, Mughals were no match for the Ahom Navy due to the latter's war-hardened experience and knowledge of the local topography. When the large Mughal contingent approached the Ahom army, Lachit strategically retreated, giving the Mughals the idea that his army was somehow afraid – but surprised the enemy with the defensive fortifications around

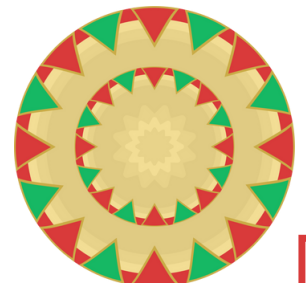
Guwahati and then forced Ram Singh to a Rack through the Brahmaputra River, thereby playing into his hands.

The True Leader

Like a true leader, Lachit Borphukan always led his army from the front. During the final push by Ram Singh at the Battle of Saraighat, Lachit Borphukan was critically ill and totally bedridden. In fact, the timing of this final assault on Ram Singh was partly influenced by the news of Lachit

However, despite his illness, Lachit Borphukan led from the front. It is said that initially, the Ahom Navy was on the back foot during the Saraighat war and had lost their will to fight. Only when the Ahom soldiers saw that their commander was moving towards the enemy boats despite his illness with his entourage of just six boats, did the momentum of the war swing quickly. Very soon, the Ahom navy was all over the Mughals, handing them one of the most decisive defeats in Mughal history.

Another interesting facet of Lachit Borphukan's leadership style was his almost fanatical devotion to discipline. The 'Mumai Kata Gar' near Amin Gaon in Assam still bears testimony to this fact where he beheaded his own uncle for not performing the duties on time and for fostering a lax attitude in the army unit. It is interesting to note that only the Ahom King had the authority to pass the death penalty. However, when Ram Singh with his massive Mughal army marched towards Guwahati, Lachit knew the importance of time and the effect of discipline in such do-or-die situations.

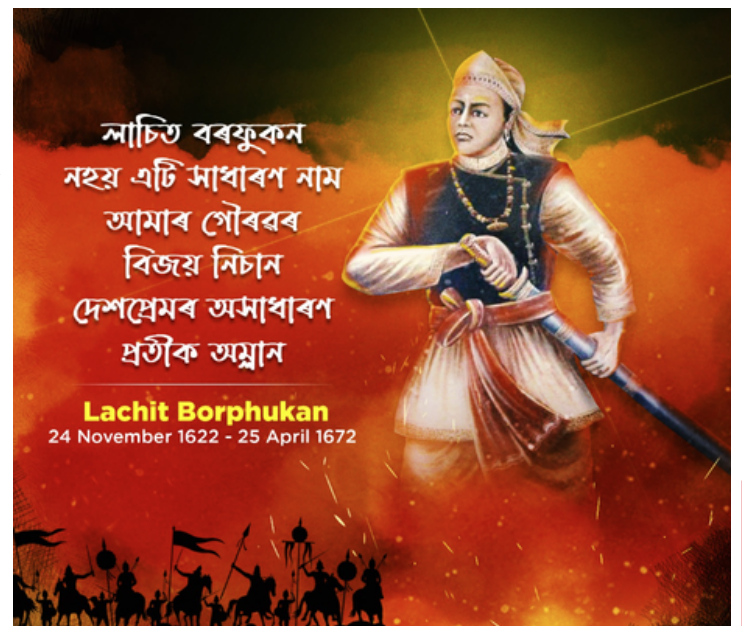
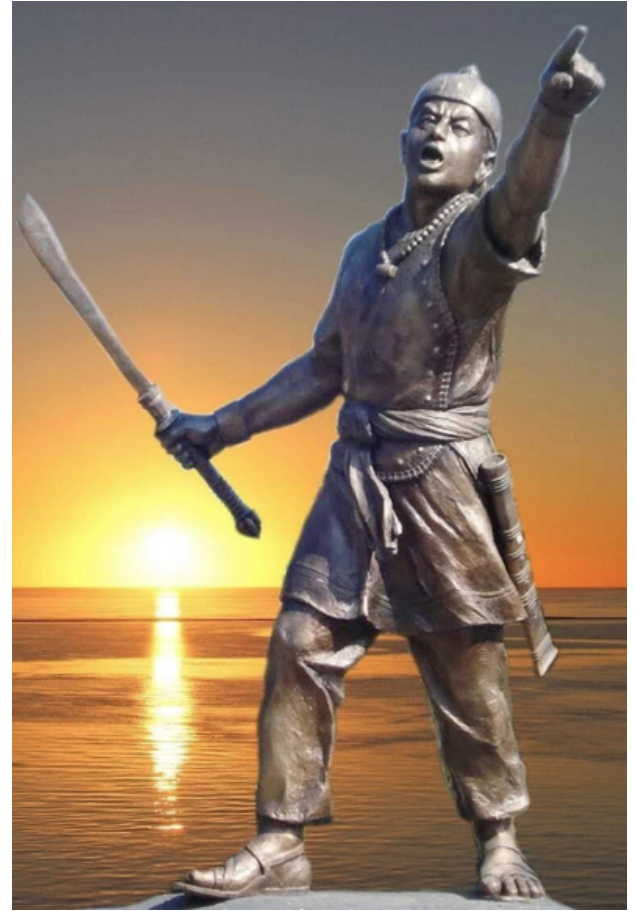
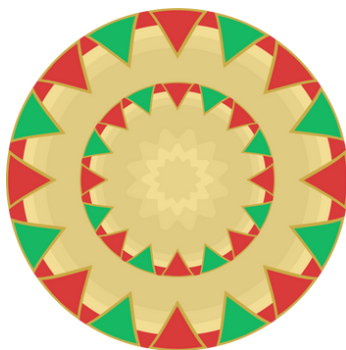
Lachit Borphukan – The Strategist

Extraordinaire

He passed an order as the commander in chief that anyone who fails to complete his task in an extreme manner with full dedication will be beheaded then and there - only then will the Ahom King be informed. This attitude of discipline and the sense of urgency impacted the morale and alertness of the Ahom army very positively in those times of war.

Today's generation – irrespective of one's background – can learn a lot from the heroics and works of this great son of India. As an Assamese, we can feel very proud to see that the best passing out cadet from the National Defense Academy (NDA) of India is conferred the Lachit Borphukan gold medal. More awareness will only help in spreading the word about this brave commander and providing the rightful due in this modern era to this strategist extraordinaire. Of late, we have seen some positive steps being taken in that direction by both the Assam State and the Indian Central government in commemorating the 400th birth anniversary of Lachit Borphukan in New Delhi, as well as the unveiling of the 'Statue of Valour' as a part of the 'Lachit Borphukan Maidam Development Project' at Hollongapar near Teok.

Preetom Goswami

Climate Change, State of Assam and the country, India

Dr Hemanta Doloi

Climate change is real and its impact is quite visible. While climate change is affecting everyone on the planet, the degree of impact in poorer nations is much higher than the richer nations. This is because the richer nations, the so-called developed countries, have more resources required for coping and adapting to the changes including proactive adjustments or repurposing the affected areas in relation to human settlement or agricultural activities, etc. In contrast, developing countries especially those that are more prone to the effects of climate calamities and exposed to uncertainties and risks rely on reactive actions after the adverse events being occurred and devastations are felt afterwards across the board.

Man-made activities, degradation of the natural landscape, and depletion of natural resources are some of the key reasons why our planet is facing the current climate emergency and challenging civilization as a timebomb. Due to increasing carbon emissions into the greenhouse and consequential global warming and sea level rise are some of the effects we are all facing across the globe. No matter what we do to address this climate crisis, it seems no effort is going to be enough and we are not going to enact any reversal of these phenomena for our future generations to come. The way megacities are built around the globe by exploiting natural resources and the modalities of running it by gouging fossil fuel-based energy, the effect of city-based efforts in climate reversal would be insignificant. About 60% of the world's current 8 billion people live in these megacities (so-called urban communities), laden with a massive carbon burden on a per capita basis. However, the carbon footprints of the remaining 40% of people living in rural settings are relatively low,

if not nil, due to their nature-based living underpinned by rich indigenous knowledge, values, culture, and heritage.

Having come from Assam and having had the privilege of being an established researcher in one of the fine institutions in Australia, I tend to develop some understanding of the issues around climate change and its impact on fellow members in my beloved state of Assam and across the country, India generally. To my surprise, the more I think about the issues and the problems in the context of Assam and India at large, I see the opportunities to address the issue in a style and fashion of our choice. Yes, that's the fact! Of over 35 million population in the State of Assam, nearly 80 percent people are rural. The rural communities in Assam live across 26,000 beautiful villages surrounded by an abundance of natural beauty and culture-rich lifestyles. The uniqueness of the Assamese villages and the simple Assamese Villagers' lifestyle contribute to climate climate-positive environment where carbon emission to the greenhouse is quite negligible. Considering the scale across India as a country where over 18 percent world's population resides, among whose good 70% of rural people reside across 730,000 villages, the opportunity for countering the urban-centric damages sustained by the planet with vernacular climate-positive lifestyle is extremely significant.

Referring to the academic literature, the current practice of rapid URBANISATION across many countries for closing the GAP of the URBAN-RURAL DIVIDE is not only unsustainable but also affecting adversely the effort to contain global temperature rise and climate change.

Climate Change, State of Assam and the country, India

Ironically, the URBAN-Cenr development practices are being extended to the rural centers, ignoring the local knowledge, values, and heritage that guided the sustainable living of these people over 1000s of years and across many civilizations. So Smart Villages research under my leadership strives to offer an alternative on the premise that instead of working on closing the URBAN-RURAL Gap, we need to rather maintain the URBAN-RURAL Share. We need to find a way to develop the 40% rural population with a Value and Needs-based development model, promoting purpose-based living and lifestyle and eventually supporting our Sustainable Planet Initiative (SPI) mission. United Nation's Sustainable Development Goals (SDGs) offer a strong foundation at the core of the Smart Villages research with a focus on location-based and purpose-built development. The sizeable rural population in Assam and India generally, which some could look down on as a social issue from a capitalistic lens, provides an unprecedented opportunity to join the mission of containing climate change and saving the planet. This effort eventually has a high potential to paint the role and significance of Assam and India in the global green book and become a shining star and a true warrior in the war against climate change.

Dr Hemanta Doloi

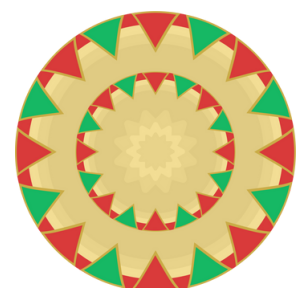

Magh Bihu in Assam

Sampurna Banerjee

The mixed feeling of celebrating bihu at our parents house. My heart filled with joy when offering prayer to the almighty in front of the magh bihu meji along with a bit of sadness thinking of not being able to be part of this every year. But Bihu always brings happiness wherever we are, with whomever we are.

The Mindset of a Champion

Sandeep Baruah

I had an absolute “fanboy” moment in February this year.

I met Australian Olympic champion Ralph Doubell.

Ralph won the Gold medal in the 800-meter running race at the 1968 Olympics.

What made the win even more remarkable was the backstory.

Picture this.

Mexico City, 1968.

The final of the 800 meters.

Tension crackled like static.

They lined up.

Eight runners, each eyeing the others.

The starter's pistol hovered, a promise of the battle to come.

Then chaos.

A false start.

But not by Doubell.

By his neighbor.

Yet, fingers pointed at him.

Unfairly. Shockingly.

One more mistake, and he'd be out.

His Olympic dream shattered before it truly began.

Doubell faced a choice.

Protest? A waste. It would sap his focus, drain his resolve.

Accept it silently, nursing his injustice like a hidden wound?

Tempting. But it would leave him on edge, vulnerable.

Or... he could let it go. Completely.

Erase it from his mind as if it never happened.

He chose to forget.

To reset as if nothing was amiss.

That choice, that moment of mental fortitude, defined him.

Not just as an athlete, but as a legend.

The hot favourite for the race was Wilson Kipruto of Kenya.

When the race was finally underway, Kipruto was in front right away.

Kipruto's strategy was to get out in front and stay there till the end.

It generally worked for him.

With 600 metres to go, Kipruto was about 18 metres in front of anyone else.

Doubell was in fourth place.

With 300 metres to go, Doubell moved into second place.

The Mindset of a Champion

Sandeep Baruah

The temptation was to make a break, but Doubell figured it was too early.

He held his position.

As they rounded the final bend, he caught up to Kiprugut ...

|

They were neck-and-neck for the next 50 metres. Then, finally, Doubell accelerated and went past Kiprugut.

The finish line was in sight.

A victory for the ages.

A classic race between a frontrunner and a kicker.

A time of 1:44:3

An Olympic record—a world record at that time!

This wasn't just a race.

It was a testament to resilience.

To Doubell's indomitable will.

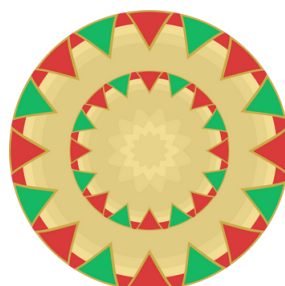
Every stride, every breath is a testament to his mental toughness.

This was his moment.

His legacy.

Not just a victory of speed but of spirit.

It was also Ralph Doubell's birthday the day I met him.

A Trip to the Past

Aparajita Banerjee

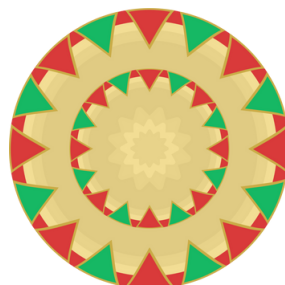
Does history seem boring? For me the answer is both 'Yes' and 'No'. As a school student, studying history as part of social studies with the pressure to remember and recollect things from textbooks, I often found it boring. But when I think of my school summer vacations and the family trips to the lost worlds of the Rajput kings, the Mughals, the Vijayanagar empire, I remember feeling intrigued by the stories of the past.

Having moved to Australia and the comforts of the first world country, family vacations in recent years for us have often meant beaches, forests, mountains, snow, and many other things of natural and man-made beauty but not history so much. The parent in me often wanted to expose my kids to the mysteries of history as I had learnt and lived them in my childhood during my summer vacations.

Last December, an opportunity presented itself in the form of a wedding invite at Delhi. So, when planning our annual home visit to Assam, we also planned a stopover for 3 nights at Delhi. The nearest places we could visit with our 6- and 2-year-olds were the Qutub Minar and Humayun's Tomb. I was so excited to introduce my 6-year-old son to the era that existed long before any of us lived. I wanted to see the curiosity on his face and the wonder in his eyes when walking through the corridors where once the emperors and their soldiers walked.

We had one free day, so we booked a cab from our hotel and headed towards our first stop – the Qutub Minar Complex, a 12th century Victory Tower. From a distance my son thought it was just that single pillar and was not as excited as I hoped for. But once we were inside, and the whole complex revealed itself with its many structures, corridors, small and big pillars, the doors, the gateways, I

I could see the twinkle in his eyes and the glee on his face. The broken structures of the Qutab Minar complex, every brick, every work of art carved on its stones had so many stories to tell. My son ran around and started playing hide and seek with me. His first thoughts – “This is a perfect place for hide and seek!” Then I read some of the information displayed on boards there and his questions and thoughts started flowing out unhindered. Many times he made his own conclusions and explained things to me in his own words as if he was my history teacher. I just let him do that. I was enjoying his excitement and was reliving my childhood through him. My 2-year-old daughter was fast asleep all this while. I wondered what she might be dreaming about. Did she see the glimpses of Delhi Sultanate in her dreams - Qutbuddin Aibak starting the construction or workers carving the floral motifs and beautiful calligraphy on the bricks of the Minar and enjoying the grandeur of the past or was she in her own sweet world assuming the pram to be my arms holding and rocking her in the cozy comfort of her present?

A Trip to the Past

Aparajita Banerjee

Whatever it was, the nap didn't last long, and she was wide awake when we reached Humayun's tomb – our next stop. There she is, with her tiger friend at the Humayun's tomb, in the picture below on the left –

And on the right, above, is my son posing at Humayun's tomb.

Overall, we are very happy with our decision to spend a day exploring the past with our kids. I am sure as they grow up, we will have many more opportunities to explore and experience different things together as a family, but we would like to make sure that history is a part of it – starting from the history of Assam to the history of the world. After all, as Martin Luther King, Jr said, ".....We are made by history."

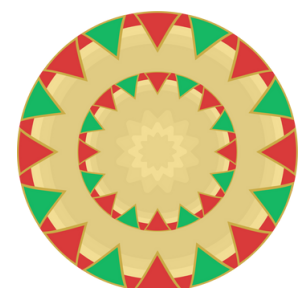
But maybe it's best if we wait a few more years before we take up those historical adventures so that no one naps on their prams wearing nappies while we are appreciating the monumental architectures and the fascinating stories behind them!

My Resolution

Papari Barman

In 2024, I deleted all negativity and chose to stay away from negative environments. Instead, I focused on the positives around me and surrounded myself with a positive environment.

Family Trip @ Bendigo Easter Hoilday

Nilakshi Barah

Our family had a delightful Easter Saturday at the Bendigo Easter Festival, relishing the music, parade, and array of food stalls. The vibrant atmosphere and joyful celebrations made it a memorable day for all of us.

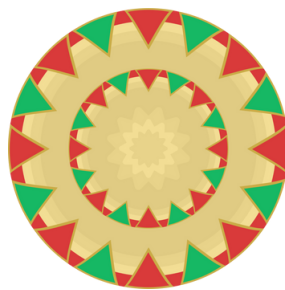
Family Trip

Yasmeen Fathima

Holidays are the best time to be with family! This time, Tayyaba wanted to visit Singapore.. So, in 2023, Dec, we planned our holiday to Singapore..

We visited Sentosa Island, Gardens by the bay, Singapore zoo, Little India to name a few.. We loved the city, especially because of its cleanliness.. Food was so affordable and tasty! We would definitely want to visit it again, as we missed visiting Marina Bay.

Trip to Tassie- Hobart and Launceston

One of the greatest ways to learn about the world around us is to take a trip to visit new places.

This summer we made a trip to the beautiful island state of Australia - Tasmania. Our journey began in the early hours of the morning on 16th January 2024. We were a bit anxious as Rohan had not traveled by air for about four years, but our anxiousness was overcome by happiness when he smoothly passed the check in phase and went and sat on the plane with a minimum of anxiety. Thereafter he was content and excited and we began our nine days trip with renewed energy and vigour.

We landed in Launceston, picked up our rental car and drove amongst the most scenic and beautiful parts of the state towards our first destination, the capital of Tasmania- Hobart. The city sits on the banks of River Derwent and portrays some of the most historic and iconic landmarks, cottages, sandstone warehouses, etc. We headed towards our holiday home which was situated in a place called Snug. The holiday house was located just a few minutes' walk to the beach and was just a perfect location to unwind and refresh ourselves from our everyday busy life in Melbourne.

Mount Wellington was our first attraction in Hobart, which is a summit and Hobart is located at the foot of the mountain. The drive to the top of the hill was just beautiful and the glorious views took our breath away. The city tour was next on the agenda and we trolled our way so we could see some museums, the waterfront, local shops etc. before calling it a day and heading back to the holiday home. Day two was very exciting as we traveled to Port Arthur, a small town and former convict settlement built by the British empire. It is an iconic site and is now an open-air museum reminiscing the foundational stories and ruins of the prison, church etc, which also includes a boat cruise tour of the port.

The Bruny Island tour was one of the most unique experiences for us, as it was an island within an

island and we were transported by large ferries while we were seated in our cars to the island. There is no other means of transportation. The ferry services operated every 20 mins to and from Bruny Island. We witnessed some of the most beautiful and superb landscapes and natural beauty one could even describe in words, especially at the junction of North and South Bruny referred to as The Neck, two land masses joined by along narrow sandy land surrounded by water on both sides. We stuffed ourselves with fresh local seafood and ice cream and headed back to Snug which was not too far from the ferry terminal for the island.

The trip to Hobart was incomplete without a visit to the famous Salamanca markets held every Saturday located next to Hobart waterfront. The market is famous for locally made products and one can stuff their bags with beautiful jewelry, stylish clothing, organic produce such as jams, honey, various artwork, leather goods, wines and dig into a variety of fresh hot food and local organic produce.

We then made our way back to Launceston on 21st January and our first stop at this beautiful city was the Bridestowe Lavender farm which presented a picturesque plantation of lavender fields, cafés, and the amazing range of lavender based ice creameries. Our holiday home in Launceston was situated in a place called Legana, which had the most unbelievable view overlooking the Tamar River.

Next day we explored all the coastal places like Devonport, Ulverstone, Penguin, Burnie etc. These small towns provide scenic walking trails, breathtaking coastal drives, and picturesque landscapes. The scenic beauty and the blue ocean along the drive was a treat to the eyes. Devonport is a great city and is the hub to the Spirit of Tasmania ferry to and from Melbourne.

We were nearing the end of our fabulous trip but that did not make us slow down. Our next visit was to the Cataract Gorge Reserve, which is a

Trip to Tassie- Hobart and Launceston

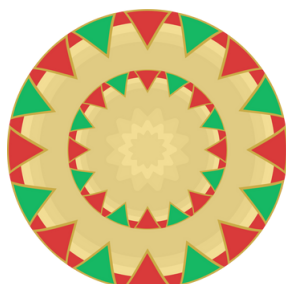
river gorge in Launceston. The reserve is naturally beautiful, with a collection of walking tracks leading to beautiful views, plenty of native wildlife, and modern amenities that make visits to the gorge accessible and enjoyable for all.

After spending some quality time at the gorge, we headed to Grindelwald Swiss Village. It was built around an artificial lake, on the edge of which sits the 40-hectare Aspect Tamar Valley Resort which shares the Swiss architectural style. The Swiss-themed Tamar Valley Resort at Grindelwald includes a range of activities including, a shopping arcade, news and gift store, clothing store, golf pro shop, cafe and Bakery you can test your skill at the 18-hole mini-golf course, or play a round on the ten-hole public golf course, paddle boat hire and canoeing on the lake, and then have a jump on the world's longest bouncing pillow available for children.

On the last day of our journey, we made our way to Georgetown and Low Head. The coastal town of George Town is Australia's one of the oldest towns and is truly magnificent and picturesque. Low Head coastal reserve is the home to fairy penguins and the council operates a penguin viewing tours which normally occurs at dusk. The view from the Low Head lighthouse is marvelous and I am at a loss of words to describe the beauty surrounding it. The nine days trip to this beautiful part of the world finally came to a glorious end. We kept reminiscing about the wonderful times we had during our stay as we boarded the plane to head back to Melbourne on 24th January. I can only summarize by saying- A good life is a collection of happy moments!!!

Antara S Katak

Trip to Bali

We started this year with a fun-filled trip to Bali. We were joined by our friends from Bangalore.

Our adventure began in Ubud, where we swung through the lush jungles like Tarzan and marvelled at the wonderful Kechak Dance performance that transported us to another realm, with its mesmerizing chants and dramatic storytelling inspired by Ramayana. The kids were in awe, and so were we!

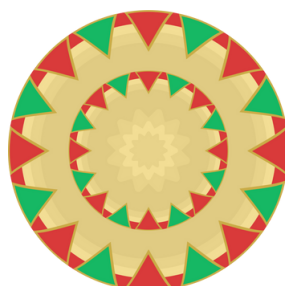
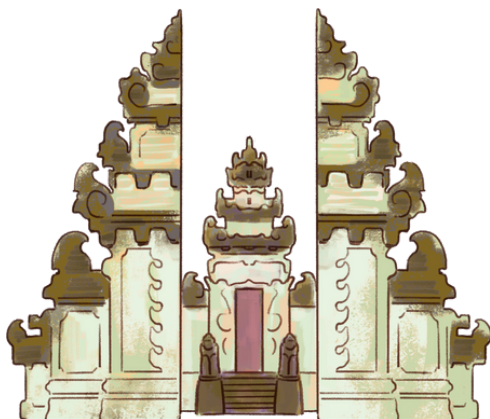
Then, we hopped over to Gili Trawangan for a slice of island paradise. Days were spent soaking up the sun, snorkeling with colourful fish, and indulging in the local nightlife. We loved the laid-back vibe, and enjoyed some well-deserved relaxation. The energy was electric with the nightly ritual of karaoke at beach clubs and amazing fruity cocktails. Even the kids got in on the fun, grooving to the beat alongside us.

Highlight of this was a trip around the island Gili T on bicycles which was just 6.7kms. Scary Isn't it!!!

Another highlight was a day trip to Nusa Penida, where we explored breath-taking beaches and snapped Insta-worthy pics at Kelingking Beach and the iconic T-Rex cliff. The views were simply out of this world!

As we bid farewell to Bali, we couldn't help but reminisce about the incredible memories we made together with family and friends. Until next time, Bali! "Terima kasih" for an unforgettable adventure!

Stooti Sharma

Osar saapi saapi, nahiba nasoni'

Dr. Samudra Gupta Kashyap

At Namrup, the place where I had left my childhood behind, there was only one *huchari* group at that time. Way back in 1964 and 1965, I particularly kept looking at the *naachani*, because, firstly I knew 'she' wasn't a woman but a clean-shaven person called Joy; and secondly, because he had borrowed a pair of *riha-mekhela-chadar* and a red blouse from my mother to dress up as a woman. I used to tell my friends – Pradip, Ashok and a few others – that the *naachani* wasn't a girl. But they wouldn't believe. So, one day I called them to our house to see for themselves how my mother helped this man called Joy wear the woman's dress properly so that it didn't fall off in the middle of the *huchari*. And the hair? Oh, yes, it was a wig.

"You are right. No girl used to accompany a *huchari* 50 or 60 years ago. As you said, it was up to about 1966 that boys or men used to dress like a damsel to dance with the *huchari*. It was from about 1970 onwards that young damsels were included, and with them changed the *bihu* songs too," said Joy Kanta Gondhia, an authority on the musical and dance aspects of *bihu*. Gondhia kokaideu, who passed away a December 2020, lived in Digboi, and had I spent several hours over several sessions discussing with him, over the telephone, how *bihu* songs, dance and even the music have changed in the past five decades or so. He was very happy when I told him the above story, as also that, as a child, I had known and seen exclusive and separate groups of women and unmarried girls singing *bihu* and dancing in villages around Namrup, Jaipur, Naharkatiya, Duliajan and Digboi. That was *gach-bihu* and *jeng-bihu* respectively, and were performed under a tree or behind a small jungle outside the village as men weren't supposed to watch them, he said.

That men and boys dressed up as girls to dance in a *huchari* too isn't a very old thing, he told me. "Prof Prahlad Kumar Baruah has clearly mentioned in one of his books that this came to Assam from the dance troupes of Bengal which some well-to-do Assamese people in upper Assam used to patronise during the colonial period. Men dress up as women in the *bhawona* too, but if it were to come from *bhawona*, men as women dancers would have been part of the *huchari* for several hundred years," Gondhia kokaideu said.

One of the most knowledgeable persons on *bihu*, Gondhia kokaideu however was, in the 1960s and 1970s more known as a novelist. He has as many as 31 novels to his credit, all written during those two decades, several of which were very popular particularly for love-stories set against the rural backdrop of Assam. His best-sellers included 'Padumi Nabou', 'Sandhya Tarar Hanhi', 'Hriday Nadir Dhou', 'Upakantha Nagarar Chhabi', 'Manat Meghar Rang', and 'Bahni Banya'. It was however an article he wrote in 'Prantik' in 1982 which pushed him into taking to serious research on *bihu*. I was at that time with Prantik, and I clearly remember my chief editor Dr Bhabendra Nath Saikia asking Gondhia kokaideu, who had a solid *bihu* background, to concentrate on *bihu*.

Gondhia kokaideu, who began his career as a teacher and ended up as an officer in the Corporate Communications department of Digboi Refinery, hailed from Koronga, a cluster of villages near Jorhat. Koronga, among other things, is famous for its *dhuliya* tradition, as well as the finest Assamese knife – *dab-katari* – that people there produce. So good are Koronga's *dab-katari* that there is a proverb in Assamese that even the spine of a Koronga *dab-katari* cuts very well.

Osar saapi saapi, nahiba nasoni'

Dr. Samudra Gupta Kashyap

"It is true. I have since written numerous articles in different magazines including Prantik, pointing at the correct aspects of bihu songs, dance and music. Prior to that I used to accompany huchari troupes to different places, singing and particularly playing the dhol," he said. These articles, which triggered off a state-wide debate and discussion, also brought him invitations to judge bihu competitions. He has so far written eight books in Assamese on various aspects of bihu, in which he has, among other things, always emphasised on preserving the sanctity of bihu songs and dances. "It is a fact that cinema has immensely influenced changes in bihu dance. Believe it or not, the jaapi became a part of bihu only after Jyotiprasad Agarwala introduced a jaapi-naach (item number?) in Jaimati, the first Assamese film. Prior to that the jaapi wasn't there in bihu," he said.

Gondhia kokaideu had divided the huchari tradition of upper Assam into two distinct geographical parts – he called the one east of the Bhogdoi river as 'ujani' and the one west of it as 'namoni'. "You can even today find that distinction, whether in rhythm, in the songs, physical movements, and sometimes also in references to different objects," he used to say. "That is not my problem. Bihu, like our language, can change every 10 kilometres. But one should not cause fusions, like intermixing pieces from the Deuri, Mising, Tiwa or Moran bihu with the traditional Assamese bihu. That way every tradition loses its sanctity and exclusive character. Let Moran bihu remain as Moran Bihu. Or Tiwa bihu as Tiwa bihu," he once said, referring to a documentary film he had made in 2009-10, in which he had clearly described those distinctions.

"It is very important for the younger generation go deeply into the bihu tradition. I would particularly suggest four books, Nakul Chandra Bhuyan's 'Bohagi' (written in 1923), Dimbeswar Neog's 'Ban-benu' (1961), Lila Gogoi's 'Bihugeet aru Ban-ghosha' (1961) and Praphulladatta Goswami's 'Baro Mahor Tero Geet' (1962)," Gondhia kokaideu used to often say.

Bihu songs, it has been seen, often depicts contemporary events. There are huchari songs that refer to different events of the freedom movement, Chinese aggression, floods, earthquake, tea estates, arrival of motor-cars, steamers, the post office, railway train, the aeroplane, talcum powder and snow, and so on. These are well-documented in the above-mentioned books, as also in Gondhia kokaideu's writings. But, epidemics like kala-azar and cholera, which had so badly reduced Assam's population in the 18th and 19th centuries somehow seem to be missing in the bihu songs. "You are right. This can be a topic of research. Bihu being about celebration and spreading happiness, I think people avoided the negative issues in the songs," Gondhia kokaideu once told me.

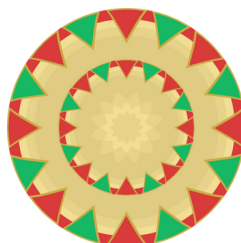
My last telephonic conversation with Gondhia kokaideu was during the first round of the lockdown that the COVID-19 pandemic had compelled all of us to go into, and he said he was sure this situation too would find place in bihu songs in some village or the other. As he had recalled, the 1950 earthquake, the Chinese aggression of 1962, all had found mention in bihu songs for posterity.

Osar saapi saapi, nahiba nasoni'

Dr. Samudra Gupta Kashyap

"While we were discussing bihu in the time of the pandemic, one bihu song suddenly came to my mind which so well fit into the social distancing campaign. When I told him about this and sang him the first line: 'Osar saapi saapi/ nahiba nasoni/ tomar gaat mohani asse.' Gondhia kokaideu paused for a moment, and said, "Yes. That's interesting. Though the pandemic has prevented us from celebrating bihu, this stanza can very well be adapted for the social distancing campaign," he said.

Local Global Connect...the Bonding (Enajori)

Prof. Hemanta Doloi, with whom I am in association for the last 3-4 years in connection with his 'Smart Village Lab' initiative in Assam, supported by Melbourne University, gave a call to me and requested for an article of mine for publication in "Enajori" to be published to mark the Rongali Bihu celebrations in Melbourne.

Even though I write on various subjects on Banking, Enterprise, General Management I was in a dilemma as to what should I write. The name 'enajori' (The Bonding) very much appealed to me and then I thought and decided to write something in increasing the bond ship amongst our Assamese community staying at local and global level. It is heartening to see the bonding of our community in Australia coming together to celebrate Assamese New Year and enjoy the merriment of Rongali Bihu with performance of the famed folk Bihu songs and dance. We from Assam are extending our greetings to all of you in Melbourne, in Australia and New South Wales.

I still fondly recollect a conversation of Sri Tushar Bhattacharya in the 60's. He was perhaps one of the very few Assamese migrating to Australia in the 60's. It must have been more than 55years, when my mother's best friend Sujata Bezbaruah Baideu' had come to our residence at Motinagar Shillong on a visit along with her younger brother Tushar Bhattacharya. I must have been in my pre university class. We listened in awe when he was sharing his rich experience about Australia. That was the first time when I heard about Australia in first person. I, also remember Sri Sundar Sarma who must have also gone and settled in Australia in the 60's.

I was pleasantly surprised to know that today; there are about 80 to 90 families in Melbourne itself.

ill the 70's and 80's not many Assamese people had forayed into Australia. After the 90's with opening up of the economy and adoption of the Policy of LPG (Liberalisation, Privatisation and Globalisation), there has been a greater movement of high ended Human resources from India, technocrats and professionals migrating into Australia. ? The migration to Australia was something new and was catching up in the 2000's. Was there something fundamentally wrong in our State that warranted our high ended technocrats, professionals to leave Assam?

I became more curious to find out as to what made more and more of the high ended young generation to leave Assam and migrate to 'down under' Australia, despite the fact, that everyone by and large agreeing and experiencing, that there cannot be a better place than one's own native place, one's own home spent in the company of their dear and near ones. "Home Sweet Home" still holds good and the inner self feels the pangs of home sickness.

Being myself away from Assam for almost 30 years working in various States of India with travels abroad, I could feel the pangs of separation at the prime of age leaving behind our near and dear ones, our own Society, our own State. There was at a time when there was no proper road communication, inadequate railway and airway connectivity. There was no internet connectivity. Unlike today when the globe has become a global village and seamlessly, we are able to connect and see our dear and near ones on real time basis. While virtually we are remaining connected the physical distancing is still being felt.

I made a feeble attempt to analyses what may have gone wrong in our inability to create more

Local Global Connect...the Bonding (Enajori)

employment opportunities in arresting the 'Brain Drain'.

Going back into the post independent years since our regaining independence in the year 1947, the Government of India at that time had to assume much greater responsibilities not only to take care of the National Integration Issues in the wake of the much avoidable partition of our Country, but also to protect the economy from the outside world, bring about economic development, build infrastructure, large industries, promote agriculture etc. with limited resources. We were devastated and our economy was in shambles. The Government virtually was required to do everything. The Government became the largest employment provider and Government Service became a craze for the people. However, over the years it was becoming evident that with the passage of time and pace of economic development elsewhere in the globe, we were not able to keep pace in coming up to the level of reaching the international standard. We needed rapid formalisation to become more organised and transparent in our dealings. While the Government with all good intention wanted to implement their Plans, Programs and Projects but they found it extremely difficult to execute in a labour intensive economic environment depending at all times on the whims and fancies of the employees vested with the responsibility of execution and implementation. The flip side of Government doing everything resulted in the Government getting itself entangled in framing such Human Resources Policy which provided a solid job security to the employees. While it was difficult to get a Government job it was even more difficult to remove someone from a government job additionally supported rightly or wrongly by the government recognised militant Trade

Unionism ensuring full protection of the Government servants. This situation of added 'job-security' led to a state of 'complacency'. In the absence of technology, it was not possible to track and monitor implementation of the various government plans, programs, and projects on real time basis. So, the role of Inspectors increased manifold leading to a state of 'Inspector Raj'. Further with lot of requirements of Licences the 'Licence Raj' came in. All these helped in corruption which largely affected the implementation adversely affecting the growth of the real economy.

Personal wealth of many dishonest Government servants, unscrupulous contractors, suppliers, businessmen increased manifold. Personal wealth grew disproportionately to their known means of income. The parallel economy grew and created havoc. Creation of Public Wealth which was so very necessary at that time was worse affected. Personal wealth grew at the cost of creation of Public Wealth. Personal wealth as may be known to all is 'not a Performing Asset'. It performs only to the limited extent of providing the much needed 'social security cover' to the family and beyond that it does not perform. Whereas we all should know that Public Wealth is a Performing Asset which through a 'multiplier' effect triggers series of economic activities leading to creation of the much needed employment. In the absence of Technology it was not possible to track and monitor on real time basis the performance of the employees, not possible to monitor the implementation of the various plans and programs resulted in huge unemployment problem and in the process many of the higher educated people left the Country.

Local Global Connect...the Bonding (Enajori)

Today with the advent of privatisation in a liberalised, globalised economy things are changing. The revolution in the Information Technology had made India into a Software hub, serving the entire world. It created huge employment opportunities for our engineers within the country and outside the country.

We may need to introspect and find out whether it can still be possible for some of us to come back to Assam with our rich experience, expertise and exposure and be a part of the grand revival plan of our Country which is emerging as one of the fastest growing emerging economies of the world. India with a youthful population of 65% and 29 as the median age with administrative & legal reforms, massive infrastructure developments, digitisation, Information Communication Technology, improvements in social security cover, health reforms, financial sector reforms. If that is not possible whether they can at least start investing in the Start Ups and newer enterprises and come back on their superannuation and take over such enterprises.

Today 60+ is perhaps the best age for a new innings with added vigour to pay back to the society, provide mentorship support to the budding entrepreneurs, and carry out non conventional applied research work. I, walk the talk. Post retirement I carried out an extensive PhD research study investigating into the low outflow of Bank Credit in the State of Assam and on my 69th birthday I was conferred with the PhD degree. Today at 72 years I am actively associated in promoting entrepreneurs in North East India. I am not trying to blow my own trumpet but trying to inspire our friends in Melbourne and Australia that if they want they can also on retirement come back to Assam and help in economic development of Assam

and North East India and lead a very happy, satisfying and peaceful life in the company of their near and dear ones in the spirit of 'enajori'. In Assam and North East India there is a continuous effort in promoting the Start Up and Entrepreneurial Eco-System and it heartening to note that there is a gradual awakening on our technocrats and professionals in becoming job creators. The Government on their part is also putting in lot of efforts in encouraging our Youths with the 'mantra' of transforming 'Job seekers into Job creators'. We of course have a long way to go. Let there be a regular flow of 'ideas' to share in helping our community to keep updated and progress.

It is very heartening to go through the Vision and Mission Statement of the Assamese Association of Australia and New South Wales. It is very inspiring and provided lot of opportunity to our local and global connect of the Assamese community and help in increasing the bonding.... The Enajori

Quote VISION

Our vision is to share the rich cultural heritage of Assam and North Eastern Region of India with greater Australian community so that people from Assam and North Eastern region of India become an inclusive part of Australia's multicultural, multilingual society.

MISSION

To advance rich cultural heritage of Assam and North Eastern Region of India and become active member of the broader Australian society.

Local Global Connect...the Bonding (Enajori)

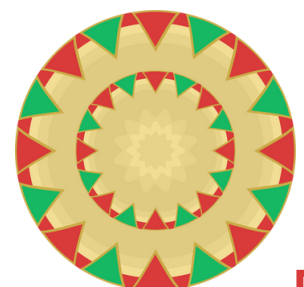
The Assam Association of Australia NSW is a community organisation for the people of Assamese and North East Indian origin as well as people with an interest in the naturally and culturally rich states of North-eastern India. We aim to do this by:

1. Helping the younger generation preserve and protect and advance our cultural heritage;
2. Helping promote our culture to the broader Australian community by organising our events such as Bihu and participating in other events of North East Indian Region;
3. Helping us, the Assamese and North-East Indian Diaspora, help ourselves;
4. Helping new migrants and temporary residents from Assam and North East Indian region to network and build friendships to make their process of settling-in much easier
5. Providing new migrants and students of Assam and North-East Indian Region with information on their entitlements relevant to their temporary and/or permanent status by Holding information session if required
6. Expand the services that will help settling in process smoother for newly arrived migrants and students of Assam and North-East Indian Region;
7. Create awareness amongst Assamese and North East Indians about Australian Multiculturalism and respect diversity
8. Helping serve Assam and North-East Indian Region in their efforts for economic and social advancement.

We value the knowledge, experience and passion of our members and assist in developing the Assam Association of Australia to grow stronger so that we can provide services to the people from Assam and North East Indian Region relevant to their needs.

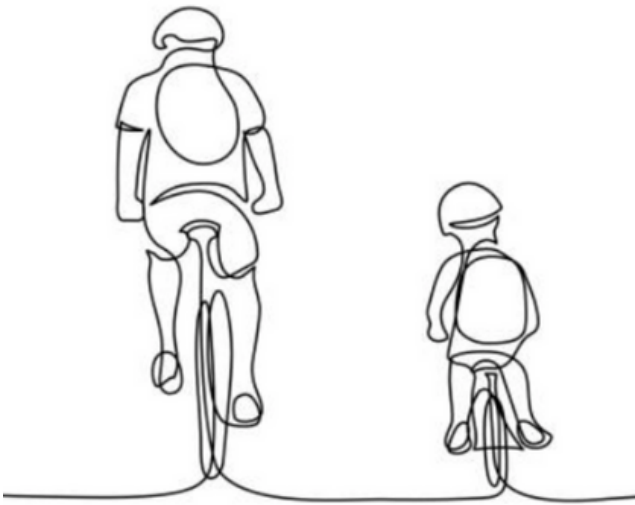
Looking forward to a greater bonding and we assure whole hearted cooperation from our end. Can something be done to reverse the migration and make our State once more attractive as a destination to serve, enjoy and become a part of the newer transformation process?

samir.baruah@gmail.com Dr Samir Baruah
Financial Doctor, Mentor, Motivator, Influencer,
Writer, Social entrepreneur, Micro Sector
Analyst.

Honey Bee, my first day at High School

It was a great sunny winter morning in January, a perfect day for cycling. I was riding my new blue-coloured second-hand bicycle purchased by my father. My newly introduced 'regular' school companion Jivan Gogoi accompanied me through a narrow gravelled road amidst lush green tea gardens on both sides. After thirty years, I thank God for the weight I had carried compared to my daughter's school bag. I had a much lighter one on my back that day while enjoying the bi-cycle ride with a lot of excitement mixed with fear and nervousness about going to high school.

There was a funny story behind the cycle, which I will brief you on, along with my first school day. My bag was lighter also because I carried only half of the books.

You may be thinking about the first day before getting into the school and how I got half of the books. I was born with the privilege of a family of school teachers cause both of my parents were teachers.

The strong fragrance of processed english breakfast blended tea from the Dinjoy tea factory made me wonder about its source. Jivan was riding a few metres ahead of me. We crossed the passage between the factory and the rows of tall eucalyptus trees. The mixed aroma was so strong that I started looking for the source of it, forgetting about my beating heart on the first school day for a few moments while riding my little blue bi-cycle. The preparation for the first day started a month back, purchasing school uniforms, supplies, and collecting used books from seniors in the community.

My mom collected all the necessary pieces of stuff before I realised I would need any of it. She reached out to elderly and senior students like Jivan Gogoi to go to school together with me.

Jivan was promoted from class eight to nine when I started from grade five, my first year in Dinjoy high school. I was not very lucky in choosing a school due to the "privilege" of my mother being a teacher in a primary school and my father in a high school.

It was just a transfer from my mother's school to my father's, where they were employed.

Half bicycle ride, generally kids learned from their elders, like father's or uncle's cycles which were much taller than the kid's cycles. We never used to spend money on toys or baby bicycles either. So, the only way to learn cycling is to ride the adult's cycle from the steel frame below the seat.

Honey Bee, my first day at High School

So, my younger brother and I learned straightway from my fathers' taller bicycle. We could not reach the paddle if we sat on it. So we used to ride off the seat from below. That sounded like a circus to my colleagues and friends in Europe or in the America nowadays. My father realised a bit late that he had to take me on his cycle every day to school now because of the distance, well, that was me and my mother's assumption till the day I saw the new blue bicycle all of a sudden in our courtyard two days before my high school. I told my mother that it looked like Bimal's cycle, but he still did not know to ride it.

My father purchased the blue bicycle from one of our neighbours. The son of that neighbour was my age, 'Bimal', who bought the cycle with stolen money from his mother's kitty. I continued using that cycle for the next three years till my brother reached grade five to join our cycle ride to school every day like the first day.

The sun was about to set when the cycle was home, which was about the right height for me.

Since I knew half-bi-cycle riding, it took only two hours to learn to ride it on the seat. It was dark in the evening, but I still cherish that wow moment till date. The next day early morning, I woke up with excitement and went to practice on the cycle. That's when I saw Bimal on the road. His face revealed his discomfort when he saw me riding his bi-cycle and threw a bunch of vague questions to me that I never tried to find an answer to.

I was riding rather slowly that day and was trying to remember the route back home. I followed Jivan's cycle's tire marks, through the same trails on the dried mud of road,

and he probably slowed down because I rode a bit slower than his usual speed. After all, I recently learned to ride a bicycle.

I remember I was much shorter and smaller compared to Jivan, also the height of my cycle compared to his. Knowing I was a new learner, Jivan rode slower that day and allowed his other friend to cross by our side and introduced me to all of his friends throughout the ride.

After some time, we entered the school premises, probably the second time I was entering there. The first time was during the written entrance exam for admission to the same school. My father carried me on his bicycle on the day of the admission test.

Finally, we reached the boy's cycle stand. I parked my cycle near Jivan's cycle where all the senior boys used to park. I was still determining where I shall go from the bicycle stand. Jivan guided me to section C of the fifth grade. I felt much better to see the school has cement walls and polished concrete floors compared to my primary (mother's) school. I made some quick friends in the first row since I reached much early and managed to grab a seat in the first row.

'Bul' and 'Euty' (UT) are the first two friends I made on the first day. More than half of the students in the class were from the same primary school as Dinjoy gaon. They informed me that 'Kerani sir' would be our class teacher, and he would teach the Assamese language.

Everyone looked excited. I took a while to mingle, and I was the only one from my primary school, probably because of the distance.

Honey Bee, my first day at High School

Kerani-sir came in with a slow elephant walk and took his seat. The first thing he asked was, "who is the son of Bhuyan-sir?" My father was his fellow teacher in the school, and he knew I must be in the class that day. I stood up and replied with a shy smile on my apple red face., "It's me, sir". Probably that's the second most popular identity of mine at school as the 'son of Bhuyan' sir sometimes for all students and teachers, "bhuyan siror pootek" for many years afterwards.

The class started with Kerani sir, and he randomly asked a student to read the first chapter of the Assamese language book.

We all may forget what he taught in school but we still remember him, especially his eyes through his high powered lenses. Bul and UT have been chatting all the time throughout the class. There was a beehive outside of our class in the backyard. There were at least three or four bees flying in the class. Few kids were as scared of them as I.

I tried to shoo away one of them with my notebook towards my right side. Unfortunately towards the girl's rows in the class. I was not sure if Kerani sir noticed those bees through his lenses, but he definitely saw me trying to throw a notebook to someone towards the girl's rows in the class.

He asked me "hello boy, what happened?". I replied to him "mou maakhi sir", a honey bee! The class rolled over a loud laughter. The way everyone laughed was too awkward for me. I did not realise why so many of the students laughed, at that time!

Generally on the first day at school, there is a very high probability that you can get a nickname in the school which is carried forward all your school life. That was true for me; I got two names that day - "Mou maakhi" and "Bhuyan siror pootek". The first one "Mou maakhi" was so popular to pull my legs among all classes including seniors in the school that even today as well, when I meet my old school buddies many of them use that nickname to pull me off.

Grade five section C had another kid of another teacher from our school, and I got to know much later after a few months of my naming ceremony on the first day in class. She was none other than the girl I tried to shoo away with my notebook, as that honey bee "Mou maakhi" flew away from me towards her. I kept thinking about what was there in that name for many months. To my surprise, she was the reason for the entire class's laughter that very first day because she was none other than Kerani-sir's daughter, who joined my class on that day.

Ranadeep Bhuyan

My hobby - Playing with my Neighbourhood Friends

Most evenings, after school, I and my neighbourhood friends come out to play in the street as a group. We play games like Tag and Hide and Seek Tag. We also play red light green light – one two three fun version and red Light green light squid version.

We sometimes play sports like soccer and basketball. We also play a game in which one person follows the others. We call it the following game. On hot days, we play water gun fight. We bring our bikes too.

My new bike is light green in colour and has a gear and seven speed levels with maximum speed at level seven and minimum at one. It has a stand to stop the bike from falling when no one is riding it. The best part, it has no training wheels! Most of my other friends' bikes only have a stand. Only I and one of my bike riding friends have both gear and stand. All of us ride bikes without any training wheels.

I have lots of fun playing fantastic games with my amazing friends.

Adrit Banerjee Das
Age 7 years
Grade 1

Nature

Flower starts to bloom and blossom as the Spring season comes by, different trees and plant grows. Wind, Water, Land, Fire, the beautiful stages of nature gives you peace. As the cool breeze passes by, you will see different animals as you walk by.

What a beautiful world we live in!

By Anaisha Gupta
Age 8.5 years, grade 3

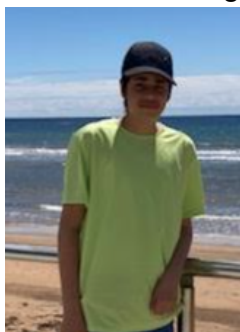
My favorite activities

An activity I do in my spare time is riding my bike. I like to do this because it is enjoyable to ride to different places in my suburb, it is a good way to exercise, and it is relaxing, especially a few hours after tiring school days. I frequently do this, usually 2 to 4 days a week. My bike rides are usually around 40 minutes long and I spend that time traveling to places such as my school to see if anyone is still there, parks, and a hill where I can go quite fast downhill. Weaving in between traffic and narrowly avoiding colliding with vehicles, quickly changing directions to take corners as fast as I can which almost makes the tires slide, enjoying the cool breeze, they also make the experience satisfying. It is also refreshing to enjoy a cold drink such as water or juice after the tiring rides.

Another activity I do in my spare time is homework. Being in year 11, I do homework usually 5 to 6 days a week, and on those days I do it for around 2 hours on average, the highest of all year levels so far. I have 6 subjects, Chemistry, Physics, Business Management, Mathematics, Economics, and English. I spend most of the time on homework doing chemistry, mathematics, and business management. It can be challenging to work effectively and use this time efficiently, though, due to distractions.

One more activity is watching the media, on which I like to watch a variety of content. An example of the type of content I watch are the news, such as politics, economics, and some major events. Another type of content is sports, like cricket and football/soccer. I also watch movies on Fridays and Saturdays. I watch the media every day for around 1.5 hours a day on average, and I also watch it in school as well, especially for economics. This is also a relaxing activity soon after school days.

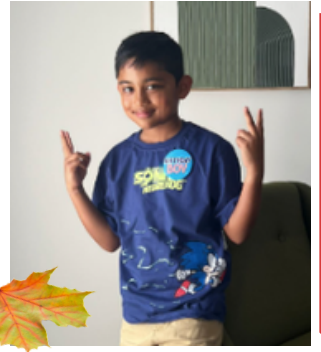
-Archit Katakai (Iku).

Autumn Life

By Aarohan Bhuyan

Age 9 years, Grade 4

Water sprinting down the river,
Moss as green as a tree frog.
The sun is shining like a summer sun,
That's life in autumn.

Leaves, the colour of neon lights,
Birds chirp through the forest.
Insects marching through their homes,
In the lush, calm forest.

The air is as crisp as a crunchy apple,
The wood is brown like chocolate.
The autumn leaves danced in the wind,
It makes the ground as cozy as a bed.

The weather was sobbing,
The cotton wool clouds clashed.
The leaves paint a tapestry on the ground,
That's how you live in autumn.

How dinosaurs became extinct

A long, long time ago, the crescent moon covered the sun. When the sun rose in the morning, so did the moon. After a while, all the dinosaurs stomped their feet to the sun's side. This made the moon very sorrowful.

"Everyone always lives on your side!" exclaimed the moon, "I might as well separate from you to get the glory I deserve."

"NO!" yelled the sun,

"NO DINO MUST SEE WHAT IS BEHIND THE MOON!"

After that conversation, the moon and the sun didn't talk for days. One day the moon had enough. "I can not handle this torture anymore," announced the moon to the sun, "I am just going to spilt apart from you. Goodbye sun."

He pushed and shoved until he had split apart.

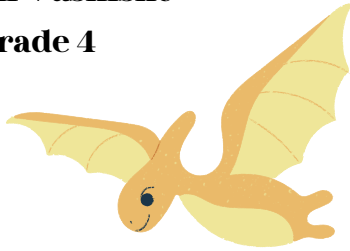
There was a massive explosion in the sun. This was the hottest day on earth. The dinosaurs burnt crisply as the hot spot was uncovered. The sun swore to never talk or even see the moon ever again because of that betrayal. That is why the moon is shown in the night and the sun is shown in the day. (And how the dinosaurs became extinct.)

Glass art and water color by Ruhani

Ruhani Vashisht

Grade 4

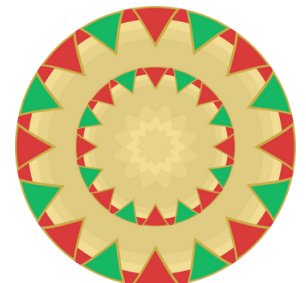

In one second

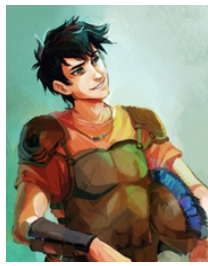
The earth moves 18 miles in the sky,
three people are born and seven die,
most people blink and some people will open their
eyes, 8 billion people grow and do not realize,
a black hole grows and a star dies,
people go down and people rise.

Tiana Borthakur

Grade 5

Percy Jackson and Harry Potter

There are big differences and similarities between the two well-known books, Percy Jackson, and Harry Potter.

Harry Potter is more of a spells and wizards fantasy series, while Percy Jackson is based on Greek mythology.

In Percy Jackson, the main character is the son of the sea god Poseidon who stopped the titan lord Kronos from destroying Olympus. But in Harry Potter, the main character is the boy in a prophecy who is meant to destroy Lord Voldemort.

But the real question is, if I had to choose between these two amazing series, which one would it be?

After a lot of thinking, I decided to go with Percy Jackson. I really like Greek mythology, and I would love to be having all those adventures while fighting monsters all the time in real life.

I also love the characters of Percy Jackson. My favorite gods are Poseidon, god of the sea and Hermes, god of messengers. These two characters are very kind and calm. They are also very smart and intelligent.

But my absolute favorite character is Percy. His personality is very appealing and interesting, and like Poseidon and Hermes he is very smart. His sword makes him an excellent fighter and his personality is very exciting.

For all these reasons I chose Percy Jackson over Harry Potter, and I loved reading their books.

Rajvir 16/03/2024

Age 9

Grade 3

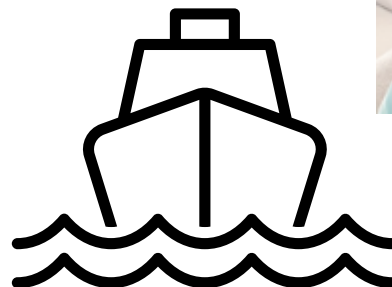
The Happy Boat Trip

In a beautiful city there lived a family of four in a double story house. They lived with no neighbours. There were two kids and two adults. Mum and dad told the kids they were going on a boat trip to another country. They still had a year left to go on that trip. Mum and dad were keeping a secret that was they were staying there for their life. They were staying in the country their grandparents lived in. The kids said they would have a lot of fun with their grandparents. Mum and dad were also excited because they could see their mum and dad. They still had a month left but it was all packing. The kids were thinking why it was taking so long. Mum and dad had to reveal the secret. They said "we are staying there for our lives". The kids felt very happy when they heard that. The kids packed the iPad, gaming controller, Nintendo and lego. Mum and dad packed the clothes, food, shoes. They all did their things and at the end they finished their packing. The day had come so they got to the car and went to the beach. They got their boat in the water and they got inside the boat. A guy came and said pay me money and I will take you to the place you want. He did it so they were safe to ride on the boat. It was a long journey but in the end they arrived in India. They got off the boat and walked to their grandparents' house because it wasn't far away. The grandparents were surprised as soon as they saw them. They all went to a good restaurant to end the day.

Reeyon Banerjee

Berwick

Grade 2

The Miscalculations

"I've just had a great idea!" exclaimed Dr. Wheel, the scientist. He was just working on one of his extraordinary microchips. He thought of building a time machine! He was a very smart and rich person. He was so rich, he even had a house on wheels! A time machine would cost nothing.

He was Dr Wheel, who owned the latest in moving house technology, the Motor house 3000! He quickly drove his house to the science laboratory. There was his team of scientists, hundreds of them. He called a meeting discussing what they would need and what they would do to make a time machine. There were lots of components, gears, and levers too!

They set to work. Months went by as they assembled one of the inventions humans had only dreamt of. After what seemed like eons, the masterpiece was finished. Dr Wheel and his team tried it out. Nothing happened. They tried again, nothing happened. The team checked for mistakes or miscalculations, but nothing was wrong! One day, Dr Wheel decided to try it out one more time before giving up. He set the dial to two years back, when they started building the time machine. Suddenly, the door closed, he was shocked! Until he saw the chronometer.

"OOF!" He slammed against the floor of the time machine. He opened his eyes, and there were another pair of eyes staring straight at him. He screamed in shock and shut the doors of the time machine. He looked at the time measure, it said this was 200 million years back! This meant that he was in the age of the dinosaurs!

But he only set it for two years back! All the zeros were mixed up. He tried to set back the chronometer, but it didn't work! He sat there thinking what went wrong. After a while of thinking, he remembered that when the machine started, it rattled and he lost his balance. His hand must have knocked the chronometer to 200 million years back! Then his head smashed the wall and he probably blacked out.

Now he wondered how he could get back home. He thought of just looking around the place, after all, he was in the age of the dinosaurs. He wandered around the place, thinking what to do.

Soon, he felt loud vibrations in the ground! He looked straight ahead, and in the distance were a massive stampede of dinosaurs! He ran for his life thinking what could have scared all those dinosaurs. He looked back, he saw a huge T-rex chasing all the dinosaurs. He jumped to the left and hid behind a bush. He felt really hot. Lab coats are really not made for these situations. He went back to see the time machine. The time machine was absolutely crushed!

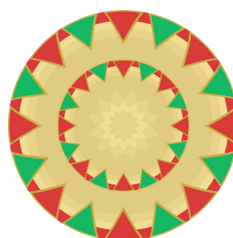
"This is bad, this is really bad..." he thought. Before the time machine was damaged, now he can't even go inside. He looked around him, everything was completely flattened. The stampede must have gone through there and crushed the time machine in the process. He was hopeless. No materials, no tools, and no time machine. He was going to get back, he had to! So he set to work. He spent days carving tools so he could fix the time machine. He then started to work on the time machine. Days, months went by as he fixed and carved, just like the time he made the machine. He wasn't sure it would work, but it was worth a try. He learnt, never ever to give up your hope.

He tried it out. Nothing happened. He tried again and again, but it still didn't work. One day, he heard a small rumbling noise. He thought it was the stampede again, but there weren't any vibrations in the ground. As he listened closely, he found out it was the time machine. Was it really working? He rushed inside. The chronometer was set to 2000 years in the past. Dr Wheel was horrified. He leapt for the chronometer but couldn't make it in time. He smashed his head against the wall, but felt his hand press a button. He blacked out.

He woke up in his laboratory. Staring at him, were the many faces of his scientist team, very shocked faces. He had a really, really long tale to tell them.

By Rishaan

Year 5 (age 10)

My Europe Trip

Last year I went to Europe. In Europe I had a lot of yummy food like snails, steak, pasta, pizza and lots more. We first stayed in Paris for four days. Arabelle was very sick. We were a bit upset that we couldn't see most of the cool land marks, but we did get to see the Eiffel Tower.

Next we went to a little town called Montresor. It was really nice and quiet. This is where Arabelle started to feel much better. Right next to our house was a nice little playground. We would play soccer at the playground. It was one of the best places in France. The next place I went was Bordeaux. In Bordeaux we met Marianne and Ken. In Bordeaux we went to the market where we had oysters and cockles and fish and more. We also went on a bus tour that taught us all about Bordeaux.

Next we went to Sarlat. it was amazing and we all enjoyed it a lot. There was a great market that we went to every day.

ITALY 🇮🇹 🍕 🍷 Our first place in Italy was Finale Ligure. It was a bit boring but we went to the beach club. It was fun until it started to pour down with rain.

☁️
Next we went to Genoa. In Genoa there was a really good restaurant. I had my beef ragout. I there was also a big aquarium that was the biggest aquarium in Italy.

I also went on a food tour with mum it was great. Next we went to Lake Como. Lake Como was so nice and calming and it was one of my favourite places I have ever visited. Next we went to Rome, Rome was very interesting and very cool. We went to lots of ancient sites and ruins. We also went to the Colosseum after a big walk from our hotel. It was 10km away from our apartment.

THE END

Harry Grant - 8 years old when he wrote this article
Grandson of Deep and Indrani Bora

At the Eiffel Tower

Enjoying snails in Bordeaux

NETBALL

In the heart of the court, where dreams take flight,
Seven positions stand, each with its might.
From shooter to keeper, they weave their tale,
In the game of netball, where skills prevail.

The goal shooter stands tall, with aim so true,
In the circle, they know just what to do.
With steady hands and a keen eye,
They send the ball soaring, reaching for the sky.

Next to them, the goal attack takes their place,
With agility and speed, they embrace.
Feeding the shooter, creating the play,
In the pursuit of victory, they lead the way.

In the midcourt, the wing attack shines bright,
With swift moves, they keep the play in sight.
Passing and dodging with grace and flair,
They set up the goals, with style and care.

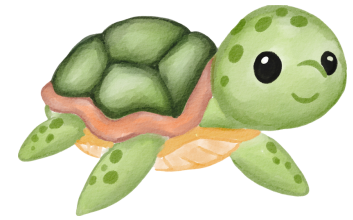
At the centre, the heartbeat of the team,
With vision and skill, they reign supreme.
Connecting defense to attack, they strive,
In their hands, the game truly comes alive.

Defenders stand strong, with determination bold,
Wing defense and goal defense, fearless and cold.
They block and intercept, with strategy and might,
Protecting their goal with all their fight.

And in the circle, the keeper holds sway,
With agility and reflexes, they keep the goals at bay.
Jumping and reaching with unwavering poise,
They guard the goal, with unwavering noise.

Together they stand, a team so bright,
In the game of netball, they reach their height.
Each position plays its part, in the grand scheme,
In the court of dreams, they live their dream.

Aradhya Bharadwaj
Grade 7

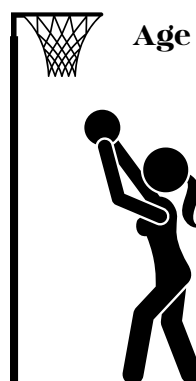
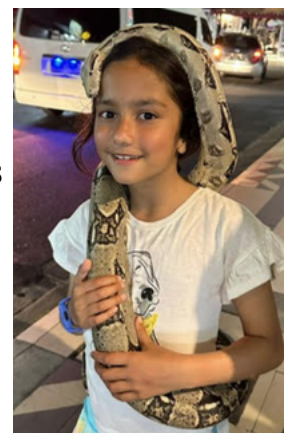
You must go to Bali Children

In Bali, there are many things children can do. People think they are only for adults but children can enjoy. Please remember that Bali is an island and has water all around. And children love to play in water. There are a plenthora of places children can go to and enjoy. I shall tell you some of my favorite ones.

Waterbom park. This is a fun place with packs of slides, some drop downs, some tornedos, some even lazy, like the lazy river. The swimming pool in relaxing and you can even print the photos the photographer takes for you. So be sensible and get splashed at waterbom. Surfing is also a good sport. You can find many surfers in Kuta beach. The waves are just perfect and there are coaches. You have to paybut it is worth it. Your coach will teach you for more than an hour.

If you go to Nusua dua, your mind will explode! There are so many things to do. Speed boats, snorkling, banana boat, and cute baby turtle nursery. There are adult turtles and cute baby turtles. There are other animals too like eagle, chicken, pythons and lizard.

Deetya Dul Gogoi
Age 8 years Grade 3

Exploring Van Diemen's Land

On the 29th of December 2023, I woke up early in the morning to go on a holiday trip to Tasmania. We drove all the way to the Geelong Port and got into our ship Spirit of Tasmania. It had 10 floors and our room was on the 6th one. We spent the evening on the 10th-floor lounge as we listened to live music and ate some pizza. Later in the night, when we went to sleep I remember how turbulent the sea became at one point and feeling a bit nauseous. In the morning, we got up and left the ship as we got our first view of what the Aboriginals called 'Lutruwita'.

We had landed in Davenport, a small place with a big port in the north of Tasmania. From there, we drove all the way to the Cradle Mountains in the west of Tasmania. We did a medium track with some difficult spots to get a spectacular view. As we were climbing down an old man was climbing up towards us and we said hello and kept climbing down. We were still climbing down when the same old man came climbing down and we stopped in surprise to see him again so quickly. He told us he had climbed up to the summit and back while we were still climbing down, I was fascinated by his energy and enthusiasm.

On the 30th of December to now go to the Bridestowe Lavender Farm, The biggest lavender farm in the whole of the southern hemisphere! When we reached there, I was awestruck by the mesmerizing view & the rich aroma of the Lavendar, it was quite therapeutic. We then went to the shop, where we had lavender ice cream. I went & explored the lavender oil refinery & my dad waited for lunch. We left the farm with full stomachs & happy hearts and loads of beautiful Lavendar memories captured in our camera.

After that, we drove down to Cataract Gorge & a great view awaited us. We interacted with the peacocks, wallabies, and kangaroos there as we walked down to our chairlift spot. Waiting in line was not fun, however, as children were crying, people were pushing their way in front of us and the area was narrow and dirty. Me and my dad finally got into a chair as the worker there blocked us into the seat and added the safety bar. We went down the rope high above everything as we watched the Gorge pours water into the lake and people stroll around the ground. It was quite a fun experience.

Next day we went down to Port Arthur to transport ourselves back in time and into the lives of Australia's most 'horrible' convicts. We toured the Port Arthur Historic Site where we learned about how the now ramshackle buildings were used to house criminals and the brutal punishments that were given to them. Many of the things we learned there were quite reflective of the cruelty of British colonials even on their own people. Any kind of stealing or treachery if repeated twice could land people a spot in Van Diemen's land, even stealing a loaf of bread for starving children was considered an offence back then. Many of the convicts put into Port Arthur were labelled as 'hardy, dangerous fellows' when all most of them did was try and stay alive in the brutal society of England. There was also a mass shooting at the place in 1996 by a deranged man. Going to Port Arthur definitely showed me that no place is all rainbows and butterflies.

Exploring Van Diemen's Land

On New Year's Day 2024, we drove up to Hobart where we toured the MONA, an art museum filled with all kinds of interpretive art, most of it was modern art and I didn't quite enjoy it but I supposed art lovers would find it very fascinating. We went to a showcase of an actual Egyptian mummy and watched a machine that was modelled after the digestive system eating food. My favorite part of going to the MONA was definitely Obsidian Volcano showcase. I loved the sounds and the smells the artist put into making it and it truly made you feel the devastation yet serenity of an upcoming natural disaster. It was very moving & me and my mum enjoyed it a lot. On the 2nd of January 2024, we went to spend the day at the beach on Adventure Bay. Even though the water was awfully cold I still swam in it because I love the sea & swimming in the sea. It was fun even though it was very cold. We had lunch on the beach on a picnic mat and enjoyed the view and our food. From there, we drove over to Bruny Island where we saw some white wallabies and shearwaters roaming freely under the evening sky. We had oysters and fish there while my dad and I tasted our first seafood pizza. The seafood was divine and I would go back anytime to eat them again. We found a small little shop that sold honey and we bought some there. We enjoyed the beach there too and watched the birds fly home. We did hope to see penguins there but our time wasn't right so we sadly didn't see any. We drove home in peace, enjoying the beach view all the time.

At Hobart the next day, my dad was a bit sick so he stayed at home while my mum and I did a walking tour of Hobart where we walked down the streets still filled with some old colonial architecture and watched the cars go by the road. It was very picturesque as we sat at the table eating a croissant at the cafe. We walked down to a nearby park that was full with flowers as my mum took some photos. On the 4th of January, we decided that it would be our last day there as we had found an earlier ship to way back home and we had to pick up my grandparents from the airport the next day. We thought we had seen everything worth seeing already, so we cut our trip a day short. On our last day there, we went to Freycinet National Park, where there were apparently Ross River Virus mosquitos so we were extra careful. We climbed and climbed and climbed up the steps to see an amazing view of Wineglass Bay waiting for us. It was very nice to sit there watching the wind blow and the trees sway with them, the bay providing a great backdrop. As we were climbing down, my dad was saying something, and the man in front of us let out a great explosion from behind! just as my dad said- 'and the universe blew up' to me quite unintentionally directed towards the man. I had to let out a great snort and many people chuckled around us at the funny coincidence. It was of course, a little bit impolite, but the deed was done! We went back to our hotel where we started packing for the trip back on the ship. We went onto the ship where we all promptly fell asleep again until lunchtime when we had landed. I was feeling a bit seasick and very glad to finally be on steady land. I looked out the window to see Melbourne again, as my trip to the mesmerising once-land of Van Diemen ended.

Sristi Bhuyan

Roses

There's no doubt that it is indeed stunning
 With its crimson petals that wrap around each other
 With its floral fragrance and elegant appearance
 A perfect gift for a friend or another
 However, hiding behind its lovely mask
 Are thorns as sharp as the tip of a knife
 Thorns that inflict wounds deeper than the depths of the sea
 Spikes that have the potential to ruin your life
 Some roses have few, or no thorns at all!

These roses blossom and bloom with kindness and confidence
 They are empathetic, compassionate, courageous and honest
 We can easily tell that these roses are different
 So whenever you want to pick these red beauties
 Pick one that you can handle and one that you love
 It doesn't have to be the prettiest of the bunch

Riha Mahanta
Grade 8

Without their thorns holding you back, you'll be as free as a dove

Perhaps roses are family
 Perhaps roses are friends
 Perhaps roses are pets
 Keep a good rose with you until the very end.

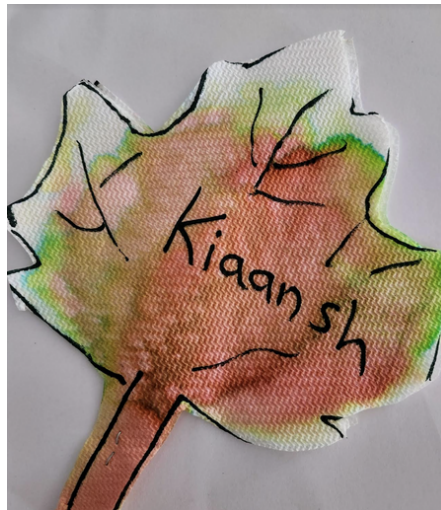

Little Artist

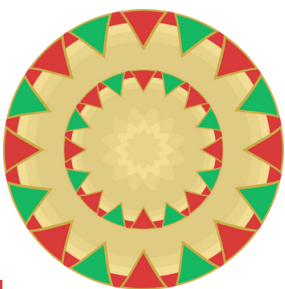

Tayyaba Rahman
Age 10, Yr 5

Little autumn wonder

Kiaansh Borgohain
Age 3

Little Artist

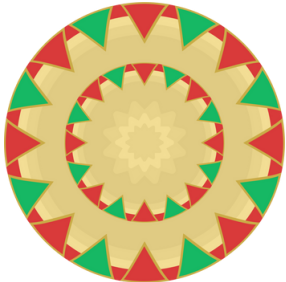
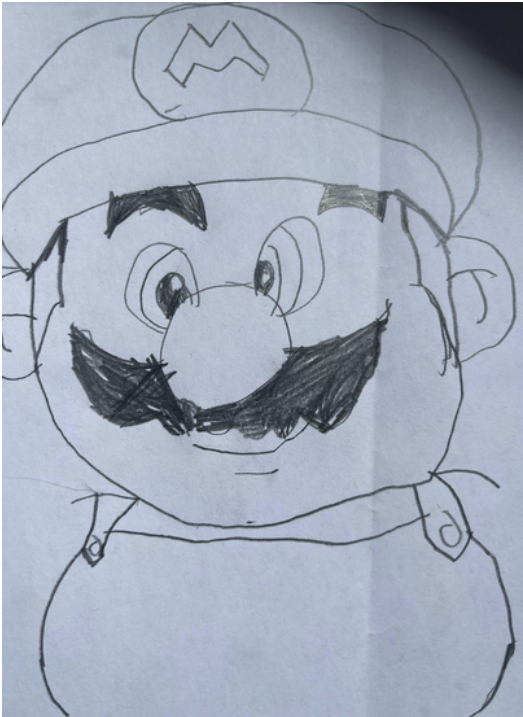
Aryna Barua, age 2 yrs
Aryan Barua, age 5 yrs

Bunjil
By
Aryan

Neev Deka (Grade 3, age 8 yrs)

Little Artist

Milan Bora
Age 2 years 6 months

Sayuru Gogoi Panagoda
8 years
Grade 3

Art by Sayuru Gogoi Panagoda

Myra Pathak
5 years
Pre prep

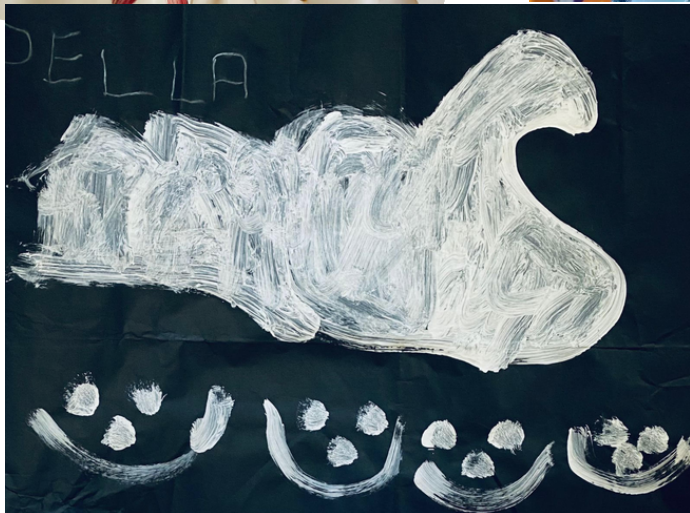
Little Artist

Riyom Mahanta
Age 4yrs

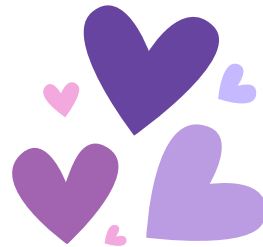
Della Lahkar
Age 4 yrs

New Born

**Geetika and Amit's
bundle of joy
Saanvi Amit Kashyap
DOB 03/08/2023**

**Julie and Aashish's
bundle of joy
Name: Abir Arman Hussain
DOB: 25/10/23**

New Born

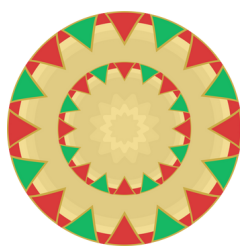
**Lochna and Mrinmoy's
bundle of joy
Evaan Saikia (Kanu)
09-01-2024**

**Upasana and Buddhesh's bundle of joy
Second son Nihaan born
on 30 th June 2023**

Bohag Bihu 2024 BTS pics

Bohag Bihu 2023

Bohag Bihu 2023

Bohag Bihu 2023

Magh Bihu 2024

Zubilee in Melbourne

Zubilee in Melbourne

Shekhar Barua participating at Assam Convention ANZ, Perth 2023

Enajori: A Bond of affection

Enajori, an Assamese word meaning "the bond of affection, love, and care," perfectly embodies the spirit of this annual magazine that has served the Assamese community in Melbourne and Victoria since 2007. Starting as a unique handwritten wall magazine, Enajori has become an inseparable part of Bihu celebrations for the past 18 years. After 2 yrs of handwritten editions, Enajori was digitalised from 2009. The Victorian Government recognises Enajori's positive contribution to multiculturalism in the state. The magazine has been instrumental in securing government grants, alongside the tireless efforts of community members dedicated to preserving their cultural heritage.

